S. A. Steeman

DOSAR CADAVRE

COLECȚIA

1

„AMPRENTA

LEI 30+1

S. A. STEEMAN

DOUĂ CADAVRE...

Biblioteca personală
FAM. COMSA
Nr. 1691
Vol.

Traducere de
G. PETRESCU

EDITURA „LUCIFER“

Din cărțile mele
Dr. Ștefan Steeman
24-I-1942

S. A. STEEMAN

DOUĂ CADAVRE

CAPITOLUL I

EU ȘI MALAISE

— Te aud vorbind mereu de perspicacitate, îmi spuse inspectorul polițienesc Malaise, dar trebue să știi că fără concursul împrejurărilor întâmplarea tragică dela castelul Trembles, n'ar mai fi fost luminată nici astăzi...

— Intâmplarea dela castelul Trembles? Nu-mi amintesc să fi auzit vorbindu-se vreodată, nici să fi citit ceva în această privință...

— Asta nu mă surprinde — replică Malaise. E ceva vechi, o afacere de care m'am ocupat pe la începutul carierei mele... Mi s'a spus că ai de gând să concurezi la premiul cel mare al romanului de aventuri... Nu cumva te-ai putea folosi de povestea asta?

— Poate..., răspunsei eu. Cu condiția ca misterul...

Malaise, care tocmai își umplea pipa, se întrerupse, ca să-mi întindă mâna, cu bună credință:

— Despre asta, fii liniștit. Afacerea dela castelul Trembles este una dintre cele mai frumoase cu care am fost însărcinat până azi. N'aș fi spus acelaș lucru, în cursul instrucției, dar epilogul ei mi-a răsplătit osteneala din belșug... Ești dispus să mă asculți?

— Firește, exclamai eu, și dacă, întâmplător, datorită meritului d-tale, aș căpăta premiul, atunci, dragă inspectore, îl vom împărți frățește!

Malaise aprinse pipa, clătină din cap și-mi răspunse cu un aer dojenitor:

— Dragul meu, totdeauna îmi spui lucruri de-astea...

CAPITOLUL II

SPRE DRAMĂ

Pentru ca șeful gării din X... să se hotărască să-și schimbe pantofii de pâslă cu o pereche de ghete obicinuite de piele, ar fi trebuit să se întâmple numai un eveniment important ca sosirea trenului de 21 și 35 minute. In adevăr, de trei luni, adică de când Leonard Vadeboncoeur luase în primire noua-i slujbă, nu văzuse decât o singură dată coborînd un călător din acest tren. Despre această întâmplare rară, șeful stației păstra o amintire neștearsă, deoarece călătorul greșise stația, iar Vadeboncoeur fusese nevoit să-l ospăteze în casa lui spre a nu-l împinge la disperare.

Cu toate că de câteva minute soneria umpluse micul birou cu un țârîit prelung și asurzitor, el nu se ridică decât atunci când sfârși lectura celui de al patrusprezecelea capitol din „Femeia torpilă și nurora ei“ — roman de pasiune și sânge — își luă felinarul și eși pe peron. Chiar în clipa aceea sosi trenul învăluit într'un nor de aburi.

Spre marea lui surprindere, văzu coborînd dintr'un compartiment de clasa doua o tânără între 18—20 ani care se opri locului, o clipă. Pe semne că se mira ea însăș de pustietatea înconjurătoare, ca streină în acel ținut, în vreme ce privirile-i sfioase iscodiau încoace și'n colo.

Apoi se aplecă luă valiza pe care o lăsase jos și se îndreptă cu pas sigur spre eșire.

— E o nebunie! — își zise în gând Vadeboncoeur — dar fiindcă n'are nevoie de mine!...

Inălță din umeri și scoase din fluer o melodie neașteptată

care-l făcu pe mecanic, uimit, să se aplece în afară peste locomotivă, înainte de-a o pune în mişcare.

Vadeboncoeur o ajunse pe călătoare care aştepta nerăbdătoare în faţa uşii închise. El se folosi de împrejurarea că era luminată de razele turburi ale unui felinar ca s'o examineze pe streină din cap până'n picioare.

Era foarte tânără. Purta o jachetă cafenie şi o pălărioară cam pretenţioasă. Şeful gării observă de asemenea ochii ei de culoarea mării, chipul palid, mănuşile de piele suedeză şi valiza îmbrăcată în pânză. Acest examen îl încredinţă că necunoscuta, coborându-se în gara X... săvârşise una din cele mai mari greşeli din viaţa ei .

— Iertaţi-mă, domnişoară...— i se adresă el când fu aproape. — Şi vă rog să nu vă închipuiţi că o fac din curiozitate : sunteţi aşteptată ?

— De ce ? — întrebă călătoarea.

— Fiindcă e târziu, d-şoară... şi apoi, până în sat, aveţi de făcut cel puţin o jumătate de oră, pe jos. De aceea...

Călătoarea se aplecă şi privi o clipă pe piaţa din faţa gării.

— Mulţumesc... — zise ea. Fiţi pe pace... sunt aşteptată.

— Aşteptată !

„Ah ! se gândi Vadeboncoeur „dar asta e ceva nemaipomenit... De cine ar putea să fie aşteptată ?“.

La rându-i, se aplecă deasemenea şi căpătă deslegarea enigmei.

O trăsură veche, hodorogită, staţiona în faţa intrării. Pe bancă, sta un bărbat care părea să doarmă, cu biciul în mână.

— Dacă nu mă 'nşel, d-voastră mergeţi la castelul Trembles, nu-i aşa ? — întrebă şeful gării.

— Da, domnule... şi de aceea v'aş ruga să-mi spuneţi dacă e departe castelul... — îi răspunse necunoscuta.

— O jumătate de oră... cu trăsura...

Atunci d. Vadeboncoeur află că misterioasa călătoare pe care ar fi găzduit-o bucuros la sine dacă — aşa cum sperase — s'ar fi rătăcit fără voie prin pustietatea aceea, era însăş nepoata castelanului dela Trembles.

La rându-i, fata află că d-l Chaucray, unchiul ei care o aştepta cu nerăbdare, era o fire foarte ursuză şi retrasă.

— Aș putea spune că nu se vede niciodată... — zise șeful stației, cu o umbră de părere de rău în glas. Numai atunci când se plimbă, ocolind întâlnirile cu oamenii de prin partea locului...

— Dar dânsul nu trăește singur, nu-i așa ?

— Nu, are o menajeră, doamna Raymond, și pe grădinarul Maxim. Chiar el se află acum pe bancă și vă așteaptă...

— Ah ! — făcu fata.

De astă dată, vocea ei vădia oarecare uimire.

— Ați fost foarte amabil dându-mi aceste deslușiri, zise ea — și vă mulțumesc...

In clipa aceea cineva se apropie cu pași greoi și o voce morocănoasă zise : „Bună seara".

— Bună seara, Maxim, — răspunse fata. — Nu-i așa că te numești Maxim ?

Omul înclină din cap, afirmativ, se aplecă, luă valiza îmbrăcată în pânză și porni cu ea spre trăsură.

— Noapte bună, domnule... Repet că sunteți cel mai simpatic șef de gară din câți există și mai adaug : cel mai gentil... Noapte bună !

Vadeboncoeur strânse sfios mâna ce i se întinsese, mai pronunță câteva vorbe nedeslușite și rămase în ușă până când trăsura dispăru prin bezna nopții.

Fata se așezase în trăsură, lângă Maxim.

Un vânt aspru îi biciuia fața, stârnindu-i lacrimi între pleoape. Ea ridică gulerul jachetei și-și trase rochia cât mai jos cu putință, peste picioarele încălțate în ciorapi de mătase.

— Uite... — zise deodată vocea morocănoasă a lui Maxim.

Fără a o privi, el îi întinse o pătură de învelit. Călătoarea mulțumi, o luă, și-și înfășură picioarele.

Socotind că nu era nimerit să-i pue întrebări însoțitorului, ea se gândi odată mai mult la situația-i precară, încercând să-și reamintească chipul îndepărtat, înfășurat par'că în ceață, al unchiului și se întrebă cum avea s'o primească.

Primise scrisoarea lui într'unul din momentele critice ale vieții, când orice întâmplare putea să fie providențială. Rămasă orfană de foarte tânără, Clara fusese nevoită să muncească din greu ca să-și câștige pâinea. La început, se anga-

jase la o croitorie. Invăţa stenografia în ceasurile libere. Foarte repede, deoarece cunoştea la perfecţie engleza şi germana, găsise apoi un post la o casă de export. Işi cosea singură rochiile, renunţând la orice distracţie şi, în scurtă vreme, închiriase trei camere pe care le orânduise cu mult gust: acolo se refugea seara ca într'un cuib de nepătruns ca să-şi citească autorii dragi. Acum, când le părăsea pentru o soartă necunoscută, ea recunoştea că viaţa aceea de luptă şi neatârnare avusese un farmec anumit. Işi aminti de cele două prietene, Ivonne şi Bianca şi o năpădi o părere de rău amarnică. Dar îndată chipul unui bărbat luă locul celor două prietene şi Clara revăzu scena care o făcuse să părăsească biroul unde lucra : ea, în braţele poftitoare ale unui tânăr ! Pronunţă cu glas înfiorat şi în silă numele lui. Acesta căutase apoi să deschidă ochii tatălui său şi să-i arate cât de nedrept fusese încrezându-se într'o astfel de secretară...

In ziua următoare, Clara aflase ce preţ avea faptul de a fi respins propunerile „fiului stăpânului". Şi nenorocirea venise apoi cu repeziciune. Puţinele ei economii se irosiră într'o lună îşi amanetase chiar jumătate din mobilă când iată că primi scrisoarea unchiului ei.

Clara îşi strânse mai bine în jurul picioarelor îngheţate învelitoarea lui Maxim. Trăsura mergea în trapul sprinten al calului. In dreapta şi'n stânga, se aşterneau câmpii sterpe şi câte o pădurice înecată în întunericul nopţii. Sub lumina împrăştiată de o lună plină, întreaga câmpie da o impresie jalnică de singurătate şi sălbătecie. Nici o casă, nici o fermă.

De aceea, după o lungă chibzuire, fata nu se putu stăpâni să-şi rezume astfel primele impresii : „Da... n'o să fie tocmai plăcut !".

O sguduire mai puternică a trăsurii o aruncă în spre vecinul ei. Acesta o îndepărtă cu vioiciune, aproape brutal. „Ce om încântător !" îşi zise Clara. Apoi se depărtă de el cât putu mai mult şi închise ochii...

Dar după câteva clipe, sub roate se auzi scârţâind pietrişul ; acum trăsura înainta pe o alee largă, mărginită cu plopi.

După câteva minute apoi, trăsura se opri înaintea unei scări şi Maxim sări jos. Clara deschise ochii. Grădinarul îi

întindea braţele, dar ea preferi să se coboare fără sprijinul lui.

Scârţâitul unor balamale ruginite o făcu să ridîce capul. Uşa cea mare a castelului se deschise, aşternând pe scară un triunghiu galben de lumină şi încadrând silueta unei femei.

„E menajera !“ îşi zise Clara.

Ea luă valiza din mâna stângă a lui Maxim şi urcă sprintenă scările. Când ajunse lângă d-na Raymond, văzu că aceasta ţinea un deget pe buze.

— Nu face sgomot, fiica mea — rosti ea cu glas şoptit şi armonios. Unchiul d-tale e suferind, în pat... Ai călătorit bine ?... Haide, urmează-mă.

Fără să răspundă, Clara porni în urma menajerei. Aceasta o făcu să străbată un vestibul mare, slab luminat şi, atât cât putea să deslușească, mobilat luxos şi cu gust.

Ajunsă în fundul scării, doamna Raymond se întoarse :

— Cum te numeşti, drăguţă ? — o întrebă.

— Clara ! răspunse fata cu încordare.

— Ai să-mi dai voe să-ţi spun pe nume, nu-i aşa ? Ah !... e atâta vreme de când vieţuesc aici cu unchiul d-tale !

— Da... da... — zise Clara... — Dânsul... unchiul meu... sper că nu e bolnav.

— Grav, nu. Dar a fost totdeauna slab de inimă şi cred că sosirea d-tale ar putea să-l mişte prea mult...

Ea micşoră tot mai mult vocea :

— Vei avea o cameră cochetă, la etajul al doilea. Eu şi cu unchiul d-tale, stăm la primul. Acum, poate doarme. De aceea, urcându-te sus, te rog să faci mai puţin sgomot...

Apoi se întoarse fără să mai aştepte vre-un răspuns şi începu să suie scările.

Clara o urmă în tăcere. Fata fusese totdeauna o fire sfioasă şi adânc simţitoare, de aceea era acum turburată. Poate o neliniştea şi vestea că unchiul ei era bolnav, sau chiar purtarea acelei femei cu gesturi încete, îmbrăcată în negru, care o atrăgea şi totuşi nu-i inspira încredere.

Când ajunseră la capătul scării etajului întâi, doamna Raymond întoarse capul spre Clara şi puse încă odată degetul pe buze, arătând în acelaş timp, cu un semn din cap, către uşa de alături

Dar în clipa aceea se auzi un sgomot uşor îndărătul uşii, apoi o voce chemă :

— Gabriella !

— E unchiul d-tale.. — şopti d-na Raymond.

Ea rămase locului, nemişcată, apoi reluă :

— Pe semne că ne-a auzit.

Insă glasul de dincolo de uşă repetă, de astă dată, porunci tor :

— Gabriella !

Clara o privi îndelung şi mirată pe doamna Raymond. Menajera sta cu capul în jos. Parcă nu se putea hotărî să răspundă acelei chemări stăruitoare.

In cele din urmă, porni cu pas uşor spre uşa camerei d-lui Chaucray şi întrebă cu blândeţe :

— Ce este, d-le Enric ? Ar trebui să dormi...

Vocea d-lui Chaucray urcă atunci un diapazon şi mai ridicat :

— Să dorm ! să dorm !... Nepoată-mea a sosit ori nu ?

Doamna Raymond deschise uşa, intră în cameră şi Clara o auzi spunând :

— E aci... dar...

Apoi clanţa se închise. Clara se rezemă de balustrada scării şi, cu un gest obosit, îşi scoase pălăria. Simţea în toată fiinţa ei o sfârşeală nespusă. Işi potrivi în grabă cele câteva şuviţe de păr ce-i atârnau pe frunte, apoi deschise poşeta şi luă creionul de buze. Dar nu sfârşi gestul. La ce bun să se facă frumoasă ? Fără îndoială că aceasta l-ar supăra pe unchiul ei. Puse poşeta de-o parte când iată că uşa camerei d-lui Chaucray se deschise din nou.

— Vino, Clara... — i se adresă doamna Raymond. Unchiul d-tale doreşte să te vadă !...

In prag, fata se opri nedumerită. Era o odae încăpătoare, cu tavanul înalt, abia luminată de o lampă de noapte care ardea pe o măsuţă, făcând să lucească în întuneric cearceaful patului. Pe albeaţa pânzei se sprijineau două mâini gălbejite şi subţiri.

Ele se ridicară deodată, se desfăcură într'un avânt şi o voce înduioşată, tremurătoare, bolborosi ;

— Clara, fiica mea !

Clara, se repezi în spre pat. Ea se aplecă asupra bătrânului care tânjea acolo şi-i dădu fruntea, cu supunere. D. Chaucray o atinse cu buzele-i reci apoi luă mâinile fetei într'ale sale.

— Ce mare te-ai făcut, Clara !... Ce mare şi frumoasă te-ai făcut !

Clara îngenunchie lângă pat şi-i privi pe d. Chaucray cu luare aminte. Acesta avea chipul brăzdat de cute adânci ca şi mâinile. Era slab, asemeni unui suferind după o zăcere îndelungată ; numai ochii, scăpărători şi albaştri îi întinereau, din când în când, faţa de schelet.

O clipă lungă de tăcere se coborî între ei. Pentru Clara, acest bătrân, deşi o primise cu căldură, rămânea un străin. Nu-l văzuse decât arareori — avea vre-o zece ani pe-atunci — când el venise să-şi caute rudele. Umbla totdeauna împreună cu nevastă-sa, o femee înaltă şi blondă. Despre ea, Clara păstra o amintire cu mult mai precisă.

Chaucray lăsă mâinile fetei şi se îndreptă pe pat. O tuse seacă îl cutremură din creştet până în tălpi, apoi rar, căutând parcă vorbele :

— Ai fost drăguţă, fiica mea, venind încoace... aveam multă nevoie de prezenţa unei fiinţe tinere... tinere ca tine. Eu...

El întoarse deodată capul către doamna Raymond care rămăsese în picioare, într'un ungher al odăii, mută şi ţepănă :

— Lasă-ne acum, Gabriella... — îi zise el.

Clara luă aminte, nu fără mirare, că vocea bătrânului se făcuse aspră şi tăioasă.

— Cum doriţi !... — răspunse menajera cu blândeţe. Dar o să vă facă rău atâta osteneală de a vorbi...

— Pleacă ! — se răsti deodată d. Chaucray. Ştiu mai bine de cât d-ta dacă-mi face bine sau rău !...

De rândul acesta, doamna Raymond nu mai răspunse. Eşi, închizând domol uşa.

Apoi, privirea întărită a lui Chaucray se întoarse asupra nepoatei sale, umplându-se fără veste de o bunătate stranie,

— Doamne!... — zise vorbind parcă cu sine, — Doamne, fii lăudat!... Şi, întors spre Clara: — E o mare bucurie pentru mine să te am alături.., Clara; ţi-aduceai aminte, uneori, de mine?...

— Da, răspunse fata, — dar despre mătuşa Elvira îmi amintesc ceva mai bine..

Mâinile de schelet ale lui Chaucray se sgârciră, frământând cearşeaful de pe aşternut. Vocea îi tremura, când răspunse:

— Cred, scumpa mea Ciara, că noi amândoi suntem singurele fiinţe care ne mai amintim de ea, pe acest pământ... Aş vrea să te aud făgăduind că-mi vei vorbi adesea despre dânsa...

O clipă rămase dus pe gânduri, apoi:

— Aici, trebue să râzi, copila mea... să râzi mult, în casa asta.. şi să faci sgomot, cât vei putea mai mult sgomot. La vârsta ta...

— Să fac sgomot, unchiule? Dar îmi închipui că sănătatea d-tale n'o să îngădue...

Chaucray apucă mâna Clarei cu însufleţire:

— Cine ţi-a spus asta? Eu nu sunt bolnav, să ştii!... Numai astăzi mă simt cam obosit...

Se întrerupse deodată, aruncând o căutătură sperioasă în spre uşă.

— Clara, vrei să deschizi uşa şi să te uiţi, puţin?

Fata se ridică şi-i împlini voinţa.

— Nu-i nimeni? nimeni?

— Nu, — răspunse Clara.

Coridorul era pustiu. Valiza ei îmbrăcată în pânză, rămăsese acolo unde-o lăsase, la piciorul scării.

— ...Atunci închide uşa şi ascultă...

Când Clara îngenunchie iarăşi lângă pat, d. Chaucray reluă firul vorbei.

— Trebue să ştii că sunt bolnav, Clara... Răul meu, răul de care sufăr, nu e dintr'acele care aduc moartea... Ea...

— Cine, unchiule?

— Gabriella! Ea repetă mereu că sufăr de inimă... Dar nu e adevărat!... Nu e adevărat!... Spune-mi copila mea, crezi că ai să mă poţi iubi?

Clara contemplă îndelung trăsăturile neregulate ale unchiului ei, mâinile-i tremurătoare şi ochii albaştri cari licăriau cu neastâmpăr în orbitele adânci. Lacrimi de înduioşare îi brăzdară obrajii. Oare nu era şi ea singură pe lume?

— Da, — răspunse fata cu voioşie şi bunătate. Da, unchiule, mă voiu sili să te iubesc din tot sufletul!..

Chaucray mângâie părul nepoatei şi ochii lui se aprinseră şi mai mult, parcă umeziţi.

Mititica mea dragă! Mititica mea scumpă!

Se uită din nou la uşă, în vreme ce glasul îi redeveni aspru:

— Ea... ea... mă urăşte! Mă urăşte şi mă spionează ziua şi noaptea... Cred... sunt convins de-abinelea... că-mi vrea moartea...

— Oh! îmi închipui că te înşeli, unchiule... Pare-se că e o femee iubitoare şi pe lângă asta, îngrijirile ei...

Chaucray o întrerupse cu violenţă:

— Taci! — exclamă el. Nu ştii ce spui. E... — sfârşi fraza în şoaptă:

— E un diavol de femee!

CAPITOLUL III

DOUĂ UMBRE IN NOAPTE

De ce m'a chemat?" se întreba Clara urcând în urma doamnei Raymond scara care ducea de-a dreptul la camera ei. Deşi era prea de timpuriu, se silea de pe acum să pătrundă caracterul unchiului ei: un amestec straniu de bunătate şi violenţă. Poate că el spunea adevărul, poate că într'adevăr, femeea aceea îmbrăcată în negru îi dorea moartea, dar se putea prea bine să fie şi închipuiri de bolnav.

Menajera deschise o uşă şi se dădu în lături lăsând-o pe Clara să treacă.

— Asta e camera d-tale... — zise ea. Am pregătit-o în aşa fel ca să nu-ţi lipsească nimic...

Fata păşi în mijlocul odăii şi se opri mirată.

— D-ta ai pus atâtea flori? — întrebă ea.

Pentru întâia oară un zâmbet slab răsări pe buzele subţiri ale doamnei Raymond.

— Mi-am închipuit că-ţi vor face plăcere. Când vii, ca d-ta, într'o casă necunoscută... La ce oră vrei să fii trezită mâine ?

— Aş vrea — zise Clara —să nu schimb nimic din obiceiurile acestei case. Si dacă te pot ajuta la unele treburi.

Doamna Raymond scutură din cap.

— Pentru aşa ceva mâinile mele sunt de ajuns... Aici, n'ai altă grijă decât să-l distrezi pe unchiul d-tale...

Clara privi cu luare aminte chipul frumos al menajerei. Ar fi dorit, fără ca ea să aştepte, să-i vorbească despre sănătatea d-lui Chaucray, să-i pue câte o întrebare, ca să afle fără zăbavă lucruri de cari nu era încă dumirită şi chiar făcuse un pas în spre doamna Raymond, când aceasta se întoarse :

— Plec... Noapte bună !... rosti ea.

Clara îi auzi pasul depărtându-se pe scară şi apoi o uşă care se închidea. Atunci se trânti pe pat, întinse braţele şi suspină adânc.

Cu drept cuvânt odaia era frumoasă. Două ferestre mari se deschideau spre parc, iar pereţii erau acoperiţi cu o tapiserie nespus de drăgălaşe, închipuind flori exotice.

Oboseala Clarei se risipi pe neaşteptate, făcând loc unei însufleţiri stranii. Se sculă, deschise şifonierul cu oglindă şi cutia de toaletă, cercetă rând pe rând tablourile înşirate prin unghere, apoi se opri înaintea unui ceasornic adăpostit sub un clopot de cristal, care arăta unsprezece şi un sfert.

„Cât de ciudată e aventura mea !“ se gândi Clara.

Nu mai departe de cât eri viaţa ei se scurgea umilă şi fără visuri în vălmăşagul asurzitor al capitalei ; privea melancolică dela fereastra odăiţei şiruri neîntrerupte de automobile sburând pe sub scânteierea reclamelor luminoase... Şi astăzi...

Deschise valiza unde printre albituri pusese la întâmplare, în momentul plecării, câteva fleacuri de care nu se îndurase să se despartă. Aşeză pe măsuţa de noapte ceasornicul de călătorie, cu cadran luminos, iar pe o etajeră, lângă fereastră, lucrurile ei de toaletă şi caetul cu jurnalul însemnărilor zil-

nice. Apoi se desbrăcă în pripă şi-şi puse un kimonou negru şi auriu care se potrivia de minune cu culoarea proaspătă a chipului ei.

„Numai să nu uit — îşi zise ea — să-i spun mâine lui Maxim să vadă la gară dacă a sosit geamantanul meu..." Geamantanul conţinea lucruri de îmbrăcăminte precum şi o altă sumedenie de obiecte pentru care valiza nu fusese destul de încăpătoare.

Clara se aşeză la masă, deschise jurnalul intim şi cum tocul cu cerneală era la îndemână, începu să scrie.

Niciodată acele pagini modeste, confidente ale atâtor taine, nu i se păruseră atât de trebuincioase ca în seara aceea. Fata nădăjduia că aşternându-şi impresiile pe hârtie, avea să vadă cât mai limpede în ea însăş. Descriindu-le, poate că ar fi smuls de pe chipul d-lui Chaucray şi al doamnei Raymond aureola lor de mister... Il revedea pe unchiul ei, când vorbindu-i cu o înfăţişare dulce şi prietenească, când întors spre uşă, pândind un sgomot, cu căutătura încruntată... Apoi revedea uşa, deschizându-se pe neaşteptate, în cadrul căreia se ivia menajera care trebuia s'o petreacă până la camera ei...

Nu ştia nimic despre d. Chaucray. Totul îi era strein şi necunoscut în casa aceea mare şi rece ca un mormânt. Intrebările ce şi le pusese, mai adineauri, i se întoarseră din nou în minte. „Dece îşi adusese aminte de ea, d. Chaucray, aşa deodată, şi dece o chemase? Se putea întâmpla s'o iubească bătrânul ca pe o fiică a lui? Dar doamna Raymond? Clara avea însuşirea de a-şi aminti cu o limpezime rară chiar persoanele abia întrevăzute. Chipul guvernantei îi apăru deodată în minte, chip oval şi regulat. Doamna Raymond avea ochii mari, negri şi fruntea curbată, iar părul ondulat îl purta strâns la ceafă într'un nod. Camizolul negru, lipsit de orice garnitură, rochia larg înfoiată şi numai cute, sporiau şi mai mult ceeace era straniu în înfăţişarea ei. Părea să fie supusă şi cu totul devotată unchiului. Era cu putinţă?

Clara închise jurnalul, se sculă şi merse spre fereastră unde-şi sprijini de geam fruntea înfierbântată. Atâtea gânduri o istoviseră...

In clipa aceea i se păru că aude un sgomot uşor la etajul

de jos, dar nu-l luă prea mult în seamă. Işi puse kimonoul pe speteaza unui scaun. Şifonierul cu oglindă desenă imaginea ei graţioasă. Se duse încă odată să-şi razime fruntea la fereastră. Oftă...

Abia împlinise douăzeci şi trei de ani. Şcoala grea a vieţii îi spulberase multe iluzii. Dar păstra într'un colţ al sufletului speranţa pururea trează a unei iubiri fără pereche. Oare se stinsese rasa Tristanilor? Dar îşi mărturisi cu amărăciune că dacă mai rămăsese undeva în lume, un coborâtor din această amilie pentru ea,, o a doua Isolda, ar fi fost o trudă zadarnică să-l descopere la castelul Trembles.

Tresări. Ii se păru că văzuse o umbră strecurându-se pe furiş în grădina din faţa castelului. Era atât de sigură că nu se înşelase în cât se grăbi să întoarcă comutatorul pentru ca lumina din odae să n'o trădeze şi se întoarse grabnic la locul de observaţie.

Luna însenina pajiştea pustie. Vântul încetase şi totul părea cufundat în linişte.

Clara era cât p'aci să-şi învinuiască nervii şi să se retragă, convinsă că fusese victima unei iluzii optice, când zări în chip deslușit, un bărbat îndreptându-se spre scara de la intrare. In stânga aleii, se afla un copac înalt sub care întunericul era de nepătruns. Ceva se mişcă în întunericul de-acolo, se desprinse ca o fantomă şi, Clara, abia putu să-şi înăbuşe o exclamaţie de uimire.

Luă kimonoul în fugă, îl îmbrăcă şi deschise uşa. De-acum era sigură că la castelul Trembles se petreceau lucruri stranii.

Cu mâna pe balustradă, începu să coboare scara cu luare aminte. Clara se pasiona după necunoscut şi aventură. Trebuia să vadă cele două umbre, de aproape, cât mai de aproape!

Ajunse, fără piedică, la etajul întâi. Aci, în loc să coboare mai departe, se duse să aplece urechea la uşa camerei unchiului ei. Sgomotul slab al unei respiraţii regulate o linişti şi atunci pătrunse fără sfială în vestibul.

Nu fu mirată găsind uşa de la intrare întredeschisă, de oarece în a doua umbră pe care o văzuse eşind de sub copac, fata o recunoscuse pe doamna Raymond. Aceasta explica sgo-

motul auzit de Clara cu puţin înainte şi căruia nu-i dase atenţie, dar care semăna mult cu acel al unei uşi care se deschide brusc ca să înăbuşe scârţâitul balamalelor.

Când ajunse la capătul scării simţi că o scutură un fior. Noaptea era răcoroasă. Totuş nu pregetă să înainteze cu paşi prudenţi către locul de întâlnire al celor două umbre. Le zări, deodată, sub copacul de unde se deslipise o clipă doamna Raymond spre a-i face necunoscutului semn să se apropie.

Clara îşi dădu îndată seama de ceeace trebuia să facă.

Tufişuri dese mărgineau cărarea care trecea prin spatele copacului. Tiptil, fata porni spre ascunzişul de-acolo şi, după zece minute, se afla la câţiva paşi de perechea nocturnă.

Doamna Raymond sta întoarsă cu spatele. Bărbatului, nu-i văzu de cât pălăria jerpelită, o barbă neagră şi scurtă, o batistă albă şi spete largi. El vorbia cu aprindere, deşi în şoaptă, gesticulând mereu.

Deodată, apucă braţul menajerei şi vocea lui se făcu mai profundă. Fata, nemişcată îşi ţinu respiraţia şi prinse acest sfârşit de frază :

„...în stare să te ucidă !“

Clara se înfioră din cap până în picioare, dar nu de frig.

— „Nici de cum !“ răspunse doamna Raymond.

Fata nu mai auzi nimic, deoareee perechea se depărtase cu câţiva paşi, ceeace-o făcu să-şi închipue că menajera şi necunoscutul se pregătiau să se despartă.

Era chiar timp pentru Clara să se întoarcă în camera ei, dacă nu voia să fie surprinsă, sau să petreacă noaptea afară.

De aceea merse până la capătul potecii, acolo se întoarse, încredinţându-se că cele două umbre erau tot cu spatele spre ea şi, în trei salturi, ajunse la scară. Se strecură, binişor, pe uşa întredeschisă, iar la o clipă după aceea se afla în camera ei.

Se culcă fără zăbavă şi închise ochii. Era frântă de osteneală, dar somnul îi pierise. In întuneric, mobilele păreau nişte monştri.

Nu adormi înainte de a-şi fi repetat de o sută de ori : „...în stare să te ucidă !“

CAPITOLUL IV
CULES DE CIUPERCI

Clara avusese un somn sbuciumat. La cea dintâi bătae în uşă, fu în picioare, înfăşurată în kimonoul de noapte.

— Intră ! — exclamă ea.

Doamna Raymond păşi în cameră. Aducea pe o tavă de argint un ceainic, o ceaşcă de porţelan şi biscuiţi.

— Bună dimineaţa, Clara... — zise ea. Nădăjduesc că ai dormit bine...

— Da, foarte bine, doamnă — răspunse fata, — deşi am stat trează până târziu...

— Spune-mi Gabriella, vrei ?

Doamna Raymond puse tava pe masă şi începu să orânduească ceainicul, ceaşca şi biscuiţii.

— Mi-ar place mult să fiu o prietenă pentru d-ta !...

Cu o seară înainte, când găsise odaia plină cu flori, Clara ar fi răspuns acestei dorinţi cu entuziasm şi mişcată până în adâncul sufletului. Dar de când se deşteptase din somn, nu-i mai dăduse pace imaginea menajerei care vorbia în şoaptă sub copacul din grădină cu un necunoscut. Aşa că trebui să facă o adevărată sforţare ca să răspundă :

— Asta e şi dorinţa mea, doamnă... Gabriella.

Intre timp, căuta pe chipul doamnei Raymond o urmă ori cât de palidă a scenei din noaptea trecută. Femeea aceasta, într'un mod oarecare, fusese ameninţată cu moartea. Deci era firesc ca înfăţişarea ei să trădeze un semn de teamă sau îngrijorare.

Dar când Gabriella se întoarse din nou spre fată, chipul ei oglindea o seninătate deplină. Imbrăcase aceeaş rochie neagră din ajun, fără cercei, fără un juvaer, de o austeritate aproape monahală. De altminteri, Clara nici nu văzuse alte găteli la ea, până atunci.

— Unchiul meu s'a odihnit bine, astă-noapte ? întrebă fata.

— Foarte bine... — răspunse guvernanta. Cred că va putea să părăsească patul pentru ora mesei. Ai vrea, Clara, să mergi cu mine, acum de dimineaţă, să culegem ciuperci ?

— Firește ! — zise Clara. — Numai să beau ceaiul, să

mănânc un biscuit, să iau haina... şi sunt gata. Ah ! să nu uit : trebue să-i spun lui Maxim...

— Să se ducă să ia cufărul ? E jos. Chiar acum a venit de la gară. Până vii să mă iei, el o să-ţi ducă bagajul sus...

— D-ta te gândeşti la toate... — zise Clara. Cum e cu putinţă să te ocupi singură de casa asta atât de mare ?

— Oh !... e mai puţin de făcut decât ţi-ai închipui !... O femee din sat vine în fiecare dimineaţă să-mi ajute... Dacă n'ar fi pentru sănătatea unchiului d-tale, care mă îngrijorează mai mult ca orice...

— Dar... dânsul spune că... nu e bolnav... zise Clara, cu oarecare şovăială.

— Ştiu, spune şi alte multe lucruri — răspunse menajera cu gândul aiurea... Te las... Ai să fii gata peste o jumătate de oră ?

— O jumătate de oră e prea mult pentru ceea ce-mi trebue... o asigură Clara.

Se aşeză înaintea ferestrei şi începu să mănânce cu poftă. Un soare palid strălucea pe cerul fără nori şi fata putea să cuprindă cu ochii toată întinderea câmpiei dimprejur, deoarece castelul Trembles, era înfipt pe culmea unui deluşor. Ea văzu de asemenea că în seara din ajun nu se înşelase, pe când străbătea drumul, în trăsură, cu Maxim : nici o fermă, nici o casă, nu se vedea la orizont. Fără îndoială că grădinarul se ducea să facă cumpărăturile de dimineaţă, din satul cel mai apropiat.

Contrariu celor ce spusese doamnei Raymond, Clara petrecuse o noapte agitată. Somnul i se populase cu visuri urîte, cu schimonoseli de oameni bărboşi şi femei viclene, ale căror rochii înfoiate se aşterneau ca nişte năluci, alcătuind un fel de lac spre care duhuri necurate împingeau o fată amuţită şi în neputinţă să se apere...

Inainte de a părăsi camera, Clara avu grija să închee cu cheia, într'un sertar, jurnalul ei intim, apoi coborî scările, sburdând de voioşie.

Doamna Raymond o aşteptase în vestibul cu un coşuleţ pe braţ şi o pălărie largă pe cap. Soarele mânease culoarea paiului, poate opt sau zece anotimpuri de-arândul. O panglică

albastră, deasemenea decoloratã, atârna de ambele laturi şi se înnoda, fără gust, sub bărbie.

O asemenea lipsă de cochetărie o făcu pe Clara să cadă pe gânduri. In ajun, ea ar fi crezut, — atât o prindea de minunat —că rochea neagră şi afară din cale de simplă a menajerei era creaţia unei femei, dibace în arta de a se găti şi place. Dar pălăria cu borduri largi de acum, îi spulbera această pre-supunere.

— Ar fi bine să te acoperi cu şalul ăsta — zise doamna Raymond. Prin părţile acestea, vântul ne cam înşeală...

— Oh ! — răspunse Clara — fularul îmi e de-ajuns. De altfel, sunt deprinsă cu sportul... Dă-mi şi mie un coş.

Eşiră, iar fata, pe când mergeau, nu se putu opri să nu arunce o privire către copacul cel mare din grădină. In lumina blândă a dimineţii o cuprinse îndoiala, îi venea parcă să se întrebe dacă nu cumva convorbirea misterioasă ce-o surprinsese la miezul nopţii nu fusese decât începutul coşmarurilor ei.

— Sper că-ţi plac ciupercile... — zise într'un răstimp menajera. Unchiul d-tale se prăpădeşte după ele, aşa că sunt nelipsite dela masa noastră...

Mergea cu pas sprnten şi Clara, care venea în urma ei îi admira legănarea şoldurilor. Intreaga ei fiinţă împrăştia o atmosferă extraordinară de voinţă, agerime, tărie.

Doamna Raymond şi Clara ajunseseră la drumul principal, apoi apucară pe o cărare care le duse de-adreptul la poalele unei pădurici, cotropită de o linişte adâncă. Nu se auzea în răstimpuri rare, decât ciripitul unei păsărele ori foşnetul frunzelor înfiorate de vânt.

Clara o urma pe doamna Raymond ca pe o călăuză temută. Aceasta mergea mereu cu acelaş pas cumpănit, cu bustul şi capul înainte, fără să-şi întoarcă privirile înapoi, nici să caute în dreapta sau în stânga, îndrumată par'că şi ea de mâna unei fiinţe nevăzute, ori de o putere ascunsă. Cel puţin aceasta era impresa nepoatei d-lui Chaucray pe care-o turbura nespus de mult buzele subţiri, zâmbetul atât de rar şi gesturile măsurate ale doamnei Raymond.

Menajera se opri, punând coşul în iarbă.

— Iată-ne ajunse... — zise ea. Clara, d-ta cunoşti ciupercile ?

— Eu... — răspunse fata — le deosibesc în mai multe feluri... totuşi cred că mi-ar fi anevoie să le aleg pe cele bune de cele otrăvitoare...

— Atunci stai de-o parte şi să priveşti la mine...

Doamna Raymond se aplecă şi începu să umple coşul.

In acest timp, fata, o urmărea cu ochii, în mişcările ei cele ma mărunte, apoi deodată întrebă :

— Aceea roşie... de colo... atât de frumoasă, nu te ademeneşte ?

— Draga mea, este o ciupercă veninoasă... — răspunse menajera, fără să-şi întrerupă treaba. Sunt unele din ele care aduc o moarte fulgerătoare !

— Ah !... — exclamă Clara — în cazul acesta se cere multă experienţă...

— Firește... — urmă doamna Raymond. Te înşeli cu uşurinţă şi greşala poate să fie fatală. Uită-te, de pildă, la înfăţişarea acestor două bucăţi... Nu-i aşa că seamănă ca două picături de apă ? Totuş numai una e bună de mâncare, iar cealaltă e otrăvitoare... Dă-mi, te rog, coşul d-tale.

— Ce vârstă poate să aibă femeea asta ? — se întreba Clara, din ce în ce mai uimită. E un înger sau, cum spune unchiul meu, un demon ?

Doamna Raymond se depărtase cu câţiva paşi, harnică mereu ca o albină. Fata se rezemase de un copac şi nu-şi mai dezlipea ochii de pe menajeră... O clipă, îl revăzu iarăşi pe necunoscutul din grădină, cu pălăria zdrenţuită, cu batista albă şi barba neagră, scurtă. Şi atunci luă o hotărîre : voia s'o vadă pe femeea aceasta mândră şi rece ca o statue, zănită.

Coşurile se umpluse şi doamna Raymond tocmai venea spre ea. Momentul era prielnic. La ce bun să mai aştepte ?

— Ute... — zise menajera — am isprăvit... — Vrei, acum, să ne întoarcem la castel, ori să ne mai plimbăm ?

— Nu ştiu... — răspunse Clara. Drumurile, pe aci, sunt sigure ?

Atunci privirile amândorura se întâlniră.

— Ce vrei să spui ? — întrebă menajera.

— Aş vrea numai să ştiu dacă umblând singură, nu mă expun la vreo întâlnire neplăcută... — zise Clara — ca aceea de pildă, ce-ai avut-o d-ta, eri, cu câteva minute înainte de miezul nopţii, sub copacul din grădină...

— Oh !... făcu d-na Raymond.

Apoi lăsă ambele coşuri.

— Ah! — repetă ea, — precum văd, m'ai pândit ?

Deşi Clara încleştase dinţii şi pumnii, asemeni unui copil bucuros de răzbunarea lui, simţi deodată cum i se strecoară un fior de ghiaţă prin tot corpul. Nu cumva femeea aceea avea să se repeadă asupra ei ? Dacă i-ar fi venit în gând să strângă degetele-i lungi în jurul gâtului ei plăpând, cum ar fi putut să se împotrivească ? Era învinsă mai înainte chiar de începerea luptei. Tăcerea adâncă, tăcerea de cimitir a pădurii, nici n'ar fi fost turburată de ţipătul ei de agonie...

Pe când Clara socotea s'o vadă pe menajeră clătinându-se, iată că dimpotrivă, simţea ea un fel de ameţeală şi trebui să se sprijine de braţul doamnei Raymond. Aceasta nu o respinse dar nici nu o ajută.

— Bănuesc... — zise ea — că numai ai văzut... Sau poate, ai şi auzit ?

Văzând-o atât de liniştită, Clara se sili din răsputeri să-şi recapete voinţa şi vocea ei abia şopti răspunsul :

— Am auzit numai câteva vorbe pe care ţi le-a spus străinul venit să te întâlnească : „...în stare să te ucidă !“. Iar pe d-ta, te-am auzit răspunzând : „Nici de cum !“ Asta e tot...

— Ah !... — zise iarăşi doamna Raymond.

— De aceea, — reluă Clara — cred că sunt datoare să-l înştiinţez numai decât pe unchiul meu.

Abia când ridică coşurile menajera răspunse :

— Vei face cum crezi... Eu mă întorc la castel să-mi strâng lucrurile şi, înainte de a se însera, am să plec...

Clara, se aştepta la orice, afară de asta. Rămase câteva minute, locului, ca împietrită. Apoi cu un ţipăt, veni spre doamnna Raymond, o apucă de un braţ, o sili să se oprească.

— Ce... Ce vrei să faci? — întarebă ea. Gabriela, te rog iartă-mă...

Ultimele cuvinte îi veniseră instinctiv pe buze, aproape fără să-şi fi dat seama.

Guvernanta se deslipi din strânsoarea ei.

— De ce trebue să te iert ?... Clara, dacă socoteşti că ai datoria să-l înştiinţezi pe unchiul d-tale despre cele ce-ai văzut... nu pot să te împiedic... Dar eu... eu, trebue să plec.

—Vrei să-mi spui de ce ?

— Ba da, uite : n'aş vrea să fiu dată afară de către unchiul d-tale sau să fiu pricina vreunei supărări care i-ar face prea mult rău...

— Te rog... — exclamă Clara — nu-mi vorbi pe un astfel de ton. N'am avut intenţia să te jignesc. N'am să-i spun nimic d-lui Chaucray, dacă-mi vei explica...

— Să-ţi explic ?

— ...prezenţa acestui necunoscut.

Doamna Raymond clătină din cap.

— E pea puţin de vorbit... Imi aducea veşti dela bărbatul meu.

— De... dela bărbatul d-tale?

— Da... zise menajera posomorîtă. N'ai văzut că port verighetă ?

Şi întinse degetele mâinii.

— Dela bărbatul d-tale?... repetă Clara. — Dar...

— Oh! e multă vreme de când nu l-am văzut !... zise doamna Raymond. — E în închisoare.

— Cum... Cum? — bâlbâi Clara — Nu înţeleg...

— Văd că trebue să te dumiresc puţin, zise menajera... — Soţul meu a fost osândit, pentru agresiune şi rănire, la cinci ani recluziune. Bine 'nţeles, e un ticălos, dar eu... îl iubesc. Unchiul d-tale m'a îndemnat de nenumărate ori să divorţez de el şi nu se poate împăca cu gândul că Jerôme va ieşi în curând din închisoare... Ai luat seama, cred, că d. Chaucray e o fire lesne mânioasă. Dacă ar afla că un deţinut, liberat mai zilele trecute, a venit la castel să-mi aducă veşti din partea soţului meu, m'ar alunga.

Clara plecase capul în jos, dusă pe gânduri. Mii de sentimente îi răscoleau sufletul. Doamna Raymond îi insufla, în acelaş timp şi milă şi admiraţie. Descoperea deodată că e o

fire soră cu a ei. Dacă ar fi fost să iubească un bărbat, ca Jerôme al Gabriellei, nimic pe lume n'ar fi făcut-o să şovăie...

— Dar... — prinse iarăşi să vorbească fata — atunci nu-mi explic rostul acelor cuvinte: „în stare să te ucidă!“ Nu era vorba despre soţul d-tale?

— Da... răspunse calmă guvernanta — chiar despre el. Intre zidurile unei celule, omului îi vin fel de fel de gânduri. Mai ales lui Jerôme. Gelozia lui smintită, m'a chinuit întotdeauna. Acum, bănuesc că o să mă învinuească de toate păcatele cu putinţă... Dar aminteşte-ţi ceeace am răspuns la ameninţarea lui; am răspuns: „Nicidecum!“ Fiindcă îmi cunosc omul şi slăbiciunea lui!... Va fi de-ajuns să-i întind braţele pentru ca el să uite totul, să reîncepem viaţa împreună, de-acolo de unde am lăsat-o... Tocmai ceeace nu îngădue unchiul d-tale. Şi atunci...

— Atunci, Gabriella... — exclamă Clara — îţi jur că secretul d-tale va fi respectat!

Intr'o pornire evlavioasă, menajera apucă mâna fetei, o duse la buze şi o sărută. După aceea, luând coşurile, se îndreptă cu pas grăbit spre marginea pădurricei.

De astă dată, Clara nu mai încercă s'o oprească. Işi simţea sufletul uşurat. In minte, o compara pe doamna Raymond de eri cu Gabriella de azi şi ajunse la convingerea că-şi făcuse o prietenă.

Contemplând crengile de brad pe care le strivea cu pas domol, fata eşi în cele din urmă în lumina primăvăratică a crângului. Nu se mai îndoia acum de spusele menajerei. Işi închipuia faţa încruntată a lui Jerôme Raymond, care dindărătul gratiilor, o învinuia pe nevastă-sa de toate păcatele cu putinţă, gata s'o omoare din prea mare dragoste...

— Ce poveste frumoasă!... — îşi zise ea — mai frumoasă decât un basm: femeea asta care nu zâmbeşte niciodată... soţul ei, încarcerat şi nebun de dragoste şi celălalt prizonier liberat, repetând ameninţările lui, noaptea, sub clar de lună!

Acum pricepea de ce Gabriella se îmbrăca întotdeauna în negru.

Adâncită în visurile ei, fata mergea agale, gata să răsbească la drumul principal, când deodată se opri în loc.

Un bolid înainta năpraznis, dinspre orizont. Clara știa să conducă un automobil. De aceea, văzându-l cât de vijelios venea, primul ei gând fu acesta : „Dobitocul... își va frânge gâtul !“ Și într'adevăr, când frumoasa mașină albastră ajunse la vreo cinci zeci de metri de poartă, făcu un ocol brusc, se izbi de un copac înfipt în marginea drumului și se răsturnă în șanț, cu cele patru roți în aer...

CAPITOLUL V
TRISTAN SAU TÂNĂRUL FĂRĂ SCRUPUL

Era întâiul accident de automobil la care asista Clara.

Ea rămase câteva minute încremenită. Apoi cercetă cu o privire grabnică drumul până în zare, căutând să descopere vre-un trecător. Dar atât câmpia cât și drumul erau pustii și accidentul — precum își dădu seama îndată — nu o avusese martoră decât pe ea.

— D-zeule!... șopti fata înspăimântată.

Ce trebuia să facă ? Să alerge la castel ? Să caute prin împrejurimi un râu, ca să-și ude batista ? Fără a mai pregeta, sări în șanț, ridică, sfioasă, capul tânărului, apoi pieptul. Il așeză cum putu mai bine și lipi urechea în dreptul inimii.

La început, nu auzi nimic; atunci tresărind, privi plină de spaimă chipul palid și ochii închiși ai muribundului, apoi, fără să mai șovăie, îi descheie pardesiul, haina, cămașa. Descoperi o bucată de piele albă. Acolo, Clara aplecă din nou urechea, ținându-și respirația. Atunci, auzul ei nerăbdător prinse, slabe dar deslușite, bătăile inimii. Le ascultă înfiorată de o turburare stranie. Pulsația gingașă, care din minut în minut, din secundă în secundă, căpăta însuflețire, — o înduioșa.

Rezemând capul necunoscutului pe brațul ei, Clara începu să-i șteargă sângele ce se prelinsese de-alungul frunții. Contempla din când în când chipul frumos al tânărului și, fără să-și da seama, mângâia cu șuvițele ei părul acestuia. Pentru un martor discret, privelișteа aceasta ar fi alcătuit unul din cele mai minunate tablouri, îndărătul căruia privirea fetei ardea în văpăi, ca niciodată până atunci. Lipsită cum era

de orice ajutor, în neputinţă să umezească cu puţină apă proaspătă buzele întredeschise ale necunoscutului, Clara ar fi dorit, cu căldura privirilor şi atingerea mâinilor ei, să-i toarne o viaţă nouă în artere.

Pieptul rănitului începu să salte uşor, apoi în svâcniri regulate şi când Clara coborî ochii ridicaţi până atunci spre cer, într'o rugă mută, văzu mirată că tânărul o privea.

— Doamne, lăudat fie numele Tău!... — murmură necunoscutul.

Deşi tonul cu care pronunţase aceste cuvinte nu era tocmai pios, Clara trebui să-şi aducă aminte că pentru a doua oară, în răstimp de douăzeci şi patru de ore, prezenţa ei săvârşia un fel de înrâurire a Providenţei.

— Doamne... repeta tânărul — fie lăudat numele Tău! N'aş fi crezut ca durerea Ta, întru iertarea păcatelor mele va merge până acolo încât să mă primească în Paradis...

Inchise din nou ochii, în vreme ce pe faţă i se aşternuse o expresie de neţărmurită fericire.

Atunci, Clara, cu toată poziţia critică a rănitului, nu se putu opri de a-l mişca, poate ceva mai binişor decât ar fi voit.

— Domnule, te înşeli!... — îi zise ea cu vioiciune. Nu te afli în Paradis, ci pe şoseaua care duce la X... la rădăcina unui copac pe care nu l-ai doborît cu automobilul d-tale!

Tânărul scutură neîncrezător din cap.

— Sunt în paradis... iar d-ta eşti un înger...

Trebuiră aproape cinci minute pentru ca fata să înţeleagă că necunoscutul îi făcuse un compliment. Atunci, se îmbujoră până în vârful urechilor şi socoti că se cuvenea să-şi retragă braţul.

Tânărul holbă ochii, desnădăjduit.

— Nu, nu... — o rugă el — nu te mişca... Sufăr..

— Suferi? — întrebă Clara cu neîncredere La drept vorbind, nu prea te-am auzit văitându-te...

— Durerile mari sunt mute — răspunse necunoscutul.

El lua mâinile fetei, într'ale sale, şi Clara căpătă dovada că păstrau destulă vigoare ca stăpânul lor să fi suferit, într'adevăr, aşa cum spunea.

— Ascultă... îi zise ea — trebue să plec numai decât. Acum că ai deschis ochii şi, negreşit, te simţi mai bine, mă duc la castel să cer ajutor.

— Pentru automobilul meu? — întrebă rănitul. — Întoarse capul, strâmbându-şi buzele cu dispreţ. Biata maşină!.. cred că n'o să mai am nevoie de ea... Sau pentru mine? Eu însă nu doresc decât prezenţa d-tale!

Şi strânse cu mai multă căldură mâinile fetei.

— Te asigur că mă jigneşti — îl dojeni dânsa. Abuzezi de bunătatea mea. Nu mi s'a întâmplat niciodată să vorbesc atât de mult cu un necunoscut...

— Asta n'are aface... stărui tânărul. Mă prezint: Jean Armentin, care nu ştie să se folosească altcum de cele zece degete ale lui decât să înfioare strunele unei ghitare şi să conducă un volan... ai văzut cum? Jean Armentin care te iubeşte!

— Domnule! — zise Clara.

— ...care te iubeşte... repetă tânărul. Iţi poţi închipui că aflându-mă după o întâmplare atât de minunată în braţele feţei ideale nu voi lăsa să-mi scape prilejul de a-i spune păsul inimii mele. Nu te mişca... Nu te mişca, dacă nu vrei să ai remuşcarea morţii mele. Lasă-mă să cred, pentru câteva minute şi înainte de a-mi spulbera iluziile, că sunt cel mai fericit dintre oameni... De zece ani, răscolesc lumea, în lung şi'n lat, căutându-te!

Vocea însufleţită a lui Jean Armentin pătrundea în urechile Clarei ca o muzică dumnezeiască. Ce-i păsa de cuvintele pe cari i le spunea? Clipele petrecute în doi, erau unice, divine; îi dădeau iluzia că visul ei se înfăptuise, însfârşit, că un vrednic urmaş al Tristanilor săvârşise această minune vrednică de fabulă: s'o descopere în inima unui ţinut pustiu... Insă logica ei se răsvrătea. Cum să creadă în sinceritatea unor astfel de mărturisiri? Uşurinţa cu care i le adresase Jean Armentin ar fi trezit îndoiala chiar şi în mintea unei fete mai lesne crezătoare decât Clara.

Dar în răstimpul acesta, nu se îndura să întrerupă declaraţiile înfocate ale tânărului, nici să pronunţe cuvântul hotărîtor care l-ar fi aruncat, mut pentru totdeauna, pe marginea şanţului. Era atât de dulce să creadă...

— Ar trebui să te urăsc... continuă tânărul, deoarece mi-ai dat dovada vie a deșertăciunii unor anumite afirmațiuni. Până acum, fără o cauză precisă, am tăgăduit întotdeauna posibilitatea că voiu conduce cu neîndemânare un volan, după cum m'am arătat sceptic înaintea aceluia pe care-l numim amor fulgerător. Cu câteva minute înainte de-a te fi întâlnit, am manevrat volanul cu ultima stângăcie, fără o cauză precisă și, — mulțumesc soartei ! — la alte câteva minute după aceea, m'am îndrăgostit fulgerător, de d-ta... Nu ești logodită, nu-i așa ?

— Nu... zise Clara — nu încă.

— Spune-mi dacă-ți plac...

— Nici... încă nu...

— Vorbește... spune-mi ceva, te rog. Imi place glasul d-tale, ca și ochii, ca și parfumul, ca și îmbrăcămintea ce-o porți. Te iubesc, te iubesc în toată ființa d-tale și asta e de asemenea o minune... Cum te numești?

— Clara...

— Trebuia să ghicesc ! Ești orfană, — nu-i așa ?

— Da, dar ce te-a făcut să crezi

— O simplă intuiție. Presupun de asemenea că ai un tutore tiran, într'un castel îngropat în ederă...

— Cu deosebirea asta — replică fata — că tutorele este un unchiu, care nu e rău, iar castelul nu e acoperit cu ederă. Incolo, meritul de-a fi ghicit restul e prea neînsemnat, deoarece adineauri chiar eu ți-am dat dasluşirile acestea.

— Care-i floarea ce-o preferi ?

— Crisantema... Dar ce rost are întrebarea ?

— Fiindcă vreau ca în seara asta camera d-tale să fie plină...

Dintr'un salt, Jean Armentin fu în picioare, spre marea uimire a Clarei.

— Cred că e nimerit să te întreb, fără alt înconjur, dacă vrei să fii soția mea ?

— Taci !... — se răsti Clara, — d-ta întreci marginile...

— Cui ? Ale convenienței ?

— Nu. Ale inconștienții și ale îndrăznelii. Doar nu sunt atât de naivă să cred...

— Că te iubesc ? Că te ador ? Spune ! Dar pentru o ființă ca d-ta...

— Ajunge !... făcu Clara.

— Da ! da ! da ! Pentru d-ta...

— Nu mai spune prostii, te rog.

Tânărul vorbise cu atâta înflăcărare încât o uimise și pe ea. Dar Clara avea conștiința primejdiei. Cuvintele tânărului îi mersese de-adreptul la inimă, dulceața lor o înfiora și acum. Dar nu era o nebunie, și searbădă și tristă ca, după o singură privire, să-i ceară să fie soția lui ? Trebuia să plece cât mai curând...

Gândurile acestea o făcură chiar să se îndârjească.

— Acum, — zise ea — cred că e bine să sfârșim.

Jean Armentin sta nemișcat în fața ei, cu capul plecat în jos.

— Ai dat dovadă de prea multă agilitate a mușchilor și de puterea d-tale de rezistență, iar faptul că ai scăpat nevătămat dintr'un asemenea accident, pare mai mult o minune. Nu trebue, prin urmare, să mai cauți altceva... Dorești să-ți trimit pe cineva dela castel ? Nu ? Atunci... adio !

Dacă în clipa aceea nu isbuti să facă nici un pas, pricina a fost că Jean Armentin căzuse deodată în genunchi și îi înlănțuise picioarele cu brațele tremurânde.

— Nu, nu !... exclamă el — să nu-mi spui „adio". Se poate să te îndoești cumva de sinceritatea mea ? Ce dovadă să-ți dau despre iubirea mea ? Iți jur că dacă pleci... noaptea mă va găsi tot aci, plângând pe urmele pașilor d-tale...

— Dar e o nebunie ! zise Clara... — Lasă-mă...

— Atunci ești liberă. Pleacă, dacă ții cu tot dinadinsul...

Fata făcu trei pași ; apoi se întoarse.

— Cum aș putea să te cred ? D-ta nu mă cunoști, după cum nici eu nu te cunosc...

— Te înșeli... — răspunse Armentin. Pe seama d-tale, eu știu aproape totul, tot așa cum d-ta știi despre mine ceeace ți-am spus și mai ales ceeace merită să știi. Oare, e ceva atât de greu ? Te iubesc : ce pot să fac ?

La auzul acestor vorbe, Clara nu mai fuse înstare decât să

se gândească la băutura fermecată a lui Tristan căreia, până în clipa aceea, ea crezuse că i se pierduse secretul.

— Totuș... urmă tânărul — ca om de bună credință, sunt dator să adaug și asta... sunt sărac. Dar vorbindu-ți astfel, nu vreau să spun că n'am un ban. Singura mea avere era automobilul. Dar pierderea lui nu cred să fie o piedică în drumul fericirii noastre. In curând, aurul va curge printre degetele mele...

— Oh ! făcu Clara — și cum se va întâmpla asta ?

— Mijlocul n'are importanță. Voiu merge până acolo încât să omor un bogătaș bătrân... Înțelegi ?

— Precum văd... își dădu cu părerea Clara — ești un tânăr lipsit de scrupule...

— Fie ! Totul în lumea asta e nimic, afară de iubirea mea. Dar nu te speria. Dacă așa ceva ți-e neplăcut, voiu încerca norocul într'alt fel...

— Adevărat ? întrebă fata.

Se simția învinsă de optimismul tânărului, cucerită de avântul lui, subjugată de atâta entuziasm. La ce bun să mai lupte ?

— La drept vorbind — zise Jean — automobilul nu-mi mai folosește la nimic. Insă luna viitoare are loc o cursă importantă la Madrid. O firmă americană mi-a făcut propuneri în acest scop și-mi pune la dispoziție un automobil. Premiul are o astfel de însemnătate încât merită să înfrunt orice pericol. Bine înțeles, n'am să le povestesc întâmplarea mea de astăzi și voiu participa la cursă...

Clara îi întinse mâinile amândouă.

— Nu. domnule — exclamă ea — nu o vei face !

— Și de ce nu ?

Fata închise ochii, genunchii i se muiară, urechile îi vâjâiau. Era învinsă.

— Pentru că... — ea mai șovăi o clipă — pentru că voiu fi nespus de mâhnită !...

CAPITOLUL V
URĂ DE MOARTE

Când Clara păşi pe ultima treaptă, se opri. Vestibulul era cufundat în întuneric; numai o palidă licărire a unui amurg însângerat aprindea ca un rubin fereastra din stânga, care răspundea în grădină.

Fata rămase în loc şi ascultă. Nu se înşelase. Se vorbea în biroul unchiului ei, şi se vorbea pe un ton neobicinuit de aspru. Clara recunoscu vocea întărită a d-lui Chaucray, precum şi o altă voce, străină, răguşită care spunea aceste cuvinte:

— Aţi fost aci, la doi paşi, în bătaia carabinei mele... Dar nu va trece multă vreme şi, la a doua întâlnire, vă jur că am să trag... Pentru d-voastră...

Era a doua oară, dela sosirea ei în castelul Trembles că fata auzea rostindu-se ameninţări. Se părea că pustietatea stearpă a acestor câmpii trezea duşmănii cu greu înăbuşite.

Cu pas tiptil, Clara se îndrepta spre uşa biroului. Voia să vadă cu orice preţ înfăţişarea omului care, cu voce aspră, scanda în momentul acela vorbe al căror înţeles nu putea să-l prindă.

Ii zări chipul mai înainte chiar să se fi aşteptat. Uşa biuroului se deschise încadrând un bărbat cu părul negru. Purta o haină de pânză, iar pulpele picioarelor erau înfăşurate în nişte moletiere zdrenţuroase; pe cap, o pălărie veche, de pâslă verde.

Fără s'o zărească pe Clara care rămăsese ţeapănă în umbră, el se întoarse încă odată spre interiorul biuroului:

— Noapte bună!... — rosti apoi, îndârjit. — V'am înştiinţat, d-le Chaucray şi l-am înştiinţat de asemenea şi pe omul d-voastră... Noapte bună!

Cu un gest violent trase uşa după sine, străbătu vestibulul ca o furtună şi eşi.

Numaidecât Clara intră în biroul unchiului ei pe care-l văzu stând într'un fotoliu, cu coatele sprijinite pe masă şi capul în mâini. Se vedea bine că era foarte abătut...

Nepoata se apropie, înlănţuindu-i gâtul cu braţele ei moi.

— Bietul meu unchiu!... Oare ce voia omul de adineauri?

D-l Chaucray sta nemișcat și mut.

Atunci Clara, cu un gest drăgălaș, îi îndepărtă mâinile aspre de pe chip și văzu o lacrimă prelingându-se pe obrazul lui. Induioșată, alunecă jos — așa cum făcea de obicei — la genunchii bătrânului.

— Haide unchiule... te rog... nu vrei să-mi spui de ce te-a amenințat acel individ nesuferit? Căci te-a amenințat, nu-i așa?

— Da, răspunse într'un târziu d. Chaucray. A spus că dacă mai trec odată în bătaia puștii lui, nu mă mai cruță... Apoi, adause, pe gânduri: — Și-l cred... căci e în stare să-și ție cuvântul!

— I-ai făcut vreun rău? — întrebă Clara.

— El crede că i-l fac mereu... și poate că are dreptate...

— Nu cred... — se împotrivi Clara.

— Ba da...— răspunse calm d. Chaucray. Înțeleg prea bine păsul lui. E un biet om care nu e în stare să priceapă că...

Se întrerupse deodată, ridicând ochii spre un portret mare, pictat în uleiu, care cuprindea aproape întreg peretele din fața biroului. Portretul înfățișa o femee blondă, ținând într'o mână lungă și fină, încărcată cu inele, un evantai de pene.

— Mătușa d-tale — zise Chaucray cu glas tremurător — s'a opus totdeauna să se vâneze pe moșiile noastre. Dacă ți-o amintești, Clara, așa precum mi-ai spus, trebue să ți-o amintești de asemenea că umbla însoțită peste tot locul de doi ogari. Elvira adora animalele și gândul că cineva ar putea să le ucidă lângă ea, ba chiar cu consimțământul ei, îi era nesuferit. Omul care m'a amenințat și căruia aci, prin partea locului i se zice— Dumnezeu știe dece, — Lupul roșu, e un branconier neînduplecat. Dar, precum ți-am spus, e un om sărman și nepriceput. Nu poate să înțeleagă de ce eu, perpetuând voința Elvirei, i-aș fi poruncit lui Axel, pădurarul meu, să oprească așezarea capcanelor pe moșia noastră și nici să nu se mai tragă vre-un foc de armă...

— Pentru asta?... — întrebă Clara.

— Da, pentru asta — răspunse Chaucray. Darurile mele în bani și în natură n'au fost în stare să potolească mânia

acestui ucigaș de animale. Poate l-ai auzit : spunea că o să aibă grije de pielea mea și a lui Axel, pădurarul.

— Și d-ta de ce te expui până într'atâta, unchiule ? Îmi închipui că mătușa n'ar fi ținut...

— Poate că nu... — încuviință bătrânul. Dar, ce mai îmi rămâne dela ea ? Acest portret, câteva scrisori, o batistă în care mai dăinuiește ceva din parfumul ei, bijuteriile, o floare ofilită și amintirea aceluia pe care-l iubea... Astfel că, respectându-i voința, potrivindu-mă dorințelor ei, așa cum făceam pe vremea când eram împreună, mi se pare că o fac să mai retrăiească aci, că simt respirația ei dulce în apropierea mea... Ah, Clara, eram atât de singur înainte de sosirea ta...

Clara șovăi o clipă ca să pronunțe întrebarea ce-i venise pe buze.

— De atunci, nu te-ai mai gândit unchiule, să te însori ?

D. Chaucray tresări, apoi își privi nepoata cu luare-aminte. O schimonoseală oribilă îi sgârci chipul supt de mâhniri fără de număr și bolborosi de câteva ori :

— Să mă însor !... — Apoi, după o pauză, zise :

— Clara, poate că nu cunoști legenda castelului ?

— Povestește-mi-o... se ruga fata. Știi că-mi plac nespus de mult legendele !

— Aceea pe care ți-o voiu povesti — zise grav Chaucray — a avut de cinci ori o confirmare tragică...

Se sculă, și luând pe Clara de mână, o duse în sala de mâncare unde erau înșiruite toate portretele familiei.

Cu mâna, bătrânul îi arătă, rând pe rând, câteva.

— Uite... — zise el — un Chaucray care a murit în 1304, luptând la Nous-en-Puelle, împotriva Flamanzilor ; cu un an înainte se căsătorise a doua oară. Celălalt, mort și el pe câmpul de luptă la Rosebecque, în 1382, respingând armatele lui Artevelde : se însurase tot de două ori. Iată-l pe Ciprian Chaucray care, pentru că-l amenințase pe ducele de Alba, a fost decapitat pe același trunchiu unde căzuse și capul lui Lamoral d'Egmont, și în sfârșit acești doi : Carol, în stânga, și Filip în dreapta, care au murit, întâiul cu capul spintecat de o secure pe vremea răscoalei de la 1788, iar al doilea asasinat și jefuit

de un necunoscut, aproape cu un veac mai târziu... Toţi trei se căsătoriseră de câte două ori...

Drept orice răspuns, fata prinse să zâmbească.

— Coincidenţe, unchiule !... exclamă ea. Sunt sigură că d-ta nu le dai crezare...

— Firește că nu !... Dar trebue să recunoşti că cineva mai superstiţios ar vedea în această droaie de morţi violente ceva mai mult decât o coicidenţă...

— N'a fost nici unul dintre strămoşii d-tale care, căsătorindu-se de două ori, să fi murit în pat de... apendicită ? — întrebă Clara.

— Nici unul !... — răspunse d. Chaucray, dus pe gânduri. Numai frica l-a împiedicat pe tatăl meu să aducă în căminul nostru pe cineva care să ia locul ce-l avusese scumpa mea mamă...

— Atunci — urmă fata — dacă d-ta n'ai această teamă... dece..

Încreţitura oribilă de adineauri se ivi din nou pe buzele lui Chaucray.

— Pentru că... — răspunse el cu o întărîtare abia înfrânată — pentru că n'a fost şi nu va fi niciodată pentru mine în lume decât o singură femee : Elvira !

Precum făcuse în ziua sosirei nepoatei sale, la castel, bătrânul întoarse bănuitor capul spre uşă :

— E acolo !... — mormăi el, — sunt sigur că e acolo !

Ca şi atunci, Clara întrebă :

— Cine, unchiule ?

— Gabriella !

Destăinuirile pe cari i le făcuse guvernanta în pădurice, chiar în ziua aceea, alungase orice pornire a fetei împotriva acesteia, astfel că răspunse :

— Ei, unchiule, dar judecă puţin... De ce-ţi închipui că doamna Raymond şi-ar petrece vremea spionându-te şi ascultând pe la uşi ?

Chaucray isbi cu pumnul în masă.

— Ştiu eu ce spun ! exclamă îndârjit... Tocmai tu trebue să mă sfătueşti să fiu cu judecată ? Uiţi că fără mine, te-ai afla şi acum înglodată în mizerie, până la gât ?

Mustrarea aceasta neașteptată și nemeritată umplu cu lacrimi ochii Clarei.

— Unchiule... — zise ea hotărîtă — îți iert cu dragă inimă nedreptatea acestor cuvinte, gândindu-mă la suferința d-tale... Totuși, țin să afli că n'am răspuns chemărei d-tale din calcul și, te-aș părăsi fără să mă mai îngrijesc de interesul meu, dacă s'ar mai întâmpla să-mi faci încă odată o astfel de mustrare...

Chaucray o privi înspăimântat. Aruncă iarăși o căutătură furișe spre ușă, apoi cuprinse mâinile Clarei într'ale sale.

— Ai dreptate, fiica mea... — îi zise. — De altminteri, toți au avut dreptate, totdeauna, împotriva mea... M'am purtat ca un sălbatec... Ah !.. mi se'ntâmplă să mă îndoesc și de tine, cum mă îndoesc de Gabriella, de Maxim, de toți. Din contră, eu aș trebui să fiu îndatorat...

— Ascultă-mă, unchiule — exclamă Clara — ceeace n'ai putut să faci d-ta, mă voiu sili să capăt eu : mă duc să-l caut pe Lupul roșu și cred că voiu reuși să-l conving...

Cuta care încreța gura d-lui Chaucray se făcu mai pronunțată la auzul acestor cuvinte. Văzându-l, nepoată-sa crezu că e gata să isbucnească din nou, dar el se stăpâni și, cu vocea aspră, dar potolită, îi porunci.

— Clara, te opresc să faci un asemenea pas ! Acest om e un nemernic și, întocmai ca și mine, nu vei ajunge...

Glasul i se îndulci :

— N'ai să te duci, nu-i așa ? Imi făgăduești ?

Ca să-l îmbuneze, Clara nu putu decât să consimtă.

— Iartă-mă.. zise ea când îl văzu liniștit, mă duc să mă schimb pentru masă...

Pe când închidea ușa biroului, fata deslușì prin întunericul din vestibul o formă omenească.

Inima începu să-i bată cu aprindere și întrebă în șoaptă:

— Cine-i acolo ?

— Eu... — răspunse vocea Gabriellei.

Menajera se apropie.

„Unchiul meu avea dreptate — își zise Clara — femeia asta ascultă pe la ușă !"

Fata o întrebă de-adreptul:

— Eşti de mult aci?

— In orice caz, destul ca să-l fi auzit pe unchiul d-tale vorbindu-ţi despre blestemata lui de Elvira...

— Dar, ce ai? — întrebă Clara. — Ce ţi-a făcut biata femee?

— Mie, nimic, însă lui, totul! Ce crezi? Că e moartă? Adevărul e cu totul altul: această femee a fugit cu un ofiţer! Bestemată să fie! Din pricina ei se prăpădeşte unchiul d-tale!

In seara aceia, Clara se întoarse în camera ei la un ceas după cina care fusese mai tristă şi mai tăcută ca de obicei. D Chaucray şi doamna Raymond nu schimbaseră, la masă, nici zece cuvinte.

Când se vârâ în pat, fata îşi mărturisi că, în loc să se limpezească, aşa cum sperase cu trei zile mai înainte, întunericul în care se mişcau oaspeţii castelului se făceau din ce în ce mai de nepătruns. Destăinuirile menajerei cu privire la Elvira Chaucray o impresionase peste măsură pe Clara.

Femeea aceea îşi părăsise soţul, ca să fugă cu un alt bărbat, iar Chaucray continua s'o iubească tot cu aceeaşi patimă ca şi înainte?

Mila ce-o simţea pentru unchiul ei spori şi mai mult, căci el o plângea pe femeia fără inimă în viaţă fiind, în loc să o plângă moartă. Cât de dureros era şi calvarul lui! Să trăească mereu cu amintirea iubitei şi să-şi spună în acelaş timp că un altul, poate în clipa aceea chiar o îmbrăţişa! Asemenea gânduri l-ar fi înebunit pe oricine şi Clara nu se mai îndoia de semnele vădite de sminteală pe care le avea, uneori, unchiul ei. Işi aminti şi vorbele ce-i spusese în seara întâia:

— „Răul meu, răul de care sufăr, nu-i din cele aducătoare de moarte!“.

Atunci, ea nu înţelesese, dar acum înţelegea foarte bine.

Obosită de atâtea gânduri, fata nu zăbovi să se cufunde într'un somn adânc şi greoi...

Şi astfel, ea pierdu ocazia să asiste în noaptea aceea la o altă convorbire, sub copacul cel mare din grădină...

CAPITOLUL VII
INTRE MALAISE ŞI MINE

Malaise încrucişă picioarele, vârî mâinile în fundul buzunarelor şi, rezemat de speteaza scaunului, zise :

— Iartă-mi, prietene, această defilare cam lungă a personagiilor mele, dar ai să recunoşti şi d-ta că era necesară pentru înţelegerea celor ce urmează. Trebuia neapărat să trăeşti întru câtva viaţa acestor locatari ai castelului Trembles, dacă va trebui să găseşti singur deslegarea enigmei, privind evenimentele de departe. Apoi, îţi va fi lesne, dacă socoteşti că e de folos, să scurtezi această povestire şi să-ţi cruţi cititorii.. deşi eu cred.., dar nu sunt romancier, judecă d-ta ; şi mai ales, pregăteşte-te să tremuri : intrăm în plină dramă !

— Extraordinar ! zisei eu. Mi se pare, dragă Malaise, după — felul cum ai orânduit desfăşurarea acţiunii, că eşti arbitrul vieţii d-lui Chaucray, a nepoatei sale, a doamnei Raymond, a soţului ei, a lui Jean Armentin, a lui Maxim Grădinarul, a Lupului roşu şi a pădurarului Axel. Pe care dintre aceştia îl vei face să moară ? Şi cum ?

— Ai răbdare... — răspunse Malaise — şi nu-ţi face prea multe iluzii. Nu sunt eu arbitrul evenimentelor. Nu fac altceva decât să istorisesc, cu bună credinţă, cele petrecute şi dacă vrei, am să urmez mai departe aşa cum am început. De fapt, nu-mi place să vorbesc la persoana întâia, pentru motive de modestie şi apoi să nu stingheresc cu observaţiuni ne la locul lor sau destăinuiri parţiale, desfăşurarea acestei întâmplări în mai puţin de o săptămână, mulţumită, precum ţi-am spus, numai întâmplării...

CAPITOLUL VIII
ULTIMA SCHIMONOSEALĂ

Priveliştea ce-o isbi pe Clara când intră în sala de mâncare a castelului Trembles, în seara de opt Octombrie 19... fuse înspăimântătoare.

Fata nu-şi dădu seama numaidecât, de oarece, dintr'un în-

ceput nu văzuse mare lucru. Camera era cufundată într'un întuneric deplin ; numai o rază palidă de lumină pătrundea prin fereastra întredeschisă care răspundea în parc.

De când intrase în castel, pe Clara o surprinsese liniștea apăsătoare care domnea pretutindeni. Această tăcere îi reamintise pe aceea care plutea în pădurice, cu câteva zile înainte, când fusese cu menajera să culeagă ciuperci.

— E cu neputință — își zise Clara — ca unchiul și doamna Raymond să se fi culcat. Cu atât mai mult că trebue să-i fi îngrijat întârzierea mea !

Fata se îndreptase spre sala de mâncare unde oaspeții obișnuiau să se adune la sfat și deschise ușa.

La început, îl deslușise pe d. Chaucray, stând într'un fotoliu mare de lemn sculptat, înaintea mesei acoperită cu o batistă lucrată în flori a cărei albeață întipărea în întuneric o pată și mai limpede.

— In sfârșit, eu sunt ! zise Clara. Iertați-mă dacă...

Vocea ei răsuna straniu în liniștea încăperii, ceeace o făcu să-și curme vorba, năpădită fără veste de o neliniște nebună. Avu senzația precisă că în timpul lipsei ei, în odaia aceia se petrecuseră lucruri oribile.

Căci unchiul ei nu se mișcase. Sta aplecat ușor într'o parte, cu capul în jos, înfricoșător de țeapăn.

— Unchiule... — strigă Clara — dormi ?

Dar abia rosti aceste cuvinte și liniștea profundă de adineauri se așternu din nou, iar Clara nu mai auzi altceva decât svâcnelile neregulate ale inimii și pulsațiile înfierbântate ale tâmplelor ei...

Comutatorul se afla în dreapta ușii. Fata n'avea decât să facă un pas ca să-l întoarcă pentru ca lămpile să împrăștie lumina lor binefăcătoare care i-ar fi arătat pe unchiul ei, adormit în fotoliu, adormit așteptând-o, pe când doamna Raymond, fără îndoială. se urcase în camera ei și se culcase. Dar nepoata d-lui Chaucray presimțea că lucrurile nu erau atât de simple, că dimpotrivă era altceva, ceva cu mult mai teribil...

„Trebue să aprind lumina..." își zise ea. In răstimp se trudea să-și închipuie cam ce anume se întâmplase. Doamna Raymond spusese mereu că d. Chaucray suferea de inimă. Era cu

putință ca deodată, stând în fotoliu, bătrânul să fi rămas victima unei embolii ?

Clara se înfioră, totuș căută să n'alunge această presupunere. Dacă, din întâmplare, ar fi fost falșă, ar fi simțit un fel de ușurare dar și o părere de rău tainică pentru că o primise cu atâta ușurință și liniște sufletească. Dar dacă bănuiala se adeverea, atunci lovitura ar fi fost mai puțin aspră.

Invârtind comutatorul, Clara închise ochii. Poate că lumina avea să-l trezească pe unchiul ei și o voce părintească, drăgăstoasă, i-ar fi urat „noapte bună !“

Nu s'a întâmplat însă așa ceva ! O mică pauză, apoi iarăși tăcere. Fata îngălbeni. Deschise ochii și un țipăt sfâșietor porni de pe buzele ei, un țipăt prelung de animal rănit.

Domnul Chaucray sta cu brațul drept sprijinit de fotoliu, iar celălalt atârnat în jos, însă capul lui nu era aplecat într'atâta încât să nu i se vadă, într'o clipă, chipul îngrozitor de schimonosit. Gura-i se sgârcise într'o strâmbătură care-i descoperia dinții și mâna se încleșta pe fața de masă care alunecase pe jumătate jos târând cu ea și o farfurie, spartă în bucăți pe pardoseală.

E trecută întâia clipă de groază, Clara se repezi spre unchiul ei. Poate că nu murise... poate că un ajutor grabnic...

Tocmai se apropia de el, când se 'mpiedică de un alt corp, întins la pământ. Se sprijini de masă, ca să nu cadă, și coborî ochii în jos.

Cum a avut prilejul să declare mai târziu, fata nu înțelese dece n'a leșinat imediat. Poate tocmai de aceea rosti cuvântul „leșin !“ care o îmbie să-și adune toate puterile și să împrăștie ceața care-o cuprinsese.

Clara se isbise de corpul unei femei, încât puțin a lipsit să nu cadă. Era lungită cu fața la pământ, totuși n'a fost nevoe n'o vadă mai de aproape ca s'o recunoască.

Mii de presupuneri se învârtejeau în creerul Clarei, dar fata le alungă pe toate, cu un gest hotărît. Dacă un fir de viață mai însufleția încă unul din acele două corpuri, dacă Chaucray, sau doamna Raymond mai trăiau, trebuia să le vie grabnic în'ajutor.

Chaucray nu murise...

Printr'o întâmplare providențială, Clara se apropie de capul unchiului ei, în dreapta, adică în partea brațului rezemat de fotoliu căci, dacă ar fi stat în stânga, acolo unde atârna celălalt braț, ar fi leșinat fără îndoială.

Chaucray nu murise... Pulsul îi bătea, slab și în răstimpuri neregulate, dar bătea.

Clara se repezi la fereastra întredeschisă se aplecă în afară, și, cu mâinile pâlnie în jurul gurei, strigă din răsputeri :

— Maxim ! Maxim ! Maxim !

Ecoul îi repetă chemarea dar nimic nu arată că grădinarul ar fi auzit-o.

Clara se întoarse în cameră și, ferindu-se să-și oprească privirile asupra înfiorătorului tablou, porni spre ușa sălii de mâncare, străbătu vestibulul și se trezi pe scara dela intrare.

Maxim locuia într'un fel de chioșc, învecinat cu grajdul. Clara alergă într'un suflet acolo : era gol !

— Dumnezeule ! — îngână ea.

Situația i se păru cu drept cuvânt disperată. Ce trebuia să facă ? Să rămână lângă unchiul ei și să încerce să-l readucă la viață ? Dar deosebit de faptul că n'avea curaj să se mai întoarcă în camera unde pândia suflul morții, înțelegea prea bine că îngrijirile ce le-ar fi putut aduce unchiului ei, n'ar fi ajutat la nimic.

Cel mai nimerit lucru era să pornească în căutarea unui doctor, fără să mai piardă o clipă.

Atunci își aminti de drumul ce-l străbătuse cu câteva zile înainte, din sat la castel, și, senzația neputinței ei fu atât de vie încât biata fată începu să plângă. Calul era în grajd, trăsura sub șopronul de alături. Dar nu se simțea în stare că scoată trăsura și mai puțin să înhame calul, astfel că nu-i rămânea altceva decât să se bizue pe puterile ei. Dar și ca să ajungă în sat, pe jos, trebuea o jumătate de ceas și în timpul acesta, D. Chaucray ar fi putut să moară de douăzeci de ori...

Clara își frângea mâinile de desnădejde; umbla încoace și'n colo, înebunită par'că, pe când lacrimile, șiroaie, continuau să-i brăzdeze chipul. Deodată se trezi — D-zeu știe cum! — la intrarea în parc, cu fața la drum care se așternea pustiu și alb în lumina lunei. Atunci începu să alerge din răsputeri...

Numai sgomotul paşilor ei înfioră liniştea morţii, încremenita linişte a câmpiei adormite.

In ochii Clarei se perinda mereu şi vie o imagine înfricoşetoare : d. Chaucray care aluneca din fotoliu se rostogolea jos alături de cadavrul menajerei sale, în vreme ce cu unghiile îşi sfâşia pieptul. Apoi ca să alunge imagina nesuferită ea îşi iuţi pasul, dar simţea fără greş că puterile îi slăbiau. Gâfâia şi în curând trebui să se oprească.

Atunci auzi un pas pe drum. Se opri cu mâinile pe piept, aplecând urechea înspre partea de unde venea sgomotul. Apoi scoase un ţipăt şi reîncepu goana în întâmpinarea ajutorului providenţial.

Pasul sigur care se apropia era al unui bărbat, dar o cotitură a drumului o împiedica să vadă chipul aceluia care înainta. In sfârşit ajunge şi ea la cotitură unde se întâlni faţă'n faţă cu Maxim !

Acesta abia avu vreme să întindă braţele ca s'o împiedice astfel pe fată să se prăbuşească la pământ. Dar slăbiciunea Clarei se risipi ca prin farmec.

— Repede, repede, Maxim... îngână ea. Trebue să mergem în sat... să cerem ajutor... Un doctor !... Unchiul meu e pe moarte, iar Doamna Raymond a murit !

— Cum ? — strigă grădinarul — Ce aţi spus ?

— Nimic altceva decât adevărul, Maxim, trebue să ne grăbim...

Acesta clătină din cap.

Până în sat, sunt cel puţin patru zeci de minute de drum, iar casa doctorului Merlot se află la vreo doi kilometri mai încolo. Mai bine mă duc la castel, să iau trăsura. Nu vă mişcaţi de aci. Când trec, am să vă iau cu mine.

Şi fără să mai aştepte răspunsul, grădinarul porni în fugă spre castelul Trembles.

Clara, zdrobită de emoţii şi oboseală, se lasă să cadă pe un povârniş şi-şi luă capul în mâini. Ce i se întâmplase unchiului ei şi menajerei în timpul cât lipsise dela castel ? Neputea d-lui Chaucray se mustra amarnic pentru lipsa ei îndelungată. N'ar fi trebuit să cedeze stăruinţelor lui Jean Armentin

Dacă ar fi rămas la castel, poate că nu se întâmpla aceasta nenorocire...

Îl revăzu pe unchiul e., stând în fotoliul cel mare de lemn sculptat, înaintea mesei pregătită pentru mâncare.

Câteva minute după aceea, trăsura se opri în faţa Clarei.

— Haide, suiţi-vă repede !... — mormăi Maxim.

Abia se urcase fata şi trăsura porni din nou la drum. Aproape aplecat asupra calului, grădinarul mâna biciul, voinicește. Fu o goană nebună, în cursul căreia Clara şi Maxim nu schimbară nici o vorbă.

Grădinarul intrase în sala de mâncare ? Îl văzuse pe d-l Chaucray stând la masă, iar pe doamna Raymond întinsă jos, pe duşumea ?

Negreşit că văzuse, deoarece ochii lui erau holbaţi peste măsură şi biciuia calul fără milă !

La cotituri, abia încetinea iuţeala. Trăsura sbura ca o săgeată. Clara se agăţase de scaun, cu mâinile amândouă ca să nu fie asvârlită jos de sdruncinături.

Dar copitele calului începuse să scapere scântei. Răzbiseră pe drumul pietruit al satului.

Clara văzu câteva persoane eşind din cafenea, înălţând braţele şi căscând gurile, mirate. Dar exclamaţiile lor se pierdură în vântul stârnit de goana trăsurei-fantomă.

Trecând prin faţa bisericei, Clara ridică ochii în spre clopotniţă : erau ceasurile zece.

Continuară drumul afară din sat şi, puţin mai încolo, văzură o lumină roşiatică. Era o fereastră luminată, la catul întâi, al casei doctorului Merlot.

Acesta scria, sub lumina slabă a unei lămpi de masă când fu întrerupt din lucru de sunetul prelung al clopoţelului. Părăsi fotoliul, îşi privi o clipă pantofii din picioare şi plictisit, mormăi : „Cine-o mai fi acum ?“

Dar când văzu feţele înspăimântate ale celor doi vizitatori, nu le mai lăsă de cât timpul să îngâne câteva frânturi de fraze, alergă la biurou, luă o valiză mică, pătrată şi, oprindu-le cu un gest invitaţia, zise : „să luăm automobilul !“

El se aşeză la volan, Clara, alături la dreapta, iar Maxim pe scaunul din fund. •

Drumul, ca o panglică, se desfăşura acum în sens invers. Clara era par'că ameţită. Fără să vadă, ea îşi aţintea ochii asupra copacilor îndepărtaţi, cari se apropiau de ei cu repeziciune, giganţi pentru o clipă, apoi înghiţiţi de noapte.

In dreapta şi'n stânga şoselei, se aşternea câmpia mută.

Vor ajunge la timp? Clara nu făcu altceva, tot timpul, decât să-şi pună întrebarea aceasta de sute de ori.

Ajunseră la castel... Fata se trânti pe un fotoliu din vestibul, iar doctorul Merlot şi Maxim intrară în sala de mâncare.

— Oh! Oh! — exclamă doctorul.

— E spăimântător, nu-i aşa — mormăi Maxim. D-l Chaucray nu mai sta în fotoliu, înaintea mesei pregătită pentru mâncare; bătrânul castelan se rostogolise la pământ sgârcindu-se întocmai aşa cum şi-l închipuise Clara în răstimpul când aştepta, pe drum, întoarcerea lui Maxim, şi, cu mâinile sfâşiase cămaşa, sgâriind carnea pieptului.

Pe pardoseală, era încleiată o pată mare de sânge.

Doctorul Merlot care îngenunchiase lângă corpul castelanului, se ridică brusc, pronunţând aceste cuvinte:

— Trăeşte! trebue să-l ducem în camera sa...

— Trăeşte! trăeşte! — repeta Clara, îndată ce doctorul şi Maxim se iviră în vestibul cu corpul d-lui Chaucray pe care unul îl susţinea de umeri, iar celălalt de picioare.

— Da... — zise Merlot... — să-l ducem în camera sa...

— Ah!... — făcu Clara.

Ea se ridicase, proptindu-şi mâinile pe braţele fotoliului, dar căzu din nou. I se păru că o ameninţare grozavă se îndepărtase de ea. Se revăzu pe când intra în sala de mâncare, când îl striga pe Maxim, când îşi frângea mâinile de disperare în parc şi alerga din răsputeri pe drumul pustiu. N'avea să-şi impute nimic. Făcuse tot ce omeneşte era cu putinţă de făcut, ca să-şi salveze unchiul.

Ea închise ochii. O oboseală de neînvins îi înţepenia tot trupul... Capul i se înclină pe umăr... Adormi...

. . . . . .

Clara se trezi. Vestibulul era luminat şi doctorul Merlot sta în picioare, înaintea ei.

— Ascultă-mă, domnişoară — i se adresă el. Imi pare

rău că sunt nevoit să cer sprijinul d-tale, dar nu pot să-l părăsesc deocamdată pe bolnav. De aceea, te rog să înştiinţezi poliţia, repede, cât mai repede cu putinţă.

— Poliţia...? bâlbâi Clara.

— Da, domnişoară. Nu se poate atribui boala unchiului d-tale unor cauze firești şi nici moartea menajerei sale, căreia din nenorocire, nu i-am putut examina corpul, aşa cum aş vo.... Trebue, deci, să-l înştiinţăm pe judecător, cât mai de grabă.

Clara îşi împreună mâinile. In parte, înţelesul vorbelor doctorului îi fugea.

— Trebue să cred — zise ea în sfârşit — că e vorba de o crimă ?

Dar intelocutorul îşi pierdu răbdarea.

— Nu ştiu nimic... — răspunse el cu asprime. Pentru mine, minutele sunt preţioase, d-şoară. Trebue să mă întorc la d-l Chaucray...

— Incă un cuvânt... — îl rugă Clara. — Credeţi că unchiul meu... va scăpa ?

— Oh ! am multă speranţă... — răspunse în doi peri, doctorul, începând să urce scările.

. . . . . .

D-l Chaucray muri în zori, fără să-şi fi recăpătat cunoştinţa...

CAPITOLUL IX

CIUPERCILE OTRĂVITOARE

Vă asigur, — zise substitutul procurorului regal — că merită să-i acordaţi întreaga dvs. încredere. Negreşit, e încă tânăr, dar până acum a dat dovezi de multă destoinicie...

— Oh ! nici nu mă'ndoiesc — replică judecătorul instructor, pe un ton cam aspru. Aşa dar, mutându-mă la X... voiu putea să conduc cu mai multă uşurinţă afacerea şi să intervin atunci când voiu crede că e nevoe.

— Bine'nţeles ! Bine'nţeles !... — întări substitutul. Veţi putea foarte lesne...

In sinea lui însă, avea cu mult mai multă încredere în iscusința inspectorului Malaise decât în aceea a d-lui Cesar Bouchon, judecător de instrucție, ajuns de curând în acest post pe căi lăturalnice și al cărui ton autoritar și ținută înfumfată te făceau să te gândești, fără voie, la un juvaer fals.

Bouchon, care sta lângă scară, încadrat de substitut și grefier, se întoarse către doctorul Merlot și inspectorul Malaise.

— In cazul acesta... — zise el apăsând pe fiecare vorbă — eu și cu d-l substitut avem încredere în d-ta, domnule inspector. Socotesc că am aranjat lucrurile mai bine decât se putea, nu-i așa ? D-ta ai să locuești aci, în castel, după cum ți-ai exprimat dorința și, dat fiindcă doctorul Merlot e atât de gentil ți-ți pune automobilul său la dispoziție, vei putea să mă ții în curent cu descoperirile pe care nu mă îndoesc că ai să le faci...

Malaise se înclină.

— La revedere, doctore... La revedere, inspectore... — încheiă judele instructor. Contez pe zelul și devotamentul d-voastră... Și nu uitați să-mi aduceți la cunoștință dacă găsiți ceva interesant...

— La revedere, Malaise... — zise la rându-i substitutul. Iți urez un succes cel puțin egal aceluia dobândit cu prilejul afacerei Malfait...

— Mulțumesc, domnule... — răspunse inspectorul.

Substitutul, judecătorul și grefierul se suiră în automobilul ce-i aștepta la scară și, după cinci minute, ei părăsiau castelul.

— Uf ! — exclamă Malaise. — Acum că au plecat, voiu putea, însfârșit, să lucrez în liniște !

Ii era grozav de nesuferit acel domn Bouchon cu batista colorată care-i eșia afară din buzunarul pardesiului, pantalonul cu dungă și ghetre albe. Inspectorul se întoarse spre doctor :

— Așa dar, domnule, n'am să vă supăr folosindu-mă din în când de automobilul dv ?

— Nici de cum ! — îl asigură Merlot. Maxim cu trăsura lui mă vor servi la fel. De altminteri, în momentul de față, bolnavii mei nu prea sunt numeroși...

— Foarte bine... — urmă inspectorul. — Şi cum autopsia cadavrului se va face abia mâine, n'ar fi nimerit să stăm puţin de vorbă, amândoi ?

— Bucuros... — consimţi doctorul şi întrebă : — Ce părere ai despre d-l Bouchon ?

Malaise scutură din cap.

— N'am obiceiul să-mi judec superiorii... — Apoi, schimbă vorba : — E adevărat că, de acord cu medicul legist dv. ati declarat eri că ne aflăm în faţa unui îndoit caz de otrăvire ?

— Foarte adevărat, — răspunse doctorul — şi cred că autopsia ne va aduce o confirmare. Precum am spus, mai adineauri, judecătorului de instrucţie şi substitutului, trebue să atribuim moartea doamnei Raymond, — moarte, ca să zicem aşa, fulgerătoare, — indigestiei cu o otravă puternică, poate chiar cianură, iar aceea a d-lui Chaucray indigestiei cu ciuperci veninoase...

— Se spune — urmă Malaise, că în cazuri de otrăvire cu ciuperci, victima nu moare înainte de douăzeci şi patru de ore...

— Teoretic, ai dreptate — replică Merlot, — dar poate să survie şi complicaţiuni... De pildă, pierderea de sânge pe care a avut-o d-l Chaucray, a contribuit în mare măsură să-i grăbească sfârşitul...

Merlot răsuci o ţigare, apoi scoase un mormăit uşor :

— Firește, — adăugă el, — pentru d-ta inspectore, ca şi pentru mulţi alţii, o ciupercă nu-i altceva decât tot o ciupercă. Te vei simţi într'un impas greu când va fi vorba să deosebeşti una bună de alta vătămătoare, dar lucrul va fi chiar cu neputinţă de făcut atunci când sunt gătite cu un sos delicios. Eu, care m'am specializat vreme îndelungată în acest studiu, pot să afirm, după examenul ce l-am făcut resturilor de mâncare, că ciupercile servite d-lui Chaucray au fost alese sau de o persoană care le cunoaşte bine, ori de o persoană care culegea ciuperci pentru întâia oară în viaţă.

— Ah !... exclamă Malaise — şi ce te-a făcut să ajungi la convingerea asta ?

— In farfuria lui Chaucray nu era nici o ciupercă bună de mâncat. Toate făceau parte din calitatea cea mai primejdi-

oasă : ciuperca otrăvitoare... Precum am spus, am convingerea că persoana care a cules acele ciuperci sau era hotărîtă să-l otrăvească pe Chaucray şi, în cazul acesta, le-a ales cu multă îngrijire, pe toate la un fel, sau, nepricepându-se, a confundat ciuperca comestibilă cu aceea otrăvitoare. Confuzie foarte uşoară, este drept, dar care mă surprinde tocmai prin faptul că nici o ciupercă bună de mâncat nu s'a găsit între acele gătite pentru masă...

— Mulţumesc pentru aceste informaţiuni preţioase, — zise Malaise.

Apoi adăugă gânditor :

— In farfuria menajerei nu erau ciuperci... — Malaise tuşi. — Şi ce crezi doctore, despre degetul tăiat ?

Doctorul Merlot, ridică din umeri, în semn de nedumerire :

— E straniu, neînchipuit de straniu... Din punct de vedere medical, îţi repet ceea ce am spus şi azi dimineaţă : nu poate să fie un accident. Ai constatat, ca şi mine, că marginea mesei poartă semnele unor crestături de cuţit, iar faţa de masă e tăiată în mai multe locuri. Degetul mic al mânei d-lui Chaucray trebue să fi fost retezat cu o lovitură de secure, fapt care a şi provocat pierderea de sânge despre care ţi-am vorbit... Insă din punct de vedere judiciar, se pot face tot felul de presupuneri...

— Da... da... — răspunse Malaise — dar poţi să-mi spui dacă acest deget a fost tăiat atunci când Chaucray era sănătos, sau după otrăvirea cu ciuperci ?

— Nu mă încumet să fac o afirmaţie în această privinţă, dar pot să trag anumite concluzii după poziţia corpului şi din pierderea de sânge care a urmat.

— Sunt de aceeaş părere... — zise Malaise. — Asasinul, s'a folosit de starea de semi-conştienţă a castelanului ca să împlinească această nelegiuire... Dar, de ce ?

— Da... de ce ? — repetă doctorul. — Iată enigma pe care vei trebu s'o deslegi... Şi acum, dacă-mi dai voe, mă duc să-l chem pe Maxim ca să mă întorc acasă...

Doctorul Merlot plecă ; inspectorul aprinse o ţigare şi se trânti pe un fotoliu, în vestibul. Avea nevoe să-şi adune gân-

durile, să chibzuiască asupra zecilor de amănunte aflate în cursul dimineţii şi, mai cu deosebire, asupra celor ce-i rămâneau de făcut...

— Să vedem... — îşi zise Malaise. — Situaţia este următoarea: S'a săvârşit o îndoită crimă. O dublă otrăvire, în acelaş timp sau aproape. Domnul Chaucray a mâncat ciuperci veninoase şi menajera lui a băut o otravă puternică, după toate semnele, cianură de potasiu. Care să fie rostul acestor două crime? Au fost făcute din răsbunare sau din interes?

Citirea testamentului d-lui Chaucray urma să se facă a doua zi, în biroul notarului Lajusse, din X... Nu mai încăpea îndoială că această lectură avea să dea lucrurilor o nouă înfăţişare.

Inspectorul îi revedea în minte pe d-l Chaucray şi pe d-na Raymond, pe când şedeau la masă, în sala de mâncare.

— Mijlocul întrebuinţat pentru suprimarea menajerei era unul dintre cele mai sigur... — îşi zise Malaise. — Dar nu pot să spun acelaş lucru pentru d-l Chaucray. Asasinul, care avea o cunoaştere atât de desăvârşită a ciupercilor, trebuia să mai ştie că victima lui nu putea să moară decât cel puţin după douăzeci şi patru de ceasuri, că se putea întâmpla să scape prin administrarea grabnică a unei contra-otrăvi. Trebuia să fi fost iniţiat întru totul cu cele ce se petreceau la castel şi nu trebuia nici să ignoreze faptul că nepoata bătrânului avea să se înapoieze abia pe înserate; de asemenea, trebuia să fi ştiut că Maxim grădinarul nu se afla la castel şi că se dusese pentru o zi la fratele lui, în X...

Małaise aruncă ţigara şi începu să umble cu paşi mari încoace şi'n colo.

— E îngrozitor gândul că bătrânul a trebuit să simtă primele simptome ale otrăvirei către ora unu după masă şi că a fost lipsit de ajutor, alături de cadavrul menajerei sale, vreme de câteva ceasuri, până seara! In acest timp, multă lume ar fi putut să pătrundă în castel, mai cu seamă pe fereastra întredeschisă din sala de mâncare...

Inspectorul cercetă încăperea vreme de câteva minute şi când eşi de-acolo, un zâmbet flutura pe buzele lui...

Clara şi Maxim fuseseră interogaţi de către judecătorul

de instrucție. Totuși intercgatorul nu-l mulțumise pe inspectorul Malaise. D-l Bouchon nu lucra cu metodă și, în mai multe rânduri, Malaise fusese ispitit să pună el însuși unele întrebări care i se păruseră de căpetenie ; dar se stăpânise, hotărît ca după plecarea magistratului, să reînceapă el ancheta, punct cu punct.

Inspectorul intră în biroul lui Chaucray și aprinse lampa. Pe cămin, într'o ramă aurită, Elvira Chaucray, înaltă și blondă îi surîdea.

Adâncit în contemplare, tresări deodată auzind o voce în spatele lui pronunțând aceste cuvinte :

— Bună seara, d-le inspector... Aveți cumva nevoie de mine ?

Clara se ivise în pragul biuroului. Era nespus de palidă, iar trăsăturile feței vădeau urme de oboseală. Interogatoriul la care trebuise să răspundă în cursul dimineții, fusese un adevărat chin pentru ea. Cuvinte aspre... privirile nemiloase ale tuturor acelor bărbați ațintite asupra ei.

— Domnule... — începu Clara cu glas tânguitor — credeți-mă dacă vă spun că e o caznă mai presus de puterile mele faptul de a fi silită să locuesc mai departe, aci la castel... Oare e neapărată nevoie ca să rămân în această casă și noaptea, sau aș putea să mă mut la un hotel din X... ?

Malaise luă părintește mâinile fetei într'ale lui :

— Domnișoară, nu pretind nimic de la d-ta... Ești liberă să locuești și în X... dacă îți închipui că e mai plăcut. Totuș, ceea ce ți-am cerut, mi-a fost impus de motive serioase. Presupun că ești mai interesată de cât oricine altul să-l descoperim pe asasinul sărmanului d-tale unchiu și al d-nei Raymond, — nu-i așa ?

— Firește ! — exclamă Clara cu aprindere. — Dar, vedeți, această casă rece și tăcută ca un mormânt, par'că îmi înghiață sângele în vine. Simt că, aci, n'aș putea să închid ochii toată noaptea. Și am atâta nevoie de odihnă !...

— Și.. cam ce te-ar împiedica să dormi ? — întrebă Malaise.

— Aș muri de spaimă... — mărturisi Clara, aproape în șoaptă. Fața unchiului meu... schimonoseala aceea fioreasă...

degetul tăiat... d-na Raymond întinsă pe parchet... mă obsedează... mă urmăresc... Le întâmpin peste tot locul !

— Fleacuri !... — zise Malaise. — Ne-ai dat dovadă, până acum, că eşti o fată curagioasă. Ar fi neplăcut să vedem că ne-am înşelat, nu-i aşa ? Spune-ţi că temerile d-tale sunt simple copilării... Mai ales în noaptea asta va fi lume multă la castel... Va veni asemenea şi d-na Ecacheur, femeea aceea de ispravă care o ajuta pe d-na Raymond în treburile casei, şi am hotărît să doarmă într'o cameră învecinată cu a d-tale.... Apoi, va mai fi prietenul meu, inspectorul Walter... şi eu... Nu vom închide ochii nici unul dintre noi. Iar, ca să fii pe deplin liniştită, îl vom aduce şi pe Axel pădurarul, Axel cu puşca lui ! Prin urmare vezi că vei fi păzită destul de bine !...

Fata schiţă un zâmbet slab. Acum, cu inspectorul Malaise acolo, Clara se simţia în mai multă siguranţă. Vocea lui aspră dar cordială, o liniştia ; îşi da seama că era un om hotărît şi înzestrat cu multă judecată.

Malaise pricepu gândul Clarei, de aceea zise: — Sunt multe lucruri, d-şoară, pe care nu le-ai destăinuit judecătorului de instrucţie, nu-i aşa ?

Clara îşi frământa mâinile cu neastâmpăr.

— Ce voiţi să spuneţi... ? — întrebă ea.

— Atât — zise inspecotrul, — că sunt multe întrebări la care ar fi interesant să te aud răspunzând, întrebări care nu ţi s'au pus până acum...

Fata aţinti asupra interlocutorului ei o privire dârză, plină de hotărîre.

— Ei, bine, puneţi-le acum ! — zise ea.

Malaise scuturâ din cap.

— Mă voiu păzi să fac aşa ceva, deocamdată, — exclamă el. — Trebue să te odihneşti neapărat. In seara asta, s'ar putea întâmpla ca memoria să nu te ajute foarte bine... Dar mâine, ziua, îmi închipui că lucrurile vor merge mai uşor...

Inspectorul se scărpină în cap.

— Numai un lucru — adăugă el — un singur lucru aş voi să te întreb acum. Imi închipui că nu cunoşti multe taine din viaţa intimă a unchiului d-tale.. dar poate ai fi în măsură să-mi răspunzi.. E vorba de ciuperci..

— Înţeleg... — răspunse Clara — voiţi să ştiţi dacă se întâmpla să mâncăm ciuperci deseori şi cine le culegea ? Ei bine... mâncam de două sau trei ori pe săptămână şi... le culegea doamna Raymond.

Malaise schiţă un surîs.

— Mulţumesc — zise el — dar nu asta am voit să te întreb... Aş vrea să ştiu dacă şi d-nei Raymond îi plăceau ciupercile tot aşa ca şi unchiului d-tale...

— Nu... — răspunse Clara — ea nu mânca niciodată !

. . . . . .

La unsprezece seara, castelul Trembles părea cufundat în somn. Falsă aparenţă...

Intr'un fotoliu, în vestibul, lângă fereastra dinspre câmpie, sta un bărbat cu ochii deschişi. Suflul greoi al unei respiraţii trăda prezenţa altcuiva în sala de mâncare : era inspectorul Walter care sta lungit pe canapeaua din faţa geamului rămas deschis spre grădină.

Malaise hotărîse această veghere. Se simţea nervos, agitat. Afacerea asta, îl scotea uneori din răbdări.

— Nu se vede nimic ! — mormăi el în şoaptă — şi nu se ştia dacă face aluzie la întunericul din vestibul sau la misterul care înconjoară moartea d-lui Chaucray şi a menajerei sale.

...Nici un punct de reazăm... Cine a ucis ? De ce ? Intrebările acestea îl chinuie fără încetare pe inspectorul Malaise.

Nu s'a săvârşit nici un furt în castel. Atunci, de ce ? E vorba de o răsbunare, sau citirea testamentului va da în vileag identitatea persoanei interesată în asasinarea celor două victime ?

— Sunt încă multe de făcut ! — îşi zise Malaise, — totul !

Inspectorul se ghemui în spatele fotoliului. Nu s'a înşelat... Deodată îşi opri respiraţia. I se păruse... Pentru a doua oară aude scârţâind un pas pe scări...

— Ce-o fi ? — se întrebă el. Dar bucuria care-l năpădeşte, bucuria vânătorului aflat la pândă şi încântat în fine de apropierea prăzii se risipeşte deodată. Inspectorul Malaise îşi aduce aminte că numai două persoane locuesc în noaptea asta la castel : nepoata d-lui Chaucray şi d-na Ecacheur.

Care din amândouă umblă cu atâta precauţiune ca să nu turbure liniştea castelului adormit ? De ce şi-a părăsit camera ? Ce are de gând să facă acolo, jos ?

Uşor, una câte una, treptele scării continuă să trosnească, apoi o figură albă se profilează în întuneric.

Clara !

Se uită bănuitoare prinprejur. Dar bine 'nţeles, îi e cu neputinţă să-l zărească pe inspector, ascuns de spătarul fotoliului. Poate chiar îşi închipue că la ora aceea se bucura şi el de binefacerile unei odihne meritate.

Malaise urmăreşte cu ochii fiece mişcare a Clarei.

Cu un ceas înainte, ea îi spusese că se simţia nespus de obosită, iar acum, în loc să doarmă, se plimba prin castel. Ii mai spusese de asemenea că ar fi murit de frică în noaptea aceea şi, acum, fără urmă de teamă, se strecura prin întuneric... Iat-o că pune mâna pe clanţa uşii dela intrare. Inspectorul aude un sgomot îndepărtat de zăvor răsucit. — „Să sperăm că Walter nu se va mişca tocmai acum !“ îşi zice el.

In sfârşit, uşa se deschide şi Clara iese pe peronul de la intrare.

Jean Armentin o aşteaptă sub copacul cel gros din grădină. Ea îi alergă în întâmpinare cu braţele deschise. O îmbrăţişare lungă îi uneşte pentru câteva clipe. Buzele lui Jean se lipesc de părul fetei, pe fruntea şi pe gâtul ei.

— Sărmana mea iubită !.. murmură el.

Inspectorii Malaise şi Walter, cu faţa la fereastră, nu scăpă nici unul din amănuntele acestei scene.

— Acum, — şopteşte Walter — ce părere ai despre fetişcana noastră ?

Malaise nu răspunde. A suferit o prea mare desamăgire. E mâhnit. Fata aceea îi păruse atât de cuminte, atât de nevinovată... şi acum...

— Haidem la culcare ! bombăni el deodată

Lui Walter i se păru că nu auzise bine.

— La culcare ?... dar dacă abea acum începe să devie interesant !

Pare-se că voia să se împotrivească dar Malaise nu-l mai

lăsă. Il apucă pe Walter de un braţ şi-l târî spre casă, repetând mânios : — Haidem la culcare, ce dracu !

In răstimp, sub copacul din grădină, Clara îi spunea lui Jean :

— E dureros, dar nu ne vom mai vedea atât de lesne ca până acum. Riscul e prea mare, cu atâţi poliţişti prin castel...

— Sărmana mea iubită !... — repetă Jean. — Ie-ai vorbit ceva ?

— Oh ! nu... — răspunse fata. — Până acum m'am ferit să scap vre-un cuvânt !

CAPITOLUL X

INSPECTORUL MALAISE ARE BĂNUELI

La opt dimineaţa, când d-na Ecacheur aduse cafeaua, îl găsi pe inspecorul Malaise stând în picioare, îm mijlocul odăii, îmbrăcat.

Părea cam bănuitor şi răspunse ursuz femeii când îi dădu „bună ziua". După plecarea ei, Malaise se aşeză la masă şi începu să mănânce grăbit : sfârşind, scoase un oftat adânc, împinse ceaşca goală şi împrăştie fărămiturile de pâine dinnaintea lui, cu un gest plictisit al mâinii.

Apoi scoase dn buzunarul pardesiului un carnet cu însemnări, legat în piele. Acest carnet ocupa în viaţa de toate zilele a inspectorului un loc de mare importanţă. Era, în acelaş timp, confidentul şi sfătuitorul lui preţios... In el îşi scria Malaise impresiile şi îndoelile şi, când trebuia să limpezească o chestiune încâlcită cum era aceea dela castelul Trembles, avea o pagină rezervată persoanelor suspecte.

In cursul interogatoriilor din ziua precedentă, inspectorul stătuse, modest, în colţul cel mai întunecos al sălii de mâncare şi notase câteva întrebări şi răspunsuri ce i se păruseră vrednice de ţinut în seamă. In aşa fel că pe o pagină era titlul următor : *Interogatoriul lui Maxim*, iar pe alta: *Interogatoriul Clarei*.

Malaise deschise carnetul la interogatoriul lui Maxim şi citi :

I = Cum se face că nu eraţi la castel, în ziua crimei ?

R = D-l Chaucray mi-a dat voie să petrec o zi întreagă la fratele meu, în X...

I = Se aflau şi alte persoane, eri, la castel, în afară de d. Chaucray şi d-na Raymond ?

R = Nimeni altcineva, cu excepţia d-nei Ecacheur care, ca de obiceiu, s'a întors în sat aproape de vremea prânzului...

I = Şi dv la ce oră aţi plecat dela castel ?

R = Dimineaţa, ca întotdeauna de altfel, am fost în sat pentru cumpărăturile zilnice; — m'am întors apoi la castel de unde am plecat, cred, pe la ceasurile zece...

Malaise întoarse pagina. Aci erau însemnările cari priveau interogatoriul Clarei. Dar îi fu silă să le mai recitească în momentul acela. Numai aceste câteva cuvinte îi atraseră atenţia :

I = La ce oră aţi părăsit castelul !

R = La unsprezece dimineaţa şi m'am înapoiat aproape de opt...

— E admirabil ! — îşi zise Malaise. — Admirabil! Părea, cu drept cuvânt, că o putere misterioasă îi îndepărtase în ajun pe toţi locuitorii castelului pentru ca otrava ciupercilor să fi avut vreme ca să înrâurească aproape sigur asupra d-lui Chaucray.

„Amiază... — repetă Malaise — ...ora opt. Graţie măsurilor luate, d. Chaucray s'a aflat la un moment dat singur, într'o casă pustie, departe de orice ajutor şi, asta, vreme de opt ceasuri.

Inspectorul clătină din cap... Era limpede că se afla în faţa unei îndoite şi caracteristice crime : asasinul îşi iscălise nelegiuirea: o iscălsie într'un mod neciteţ — dar iscălise! Şi nu mai încăpea îndoială că trebuia să-l caute numai printre persoanele care trăiau, deobiceiu, în preajma victimei.

Deaceea, o întrebare nouă începu să frământe mintea lui Malaise.

— De ce nu l-au otrăvit pe Chaucray cu acelaş mijloc de care s'au folosit pentru suprimarea menajerei ?

Ciupercile aduceau riscul unei intervenţii ori când cu putinţă, al unui ajutor providenţial venit din afară. De pildă,

dacă nepoata bătrânului s'ar fi înapoiat la castel cu două sau trei ceasuri înainte...

Şi apoi, mai era degetul tăiat... degetul furat!

Era elementul cel mai straniu în această întâmplare fără precedent. In mintea inspectorului se învălmăşiau o sumedenie de întrebări. Inainte de toate, cum se făcuse că nu s'a găsit acel deget? Malaise cercetase pardoseala sălii de mâncare, apoi răscolise peste tot locul. Căutase de asemenea pe scări, în parc, căutase chiar şi pe drumul care trece prin faţa castelului.

Cu toate că degetul rămăsese negăsit, trebuia să presupună, chiar dacă aşa ceva părea de necrezut, că asasinul sau asasinii l-au luat cu ei. De ce l-au luat? De ce l-au tăiat? Malaise simţia că nu mai e în stare să găsească o pricină cât de mică, o pricină care ar fi putut să îndreptăţească amputarea degetului mic al d-lui Chaucray.

Cine fusese în stare să săvârşească acest fapt, unic în analele crimei?

Era însuşi asasinul, ori o altă persoană venită la castel, în cursul după amiezei şi care o găsise pe menajeră moartă, iar pe d. Chaucray în agonie?

— Zău, — îşi mărturisi inspectorul — cred că atunci când am să ştiu unde se află degetul acesta, voiu fi făcut un pas hotărîtor spre lumină!

Şi cu drept cuvânt, el nu bănuia nici pe departe cum avea să-i găsească urma.

Intoarse iarăşi o filă a carnetului. Aci, era numai câteva cuvinte; câteva cuvinte scrise în grabă de Malaise cu o zi înainte, pe când eşia din sala de mâncare: „Urme de paşi plini de noroi".

Era ceva destul de straniu. In ziua crimei nu plouase decât vreo două ceasuri, în cursul după amiezei.

Malaise îşi luă capul în mâini. Două nume dansau stăruitoare prin faţa ochilor lui: Clara... Maxim... Maxim... Clara... Care din amândoi? Orice ar fi făcut, gândul inspectorului se întorcea îndărătnic, tot la nepoata victimei şi la grădinar. I se părea că numai aceşti doi inşi umblaseră prin castel, cu atât

mai mult că Malaise era convins că asasinul trebuia căutat printre persoanele cele mai apropiate de d. Chaucray.

La urma urmei nici nu prea era de crezut ca un criminal de rând să se fi folosit de atâtea mijloace ca să săvârșească o îndoită crimă. Asasinul, dăduse dovadă de o perfectă cunoaștere a locului și a obiceiurilor victimelor. Poate chiar că făcuse în așa fel ca s'o îndepărteze pe menajeră de castelan.

Clara... Maxim... In mintea inspectorului, aceste două nume se frământau cu înverșunare. Malaise simția că se află pe o urmă, de aceea, cu o seară înainte îl târâse cu sine pe Walter și renunțase de-a mai reciti interogatoriul Clarei. Căci, inspectorul, contrariu colegilor și iluștrilor lui înaintași, nu putea să se scuture de anumite simpatii și de anumite antipatii.

Repetă aceste cuvinte: „urme de pași plini noroi...“ Se lovi cu palma peste frunte și se sculă răsturnând scaunul.

Cum nu se gândise până atunci? Dar era limpede ca ziua că... In clipa aceea văzu cât de mare îi fusese neprevederea. N'ar fi trebuit să-i îngădue lui Maxim să se ducă să locuească în sat. Dar poate că până atunci, n'avusese încă vreme să-l vadă pe fratele lui și să-i spue...

Malaise luă pălăria și pardesiul și coborî scările în fugă. In vestibul o înâlni pe d-na Ecacheur.

— Repede... — îi zise el — du-te și-o înștiințează pe d-șoara Clara că o aștept jos la scară, cu automobilul.

Inspectorul se și instalase la volan când se ivi fata.

— Credeam, d-le inspector, că citirea testamentului unchiului meu nu se va face decât la unsprezece... — zise ea.

— Da, ai dreptate, — răspunse Malaise. Dar am altceva de făcut în oraș, înainte de treaba asta și pe urmă n'aș mai avea timp să mă întorc ca să te iau. Dacă vrei, pot să te las la d. Lajusse, în trecere pe-acolo. N'o să aștepți prea mult...

Drumul fu tăcut. Inspectorul părea absorbit în gânduri și Clara se feri să-l smulgă din ele. Ea, pe de altă parte, se gândia la Jean, la d. Chaucray la doamna Raymond și la întorsătura stranie ce-o luase soarta ei.

După ce fata coborî în fața locuinței notarului, Malaise porni cu toată repeziciunea ca să se îndrepte spre casa doc-

torului Merlot. Dar nu mai fu nevoie să ajungă până acolo, deoarece îl întâlni pe doctor venind spre el, pe trotuar, cu capul aplecat în jos.

— Halt ! strigă inspectorul oprind brusc maşina. Bună ziua, doctore. Iartă-mă, dar sunt foarte grăbit... Maxim, e încă la d-ta ?

— Nu, — răspunde d. Merlot. N'am avut nevoie de el în dimineaţa asta... Cred că ai să-l găseşti la fratele lui...

Malaise nu putu să-şi oprească un blestem. Ajunge prea târziu ! Se gândi o clipă la ceeace era mai nimerit de făcut, apoi :

— Spune-mi te rog, doctore, unde locueşte fratele lui Maxim ?

— In a patra stradă, pe dreapta — răspunse Merlot, la numărul 14.

— Mulţumesc, — zise inspectorul şi porni mai departe.

Opri maşina la colţul străzii. Era necăjit din cale-afară. In dimineaţa aceea, Maxim avusese destulă vreme să vorbească cu fratele lui şi să ticluiască un alibiu desăvârşit.

Inspectorul ajunse la numărul 14 şi, înainte de a suna stătu o clipă în cumpănă.

Că Maxim fusese la fratele lui, în ziua crimei, era fapt sigur, dar nu-l părăsise de loc în cursul zilei ? Iată ceeace ce-l interesa să afle.

Insuşi Maxim deschise uşa inspectorului.

— Bună ziua — zise acesta — aş avea nevoie să-ţi vorbesc câteva cuvinte, de faţă cu fratele d-tale...

— Nimic mai uşor — se grăbi să răspundă Maxim, şi-l conduse pe ofiţerul de poliţie într'o odaie unde se afla Paul, fratele lui ; făcu prezintările, după care se grăbi să întrebe :

— Ce anume doriţi să aflaţi, d-le inspector ?

— La drept vorbind, lucruri mărunte... — răspunse Malaise. — La ce oră, domnule...

Se întoarse către Paul :

— ...a venit aci fratele d-tale ?

Tânărul se scărpină în cap.

— Aşteptaţi... — zise el — cam pe la unsprezece, dacă nu mă'nşel...

Dela castel până în sat era un ceas bun de drum. Răspunsul lui Paul confirma declaraţiile lui Maxim. Totuş asta nu schimba întru nimic aspectul lucrurilor. Poate că asasinul îşi făcuse atât de bine socoteala încât prezenţa lui, îndată ce turnase otrava în mâncare, să nu mai fi fost necesară la castel. Ceeace trebuia ştiut, era ce anume făcuse Maxim şi fratele lui în tot cursul după amiezei.

Malaise îi întrebă, iar aceştia răspunseră fără codire, Paul şi grădinarul jucaseră cărţi la cafeneaua din gară.

— Dela ce oră până la ce oră ? — întrebă inspecorul.

— De la două până la saşe... — răspunse Maxim.

— Negreşit, îmi închipui că nu eraţi singur în cafenea ; v'a mai văzut şi altcineva care, la nevoe, ar putea să depue mărturie pentru d-voastră ?

Grădinarul aruncă poliţistului o căutătură bănuitoare.

— Firește, — răspunse el. — Dar pentru ce ?...

Insă nu sfârşi fraza.

— Foarte bine ! — zise Malaise — atât doriam să aflu. Drace ! e unsprezece şi un sfert. Am să ajung prea târziu la d. Lajusse !

Ori câtă grabă pusese inspectorul la întoarcere, el intră în birou după ce notarul începuse cu glas sonor, citirea testamentului d-lui Chaucray.

Malaise se aşeză tăcut lângă uşă, apoi cercetă pe rând, toate persoanele aflătoare acolo : nepoata d-lui Chaucray, d. Cesar Bouchon, judele instructor, un tânăr palid şi cu înfăţişarea foarte distinsă şi o doamnă. Tânărul era o rudă de departe, dar cu speranţe tot atât de pretenţioase ca şi îngâmfarea lui. Cât despre doamnă, aceasta nici nu ştia bine ce fel de grad de rudenie o lega de defunct.

In consecinţă...

Glasul d-lui Lajusse se urcă cu un ton mai sus :

...Las întreaga moştenire a bunurilor mele, doamnei Raymond, menajera mea...

D-l Lajusse îşi şterse ochelarii, apoi urmă :

...Totuş, din ele se va scoate suma de douăzeci de mii de franci care i se va înmâna d-lui Maxim Cantrace, grădinarul meu, drept răsplată pentru îndelungile şi credincioasele lui servicii...

Urmau apoi mici amănunte, care nu-l mai interesau pe inspector. Deocamdată, din cuprinsul testamentului nu reeşia decât acest lucru : murind d-na Raymond, Clara devenia moştenitoarea de drept, ca fiind ruda cea mai apropiată de defunct : o bagatelă de două milioane !

Malaise, fără a lua în seamă exclamaţia fetei se ridică neobservat şi, prin uşa biuroului pe care-o lăsase întredeschisă intrând, eşi în anticamera de-alături ; de acolo, în vestibul şi apoi, numai decât, în stradă.

Când Lajusse citise : *„las întreaga moştenire a bunurilor mele...“*, d. Bouchon, judele instructor, se întorsese uşor pe scaun şi-i clipise, amical, din ochi, inspectorului Malaise. Acesta, socotise semnul, ca fiind cu totul nepotrivit în momentul şi împrejurarea aceea. El îl socotise cu atât mai nepotrivit cu cât da să înţeleagă că d. Bouchon eşind din biroul lui Lajusse ardea de nerăbdare ca să-i vorbească inspectorului despre ciudăţenia testamentului, atât de avantagios pentru nepoata lui Chaucray.

Şi în ziua aceea, Malaise nu voia cu nici un preţ să stea la sfat cu judecătorul în privinţa acestei afaceri.

El începu să se plimbe încoace şi'ncolo, pe trotuar, cu capul în jos. Clara... Maxim... Bănuelile născute atât de vag în mintea lui, începeau să capete din ce în ce mai multă lumină. Nu era ea, cea mai interesată, singura, mai mult decât Maxim, să-l vadă pe unchiul ei dispărut dintre cei vii ? Bine 'nţeles, suma lăsată acestuia din urmă, în proporţie cu averea moştenită de fată, era destul de modestă. Dar pentru un om ca Maxim, această sumă era o avere ! Totuş, se putea ca grădinarul să n'aibă habar că stăpânul lui îl menţionase în testament, iar faptul că nu se aflase în biroul lui Lajusse confirma această neştiinţă, şi în orice caz, el na'vea nici un interes în moartea doamnei Raymond.

Pe când Clara...

Inspectorul veni să se amestece într'un grup care discuta cu aprindere.

— Iată-l pe Malaise ! — exclamă o voce cunoscută. Pici tocmai la vreme...

Era doctorul Merlot.

— Ah ! — zise inspectorul — dar ce se petrece aci ?

— O întâmplare tragi-comică... — răspunse doctorul — Numai avem şef de gară !

— Cum dracu...

— A dispărut din circulaţie ! Zău, chiar aşa : a dispărut !

— Şi... de când ?

Malaise făcu marea greşală să nu dea ascultare răspunsului, care fără îndoială, l-ar fi pus pe gânduri.

Dar el o zărise pe d-şoara Chaucray. Din fericire, judecătorul nu era cu ea. Inspectorul nu trebuia să scape ocazia.

Merse în întâmpinarea Clarei, îi luă braţul şi o conduse spre automobilul d-rului Merlot.

Maşina gonea de aproape cinci minute când fata nu mai putu să-şi ascundă mirarea :

— Zău, d-le inspector — zise ea — nici nu ştiu ce să cred. Asta seamănă cu o răpire !...

— Nu-i aşa ? — replică Malaise, fără să mai adauge ceva.

Dar ce putea să mai adauge decât că făcuse asta în interesul Clarei ? Era cu mult mai bine să ia el un interogatoriu fetei, în locul d-lui Bouchon, pe care-l ştia că n'ar mai fi avut nici un fel de consideraţie dacă şi-ar fi dat seama, cumva că e pe drumul adevărat.

Când fata şi însoţitorul ei ajunseră la castel, d-na Ecacheur se repezi înainte-le.

— Noi suntem ! strigă Malaise. Nu cumva s'a întâmplat vreo altă catastrofă ?

Dar de rândul acesta, se înşela. D-na Ecacheur îi vestea, cu un adevărat entuziasm, că îi aştepta... masa.

— Prea bine ! îşi zise în sine inspectorul.

Prefer aşa ceva. Interogatoriul nu-i va fi atât de nesuferit, iar eu, voiu semăna mai puţin cu... marele Inchizitor... Acum, între noi, doi, mcuţo !

CAPITOLUL XI
PISICA ȘI ȘOARECELE

Inceputul prânzului a fost tăcut. Inspectorul își pregătea armele cu multă luare-aminte. Cât despre Clara, ea era cu totul absorbită de gânduri.

De când auzise că moștenia dela unchiul ei un patrimoniu de peste două milioane de franci, — cum observase d. Bouchon cu o ironie amară, — cel dintâi gând al ei fusese acesta : — „Ce fericire ! Jean nu va mai trebui să plece la Madrid, la concursul din luna viitoare !“ Apoi, pe dinaintea ochilor, îi defilară toate tragicele și minunatele întâmplări din ultimele zile.

Ea care se temea că avea să trăească zile posomorîte la castelul Trembles și să aștepte acolo un viitor lipsit de orice bucurii, iată că găsise, pe neașteptate, bogăția și iubirea ! Și ce bogăție, și ce iubire !

Uitând deocamdată sfârșitul dureros al unchiului ei și al menajerei acestuia, îi veni o poftă nebună să danseze și să cânte. Pentru ea se sfârșise crunta bătălie pentru viață, ceasurile de muncă trudnică, preocupări și amărăciuni la fiecare pas, neîncrederea fără leac în ziua de mâine !

In sfârșit, putea să simtă că e tânără, să rîdă în voie, veselă, fericită și nestingherită de nimeni. Avea să guste farmecul tinereții împreună cu Jean ! Își închipuia de pe acum fața lui radioasă când avea să-i împărtășească această veste minunată. Ce zestre împărătească o să aibă ! Vedea, ca prin vis, vila ce râvnia s'o cumpere precum și automobilul care ar fi înlocuit frumoasa limuzină albastră, sfărâmată mai zilele trecute de un copac, pe șoseaua care duce la X... Își scotea și mobilele amanetate la plecarea ei spre castelul Trembles. Ar fi cumpărat un birou mic, din lemn de trandafir, pe care-l visase de multe ori până atunci, covoare orientale, un dormitor cu pat scund și plăpumi garnisite cu dantelării scumpe. Pentru Jean, avea să cumpere... Nu zău, toate astea erau prea din cale afară de frumoase ! Nu puteau să fie aevea, pentru ea, pe care norocul o oropsise cu atâta vitregie și întotdeauna ! Dar...

totuș, de rândul acesta, visul nu era decât realitate. Minunea se împlinise!

— Jean, scumpul meu Jean — își zicea în gând — ție ți-le datoresc toate astea. Zâmbetul tău drag mi-a adus acest noroc din basme!

Și iarăși se întorcea cu mintea la cuibul care avea să-i primească. Ce fericiți vor fi!

Toate acestea erau atât de neașteptate, atât de năprazni-ce, în cât biata Clara prinse din nou să se îndoească și un fel de neliniște amarnică o cotropi. Să fi visat atâtea lucruri fru-moase... și dacă, la urma urmei, n'ar fi fost decât niște visuri? Ah! simția că ar fi murit de durere!

Atunci, începu s'o muncească nevoia de a-și dovedi ei în-săși că nu era vorba de un vis, de o himeră și... ridică ochii asupra inspectorului Malaise.

Indată, toate temerile ei își găsiră o confirmare dureroasă, deoarece polițistul tocmai fixa asupră-i o privire rece, neîn-durătoare.

— Iată-te acum bogată, d-șoară — zise Malaise pe un ton apăsat — chiar foarte bogată!

Clara simți deodată o poftă de neînvins să-i răspundă cu aerul unei fetițe căreia i se face o mustrare nedreaptă. „E vina mea?“ Dar nu spuse nimic și plecă ochii în jos.

— Dar bănuesc că d-ta nu te gândești la ceeace s'a în-tâmplat, nu-i așa? — întrebă inspectorul.

— Nu... nu știu... îngână Clara.

Inspectorul goli paharul.

— Firește, — urma el — dacă doamna Raymond n'ar fi murit în același timp cu unchiul d-tale, lucrurile ar fi fost cu totul altfel. Te-ai gândit la asta?

— Dar... nu știu...

„Acum e acum, — zise Malaise ca să-și dea curaj — lasă sentimentalitatea de-o parte, dragul meu: chipul ei îngeresc, ochii profunzi ca marea, știi... Taie în carne vie!“.

— Îți mai aduci aminte de convorbirea noastră de aseară? — întrebă el.

— Negreșit! — răspunse Clara. Mi-ați vorbit, dacă nu

mă'nșel, despre întrebările pe care judecătorul de instrucție a scăpat din vedere să mi le facă...

— ...și pe care le voi pune eu la momentul oportun ; da, așa este !

Malaise aprinse tacticos o țigare.

— Bine... reluă el — acum cred că momentul acela a sosit...

— Vă ascult... — răspunse Clara.

— Ca să încep — vocea lui Malaise se făcu părintească,— aș vrea să știu care era starea d-tale când te-ai hotărît să primești invitația d-lui Chaucray de a veni să locuești la castel. Vorbesc, bine 'nțeles, de starea... financiară...

— Înțeleg... răspunse Clara. La drept vorbind, d-le inspector, era... precară.

— Foarte precară ?

— Foarte precară.

Malaise se rezemă de spătarul scaunului.

— Il iubeai mult pe unchiul d-tale ?

— Mult ? Nu... Il cunoșteam prea puțin... Dar începusem sa-l iubesc sincer când...

— Începuseși ? Și, fără îndoială, acum, îl iubești mult ?

— De ce „acum ?“.

— Dar pentru Dumnezeu ! E vorba de două milioane !

Clara se roși până în vârful urechilor.

— Oh ! — exclamă ea, — după mine, domnule afecțiunea nu se cumpără !

„A zis-o bine !“ se gândi Malaise. Să încercăm într'alt loc“.

— In ce raporturi era d. Chaucray cu menajera sa ?

Incă buimăcită de aluzia crudă a inspectorului, Clara nu răspunse numai decât.

— Unchiul meu, era un om ciudat — zise ea în cele din urmă, — se contrazicea la fiecare pas și obișnuia să îndrăgească ceeace cu o zi înainte nu putea să sufere. Era foarte blajin, bun, însă de multe ori avea aprinderi grozave de mâ-

nie. Iar ea, doamna Raymond, era de asemenea o fiinţă stranie. Aşa că eu...

— Aşa că d-ta — stărui inspectorul — trebue să-mi istoriseşti cu minuţiozitate toate scenele petrecute între ei, la care bine 'nţeles, ai fost de faţă...

Atunci, supusă ca o şcolăriţă, Clara începu să povestească sosirea ei la castel şi prima întrevedere cu d. Chaucray, dar deodată îngălbeni. In minte i se frământă cu neastâmpăr scena din pădure. Trebuia să-i mărturisească inspectorului şi ceeace-i destăinuise doamna Raymond, atunci când Clara îi arătase că fusese martoră la convorbirea nocturnă de sub copacul din grădină ? Fetei, lucrul acesta îi era nesuferit. Printr'un exces de delicateţe, i se părea că face pe spioana. Tot ceeace putea să spună în privinţa oaspeţilor castelului Trembles, i se păreau de asemenea nişte denunţuri mârşave. Secretul doamnei Raymond nu-i aparţinea şi de aceea se hotărî să tacă.

— Insfârşit — exclama inspectorul — m'ar interesa să aflu dacă unchiul şi menajera lui se înţelegeau ? Se iubiau ? Se duşmăniau ?

— Nu pot să vă răspund... — zise Clara. Eu însă-mi m'am întrebat acest lucru de câteva ori. Dar am vieţuit prea puţin laolaltă cu ei ca să pot judeca...

— Bine... — zise Malaise. Vreau să te cred... Până acum, ca să zic aşa, sunt convins că n'ai minţit...

De rândul acesta, Clara se socoti jignită.

— Domnule — exclamă ea — nu mi-aş fi permis...

Dar inspectorul n'o lăsă să urmeze.

— E de prisos să joci teatru cu mine ! — îi tăie el vorba cu asprime. Nu obicinuesc să spun ceva dacă nu sunt sigur. Ei, crede-mă, domnişoară, că sunt singurul căruia îi pare rău spunându-ţi că eri ai denaturat adevărul răspunzând întrebărilor judecătorului de instrucţie...

— Dar... — începu Clara.

— Uite — o întrerupse iarăşi Malaise — uite despre ce e vorba : d. Bouchon, te-a întrebat ce ai făcut în după amiaza

zilei în care s'a săvârşit crima la castel. I-ai răspuns că te-ai rătăcit, plimbându-te pe câmp, deoarece cunoşteai prea puţin locurile şi mai ştiu eu ce. Ai mers până acolo în cât să afirmi că ai mâncat într'o cârciumă. D-l Bouchon, care nu-şi cunoaşte meseria, — mă doare mai mult pentru el decât pentru d-ta, — n'a crezut nimerit să te mai întrebe şi numele acelei cârciumi. Cu siguranţă că nici n'a luat seama că erai grozav de turburată când îi istoriseai aceste basme. Bine, dar acum, a venit vremea să răspunzi fără ocol şi sincer la această întrebare : ce anume făceai d-ta când îl omorau pe d. Chaucray şi menajera lui ?

Clara era mai galbenă ca un cadavru. Işi dusese mâinile la piept şi părea că nu voeşte să se hotărască a vorbi.

— Cred că ţi-am dat destul curaj... — îi zise inspectorul. Şi, te voiu face să vorbeşti numai decât. Cine este acel tânăr frumos cu care te-ai întâlnit astă noapte sub copacul din grădină ?

— Dumnezeule !... bolborosi Clara — ştiţi şi asta ?

„Nu, nu, — îşi zise Malaise, cu oarecare ciudă ; — e cu neputinţă ca fata asta să fie o criminală. N'are destul sânge rece, neapărat necesar unor asemenea elemente..."

Indulci glasul ca să reînceapă :

— Ai văzut ce câştigi ferindu-te să-mi vorbeşti pe faţă ?

— Da, da... — zise fata — dar nu înţeleg... s'ar crede că... ah ! mă îngrozesc !... S'ar crede că dv. mă bănuiţi pe mine !

— Nu încă, — răspunse sincer Malaise, — dar mie nu-mi plac lucrurile spuse pe jumătate. Un om, cum e de pildă d. Bouchon, ar fi tras o seamă de concluzii înfricoşătoare din... contrazicerile d-tale...

Uimirea Clarei nu mai cunoştea margini. Cu toată asprimea lui, fata avea încredere în inspector, dar pe de altă parte, îşi da seama cât de încurcată putea să devie situaţia ei, dintr'un moment într'altul. Totuş erau unele lucruri pe care nu se putea hotărî să le destăinue cel puţin în întregime.

— Cred — începu ea — că ar fi de prisos să mai tăgăduesc că alaltăeri după amiazi am fost însoţită de tânărul pe

care l-aţi văzut astă-noapte. La urma urmei, de ce aş mai ascunde-o ? Imi închipui că nu facem nimic rău. Am mâncat împreună, într'o cârciumă, al cărei nume vi-l voiu spune îndată... Da : „La soarele de aur". Apoi, ne-am plimbat toată după amiaza, iar eu, e drept m'am întors la castel pentru cina de seară, puţin cam târziu...

„Iat-o că începe !..." — îşi zice în gând Malaise.

Nu se mai îndoi acum că fata spunea cel puţin a treia parte din adevăr. Aruncase la întâmplare, numele unei cârciumi, ca să-l liniştească. Deşi se simţea întărîtat peste măsură de atâta viclenie, socoti că era mai bine să n'o împingă pe Clara la extreme.

— Aş mai voi... zise el cu glas blajin — să ştiu numele acelui tânăr şi ocupaţia lui.

— Da. Se numeşte Jean Armentin — răspunse Clara.

— ...şi profesiunea ? — stărui Malaise.

— Eu... nu ştiu dacă... are... — răspunse fata cu naivitate.

Dar inspectorul făcuse un astfel de salt din fotoliul în care sta până atunci, încât se grăbi să urmeze :

— Vă asigur că aşa este. Ne-am cunoscut în nişte împrejurări foarte stranii...

Şi Clara istorisi accidentul de automobil de pe şoseaua care duce la X...

— Ne iubim... — încheie ea cu simplicitate.

— Bănuiam, — mormăi inspectorul. Acum, trebue să-l văd neapărat pe acest tânăr şi să-i vorbesc. Unde l-aş putea găsi ?

— Oh ! în momentul de faţă nu e la X... zise Clara. Dar ştiu că se înapoiază mâine după amiazi...

— Vreau să cred — adăugă inspectorul — vreau să cred... că...

Cunoştea dinainte răspunsul ce avea să-l primească, încât zâmbi fără voie :

— ...că eşti sigură de el ?

Precum bănuise, Clara exclamă .

— Mai mult ca de mine însămi.

„Bine, — se gândi Malaise ; — va fi ceva plăcut şi interesant, mai cu seamă dacă e tot atât de simpatic ca şi ea !“

Cu toate acestea, în sinea lui era necăjit. Fata aceasta habar n'avea de buclucul în care se afla. Imaginea nesuferită a lui Bouchon i se înfăţişă din nou ochilor lui Malaise şi nu şi-l închipuia altfel pe acest om mărginit decât luându-i un nou interogatoriu nepoatei d-lui Chaucray... Dar, nu ! mizerabilul n'avea să mai facă nici un pas !

— Mai credeţi şi acum că am minţit ? — întrebă cu sfială Clara.

— Minţit, nu ! — răspunse Malaise mohorît — dar, — nu tăgădui căci e în zadar ! ceva asemănător cu... neadevărul. Eri, ţi-am spus că eşti o fată curagioasă şi-mi menţin cuvântul, iar ca să-ţi dovedesc buna mea credinţă, am să spun, între noi, riscul către care alunecai : nimic alta decât să fii arestată...

— Cum ? Ce spuneţi ? — exclamă Clara. — Dar e înspăimântător !... E ceva cu neputinţă !

— Dar este aşa ! — zise grav Malaise. Stai, să vedem... să chibzuim lucrurile... Cine avea interes în moartea lui Chaucray şi a menajerei sale ? D-ta ! Şi numai d-ta, până acum, împreună cu acel domn Jean Armentin, admiţând că te va lua de soţie, într'un viitor apropiat !... Dar, ce ai ?

— Nimic... — şopti Clara care părea cuprinsă de ameţeală — nimic. S'a sfârşit... Continuaţi, vă rog domnule... E atât de interesant !

— Cum vrei... — mormăi inspectorul. — Aşa dar, cine ar fi putut, cunoscând obiceiurile d-lui Chaucray şi ale menajerei sale — să înlocuiască ciupercile comestibile, pregătite pentru prânz, cu ciuperci otrăvite ? Şi cine ar fi putut să pue cianura de potasiu în apa minerală pe care doamna Raymond — aşa cum ai declarat azi judecătorului — obicinuia s'o bea la fiecare masă ? Cine, însfârşit, ştiind că Maxim avea să lipsească ziua întreagă dela castel, era atât de sigur că nu va putea să i se dea d-lui Chaucray nici un fel de ajutor, până seara ? D-ta... numai d-ta... nu-i aşa ? La drept vorbind, nici eu nu ştiu cum se face că mai cred în nevinovăţia d-tale !

Deodată Clara luă mâinile lui Malaise într'ale sale.

— Cât sunteţi de bun ! — zise ea.

Inspectorul scoase iarăşi un mormăit de om îmbufnat şi se liberă brusc.

— Domnul Bouchon, însă, nu este, d-şoară ! Păzeşte-te de el !

— Ce trebue să fac ? — gemu Clara.

Malaise se frământa pe scaun :

— Vrei un sfat bun ? Iată-l : nu te scula din pat, mâine dimineaţă. Simulează o boală gravă, o boală molipsitoare, mai mult decât ar fi cu putinţă : tifos, holeră, orice vrei. Şi să nu-ţi recapeţi sănătatea până când eu n'am să fiu pe o urmă sigură...

— Credeţi într'adevăr că...

— Sunt sigur că d. Bouchon, prudent, va sta de-o parte. Şi fii conştiincioasă ! E tot ce pot să-ţi urez deocamdată.

O clipă de tăcere se scurse între ei. Malaise se folosi de ea ca să-şi facă o sumedenie de mustrări. Se purtase ca un copil. Se învinovăţea că nu mai e vrednic de încrederea superiorilor lui. In vreme ce fata asta continua să-i ascundă adevărul deplin, tăinuind informaţii de cea mai mare însemnătate, el, Malaise, inspector poliţienesc, se făcea complicele ei ! Işi recunoştea greşala şi se dojenia, fără ocol.

Clara, dimpotrivă, avea multă recunoştinţă faţă de el. Incepu să caute cu îngrijurare mijlocul cel mai nimerit spre a i-o demonstra şi deodată, i se păru că l-a găsit.

— Ascultaţi, — zise ea, — aţi fost atât de bun cu mine, în cât ţiu să vă spun unele lucruri despre cari n'am vorbit nimănui până acum...

— Zău ? — exclamă Malaise.

Şi în clipa aceea avu siguranţa că măninimia lui găsise o răsplată...

CAPITOLUL XII

CLARA FACE DESTAINUIRI

Clara strânse faţa de masă şi se ridică.

— Domnule inspector, sunteţi atât de gentil să mă ur-

maţi în biuroul unchiului ? îi propuse ea. Acolo, ve... ...mai liniştiţi, eu spre a vă istorisi întâmplările mele, iar dv. ca să le ascultaţi...

Indată ce se aflară pe o canapea, fata începu să-i mărturisească inspectorului cum în seara sosirei ei la castel, o surprinsese pe d-na Raymond, vorbind în taină sub ccpacul din grădină ; de asemenea, repetă şi cuvintele ameninţătoare „în stare să te ucidă“ pe cari le auzise precum şi convorbirea din pădure, dintre ea şi menajeră.

Din când în când, în vreme ce Clara vorbia, Malaise tresăria... In sfârşit avea de urmat o cale ! Oricare ar fi fost valoarea ei, dar totuşi ştia că e una !

— Bine... — murmură el când văzu că fata sfârşise. Am să cer numaj decât informaţii despre Jerôme Raymond... Dacă a eşit din temniţă înainte de moartea unchiului d-tale şi a menajerei, atunci, da, vom avea lucruri frumoase în perspectivă... Şi, asta e tot ce aveai să-mi destăinueşti ?

— Oh ! nu, — exclamă Clara — mai sunt încă multe. Vă rămâne însă dv. sarcina să le judecaţi dacă au sau nu vreo importanţă.

Fata istorisi vizita pe care Lupul roşu o făcuse unchiului ei, chiar în ajunul morţii acestuia. Repetă ameninţările pe care braconierul le adresase fără sfială, castelanului şi pădurarului său.

Şi, încet-încet, ajunse să vorbească despre Elvira Chaucray...

— D-zeule ! strigă deodată Malaise. Dar astea sunt lucruri peste măsură de interesante. Şi vezi, nu ştiu dacă trebue să te dojenesc pentru faptul că nu le-ai povestit încă de eri judecătorului instructor, ori să-ţi mulţumesc că mi le destăinueşti mie, întâia oară... Spuneai că unchiul d-tale o regreta pe fosta-i soţie şi părea că ar fi fost îndrăgostit de ea până în ultima zi...

— După felul cum l-am auzit vorbind în seara aceea — răspunse Clara — da, l-am crezut Insă lucrul nu e atât de simplu şi convorbirea amintită nu arată decât o latură a celor

petrecute... Eşind din biurou, mă aflai faţă'n faţă cu doamna Raymond. Unchiul meu nu se înşelase ; menajera, pitită după uşă, în întunericul coridorului, auzise tot ceeace-mi spusese el. Am înţeles aceasta chiar dela primele cuvinte...

— Ai putea să-mi repeţi aceste cuvinte ? întrebă inspectorul care lua însemnăr în carnetul lui.

— Negreşit, — răspunse Clara. Ea m'a întâmpinat astfel : „Nu-i aşa, ţi-a vorbit iarăşi de blestemata lui de Elvira ?“ sau ceva asemănător.

— ...şi apoi ce-a mai spus ?

— Apoi, m'a asigurat că Elvira Chaucray nu era moartă, aşa cum îmi închipuiam, şi-l părăsise pe unchiul meu ca să-l urmeze pe... un ofiţer.

— Ţi-a spus numele acestui ofiţer ?

— Nu. Dar a adăugat că Elvira Chaucray l-a vizitat pe unchiul meu, în câteva rânduri, la doi ani după despărţirea lor.

— Cât timp este de la această despărţire ?

— Acum, s'au împlinit aproape doi ani şi jumătate.

— Doamna Raymond nu ţi-a spus scopul vizitelor Elvirei Chaucray ?

— Ba da... — răspunse Clara, dar...

— De ce nu vorbeşti ?

— Nu ştiu dacă se poate da crezare vorbelor doamnei Raymond ; aşa, de pildă, mi-a spus că o auzise ameninţându-l pe unchiul meu...

— Ei ! — zise Malaise — şi de ce să-l fi amenințat ?

— Imi închipui pentru faptul că refuza să-i dea bani...

— Să vedem !... Să vedem !... — mormăi inspectorul. Aici, mi se pare lucru cam necurat... Nu mi-ai spus adineauri că unchiul d-tale, cu toată necredinţa ei, continua să-şi iubească soţia ?

— E adevărat... — răspunse Clara — dar v'am mai spus de asemenea că unchiul meu era un om foarte ciudat : îl mai chinuia şi gelozia. După spusele doamnei Raymond, într'o zi a

ajuns să strige că nevastă-sa, era moartă pentru el. „Eu nu știu cum să se fi schimbat așa — ar fi adăugat d-l Chaucray — dar această Elvira care a venit să-mi ceară bani și m'a amenințat că nu i-am dat, această Elvira nu are nimic de-aface cu ființa pe care am iubit-o. Este o Elvira falsă... o necunoscută..."

— Teoria asta se poate discuta — își spuse Malaise. — Așa dar, Elvira Chaucray l-ar fi amenințat pe unchiul d-tale... L-a amenințat cu moartea ?

— Se pare...

— Și... îndată ce soția l-a părăsit, d-l Chaucray a cerut divorț ?

— Cred că imediat după aceea... — zise Clara. — Și l-a obținut fără nici o greutate...

Inspectorul se sculă... Vreme de câteva minute, se plimbă în lung și'n lat prin biurou, apoi se opri înaintea portretului Elvirei Chaucray.

Arătând femeia, cu o mișcare a capului, el întrebă :

— D-ta, nu-i cunoști adresa ?

— Nu, — răspunse Clara — dar sunt sigură că Maxim ar putea să vă dea deslușiri. El a fost mulți ani în serviciul castelului și, dacă ar consimți să vorbească...

— Este în interesul lui s'o facă — murmură Malaise care-și recăpătase buna dispoziție. Acum, d-șoară, datorită d-tale, am de urmat o pistă... Dar mi-e teamă să nu mă ducă prea departe.

— Dece ? — întrebă Clara.

Inspectorul înălță din umeri.

— Elvira Chaucray n'are nici un interes ca unchiul d-tale să moară. Și chiar dacă am admite că în adevăr a făcut-o dintr'un interes oarecare, asta n'ar explica întru nimic moartea doamnei Raymond !

— Al doilea... întrebă Clara.

— Ah !

— Menajera unchiului meu, în seara aceea, era dispusă să-mi facă multe confidențe — urmă fata. — V'am mai spus

că stăpânul ei o sfătuise în câteva rânduri să divorţeze de bărbat şi ar fi mers până acolo încât s'o isgonească dacă se întâmpla să afle că un fost puşcăriaş venia din când în când să-i aducă veşti despre Jerôme Raymond ! Aşa !... Acum şase luni, unchiul meu i-ar fi propus menajerei... s'o ia de soţie !

— Ce spui ? strigă Malaise.

— Doamna Raymond m'a asigurat de asta. A adăugat — nu fără amărăciune — că numai necazul îl împinsese să facă acest pas şi că nădăjduia să aprindă astfel gelozia fostei lui soţii, ba poate ca s'o îndemne să revină la căminul părăsit...

Inspectorul se opri în loc, cu capul în jos şi mâinile la spate... Hotărât lucru ! afacerea asta era mai încurcată de cât şi-ar fi închipuit. Astăzi, se simţia mai puţin sigur decât în ajun, când avusese convingerea că asasinul trebue căutat numai printre persoanele aflătoare la catel, în jurul victimei...

— Mai văd un lucru destul de curios... — reluă Clara, după o clipă de tăcere. — E vorba de legenda pe care mi-a istorisit-o unchiul meu. După dânsul toţi purtătorii numelui de Chaucray, cari s'au căsătorit a doua oară, au murit de o moarte violentă. Intru adeverirea legendei, mi-a citat mai multe exemplare. Trebue să adaug că pentru sine nu se temea şi dovada cea mai bună este însuşi cererea în căsătorie pe care-o făcuse doamnei Raymond... Dar, vedeţi, legenda şi-a găsit şi de rândul acesta confirmarea ei tragică.

— Oh ! — exclamă Malaise, nerăbdător. — Să lăsăm legendele deoparte. Imi sunt deajuns faptele care, şi aşa, de multe ori fac să ni se întunece mintea... Ori cum, vezi folosul ce l-ai tras istorisindu-mi toate aceste lucruri. Acum, înaintea mea se deschid trei drumuri : Braconierul, Jerôme Raymond şi Elvira Chaucray. Şi adevărul, dacă mai există un adevăr pe lume, trebue să-l aflu la capătul unuia din aceste drumuri !...

— Credeţi.

— Deocamdată voiu porni la lucru... Mi-ai spus că Jean Armentin se va întoarce la X... mâine după amiazi, nu-i aşa ?

— Da, — răspunse Clara.

— ... Dar nu locueşte acolo !

— Vedeţi... — încercă fata să explice — ca şi mine, Jean este orfan... Călător pasionat — aici nu-şi putu ascunde un zâmbet de măgulire — afirmă că până acum a străbătut lumea întreagă spre a mă găsi pe mine.

— E foarte gentil... — zise Malaise. — Dar îmi închipui că deocamdată locueşte în X...

— Da... la hotel.

— Bine... foarte bine — încheie inspectorul. — Acum, d-şoară Clara, te părăsesc. Plec cu automobilul în sat ca să iau un interogatoriu lui Maxim şi să trimit un raport urgent...

. . . . . .

Pe când străbătea drumul spre X... nu putea să-şi ascundă satisfacţia. Era încântat de dibăcia cu care condusese interogatoriul Clarei. Increzător în nevinovăţia ei, o adusese până acolo încât să-i destăinue lucruri pe care, dacă ar fi tratat-o cu asprime, le-ar fi ignorat pentru multă vreme.

Acum, toate silinţele lui aveau drept scop să-l înduplece pe Maxim să vorbească. Fără îndoială, omul acesta ştia mai mult decât voia să spue despre viaţa oaspeţilor castelului Trembles şi întâmplările petrecuae acolo în ultimii doi ani. Deşi Malaise îi spusese Clarei că, negreşit, lui Maxim îi convenia să vorbească, inspectorul nu era sigur că grădinarul ar înţelege faptul acesta ca fiind în interesul lui. Era un om tăcut şi morăcănos, astfel că Malaise se îndoia de pe acum că va reuşi să-i dobândească încrederea ; ba, i se părea chiar că-l îndepărase definitiv dându-i să înţeleagă, prea pe faţă, că-l bănuia...

De altminteri, bănuila lui era pe de-a întregul lipsită de temei, deoarece alibiul grădinarului era întemeiat.

Când ajunse pe şoseaua principală, spre X... Malaise auzi o voce strigându-l :

— Inspectore ! Inspectore !

Deşi recunoscuse glasul judecătorului de instructie. Malaise stătu la îndoială până să oprească automobilul.

Gâfâind, d. Bouchon veni spre el.

— Te duci la hotelul meu, inspectore, nu-i aşa ? — întrebă radios magistratul.

„Hotelul“ lui nu era decât un han modest, dar ori decâteori vorba despre el, trebuia să-ţi dea impresia că ar fi fost cel puţin un palat.

Malaise n'avu curaj să-l contrazică şi răspunse din cap afirmativ.

— Imi închipuiam aşa ceva — urmă magistratul. Te-am căutat pretutindeni când am eşit din biroul d-lui Lajusse, dar fără succes. Mi se pare că plecaseşi înainte de a se fi sfârşit citirea testamentului... Iar micuţa, mi-a fugit de asemeni!

— Vorbiţi despre d-şoara Chaucray? — îl întrerupse Malaise cu răceală.

— Se înţelege!... Ce crezi despre testament? E destul de caracteristic, nu-i aşa? Cu acest prilej, mi-am explicat multe lucruri... Apoi, ideia d-tale de a locui la castel, nu e rea... Nu-i aşa, crezi că acolo o să rămână până la urmă centrul evenimentelor?

— Domnişoara Chaucray e bolnavă... — zise Malaise.

— Bolnavă? Şi ce are?

— Se vaetă de dureri grozave în piept, la ceafă, cam peste tot. Mă tem să nu fie ceva grav... De aceea, mă duc să-l iau pe doctorul Merlot...

Bouchon pufni de râs.

— Boală diplomatică, inspectore! Fata e şireată ca o vulpe şi, bine 'nţeles, ştie ce o ameninţă.

— Adevărat? — se miră Malaise. Ce ar putea s'o ameninţe?

— Ei, inspectore! Dar te credeam mai isteţ... Toate şi totul o acuză. Chiar adineaori am expediat o telegramă. Vreau să capăt informaţiuni precise asupra ei, asupra vieţii pe care-o ducea înainte de a veni la X... Mâine, am să viu la castel, s'o supun unui nou interogatoriu şi...

— Şi...?

— Ai să vezi, inspectore! Ai să vezi!

— Dar... dacă e bolnavă?

— Asta-i!... Doar nu-i atât de bolnavă încât să nu poată scoate câteva vorbe!

Malaise strânse dinţii şi pumnii. Iată că tocmai lucrul de care se temea mai mult, avea să se întâmple! Bouchon se pre-

gătia s'o persecute pe față. A mai discuta ceva, era cazna de prisos. De aceea, se prefăcu că admira perspicacitatea superiorului său și nu mai scoase nici un cuvânt.

Bouchon îi aduse la cunoștință că rezultatul autopsiei, comunicat chiar în după amiaza aceea de către medicul legist confirma că moartea doamnei Raymond se datora cianurei de potasiu ; apoi adăugă :

— Și, afară de asta, inspectore, nici o urmă nouă ?

Malaise scutură din cap.

— Poate... nu știu încă... Trebue să vedem...

Bouchon schiță un zâmbet de superioritate.

— Mă gândesc — zise el — să nu fie o muncă zadarnică. Vinovăția Clarei Chaucray e limpede ca ziua. Am recitit interogatoriul ei. Răspunsurile acestei fete sunt lipsite de orice legătură... Ar fi trebuit să-mi dau seama mai de mult...

Malaise îl salută, grăbit.

— Te duci la doctor ? — îi strigă judecătorul în vreme ce inspectorul punea mașina în mișcare. — Salută-l din partea mea și nu uita să-i spui părerea ce-o am despre boala d-șoarei Chacray ; o boală diplomatică. Di-plo-ma-ti-că !

La câteva minute după aceea. Malaise se afla față'n față cu Maxim, în bucătăria d-rului Merlot.

Inspectorul îi cercetă cu luare aminte fruntea încruntată, cutele adânci și bărbia ascuțită înainte de a-l înfrunta cu hotărâre.

— Spune-mi, prietene, ce știi despre viața intimă a fostului d-tale stăpân... Mai cu seamă, despre căsătoria lui și, dacă se poate, despre divorțul lui...

Maxim îl privi pe inspector cu un aer dușmănos.

— Cine a vorbit despre așa ceva ? — întrebă el.

Malaise, era cât p'aci să se arate supărat. Dar își dădu seama că n'ar fi scos nimic dela grădinar cu severitate sau poruncindu-i. Așa că răspunse :

— M'a informat d-șoara Chaucray.

Maxim afundă mâinile în buzunare și se rezemă de spateaza scaunului.

— A făcut rău spunându-vă asemenea lucruri.. bombăni el.

— Şi, de ce, la urma urmii ?

— Fiindcă aşa ceva nu poate să vă ajute la nimic, — răspunse grădinarul.

Vocea lui se făcu şi mai aspră, ca să adauge :

— Domnului Enric nu i-ar fi plăcut dacă, înainte de a muri, ar fi ştiut că o vor supăra pe soţia sa pentru afacerea asta !

— Poate... — zise Malaise. Dar justiţia trebue să-şi urmeze cursul...

— Vă înţeleg ; tot aşa spun şi eu... — se grăbi să răspundă grădinarul. Apoi tăcu.

— Dar vezi... — adăugă Malaise privindu-l pe sub ascuns, — dacă nu faci nimic ca s'o ajuţi...

— Ei ! fiecare cu meşteşugul lui! — răspunse Maxim.—Eu mi se pare, nu vă cer să mă ajutaţi la grădinărit !

O umbră de mânie încruntă sprâncenile inspectorului.

— Vrei, aşa dar, — se răsti el trântind pumnul în masă,— vrei ca asasinul stăpânului d-tale să nu-şi primească pedeapsa nelegiuirii lui ? Atunci, spune-mi, cel puţin, că asta e dorinţa d-tale !

— Dimpotrivă — răspunse Maxim fără să se turbure — eu, doresc să-l văd prins cât mai de grabă cu puţintă. Dar nu e motiv ca să hărţuiţi toată lumea, asuprind pe fiecare cu bănuelile dv... cum aţi făcut cu mine, azi dimineaţă... cu mine care am avut douăzeci de mii de franci dela d. Chaucray, ca răsplată a credinţei mele în serviciu...

Malaise se ridică ; era furios de-abinele.

— Atunci, am isprăvit. Fiindcă preferi să-l faci pe complicele asasinului...

Maxm se sculă aproape în acelaş timp.

— Repet-o încă odată ! — răcni el.

Inspectorul ridică din umeri.

— Toţi acei... — zise el domolit — cari pot şi refuză să dea lămuriri justiţiei, negreşit că se fac complici cu...

Numai avu decât timpul ca să apuce pumnul strâns al grădinarului. O clipă, cei doi bărbaţi stătură ameninţători, unul în faţa altuia, ochi în ochi. Apoi Malaise lăsă mâna lui Maxim, şi luându-şi pălăria, se îndreptă spre uşă.

In pragul bucătăriei, se întoarse :

— O singură întrebare... — zise — Cunoşti adresa doamnei Elvira Chaucray ?

Maxim se codi mult, privindu-l cruciş pe inspector :

— Da, — răspunse el în cele din urmă. Locueşte la Paris, în rue Richelieu, numărul 22.

— Mulţumesc, — răspunse Malaise, închizând uşa.

La urma urmei, atât dorea să afle deocamdată. Inspectorul îl căută apoi pe doctorul Merlot. Acestuia el putea să-i împărtăşească gândurile şi de aceea nu zăbovi să-l pue în curent cu bănuelile grave, pe care judecătorul de instrucţie le avea împotriva Clarei Chaucray şi de foloasele pe cari aceasta le-ar putea trage dintr'o boală simulată. Incheie, cerându-i sprijinul ca o mare favoare personală.

— Nici nu mai începe vorbă ! Viu cu d-ta — îi strigă doctorul, după ce se lăsase să fie rugat, numai de formă.

Mergând spre castel, nu mai vorbiră nimic. Malaise era la volan, însă gândurile lui sburau aiurea.

Se gândea la portretul Elvirei Chaucray, aşa cum îl văzuse în biroul castelului. Era oare cu putinţă ca acel zâmbet dulce să fi ascuns planuri atât de negre, în cele din urmă puse în fapt? Era cu putinţă ca acele mâini gingaşe...

— Ei!... îi strigă deodată doctorul. Incotro mă duci ?

Inspectorul îi ceru iertare, îndreptând volanul cu repeziciune. Nu lipsise mult ca să sfărîme maşina doctorului de trunchiul unui copac, întocmai cum făcuse Jean Armentin, acum câteva zile.

Dar împrejurările îl scuzau ; fusese adânc mişcat că, evocând unele episoade aventuroase din tinereţea lui, descoperise, în sfârşit pricina amputării degetului mic al d-lui Chaucray!

CAPITOLUL XIII

DIFERITE SURPRIZE

In dimineaţa aceea, inspectorul Malaise se sculă mai târziu ca de obiceiu.

Pe când se îmbrăca, făcu o recapitulare grabnică a tot ce aflase şi făcuse în ajun. Nu pierduse timpul în zadar. Intorcându-se la castel, în vreme ce doctorul Merlot îi sugera Clarei toate elementele necesare ca să interpreteze în chip desăvârşit rolul ei de bolnavă contagioasă, inspectorul îl căutase pe Walter.

Nu era lucru tocmai uşorr; niciodată nu se ştia precis urde era Walter. Fără îndoială, făcea parte din genul fantomatic şi Malaise îl vedea rareori, chiar la ora mesei. Vorbea puţin şi în termeni neglijenţi, ori se ocupa câteodată de treburi misterioase, al căror folos nu se prea vedea niciodată şi se ivia fără veste, cu o expresie inspirată, în locurile unde era aşteptat mai puţin. Uenori, Malaise înclina să creadă că nu e serios, dar îi lega pe amândoi o prietenie tranică şi inspectorul ştia din experienţă că se putea bizui pe colegul lui care împlinea cu tact şi repeziciune treburile cele mai anevoioase.

De rândul acesta, îl descoperi stând turceşte la rădăcina copacului din grădină, cu spatele întors spre castel.

— Walter, am nevoie de tine... îi strigă inspectorul.

Walter sări în picioare ca un resort.

— Gata !

Malaise îşi trecu braţul pe sub al colegului său şi, îndreptându-se către castel, în câteva cuvinte îl puse în curent cu ceeace dorea dela el.

— Plecând imediat — încheie inspectorul — tu vei ajunge acolo diseară şi, dacă vei putea să faci cercetări în cursul dimineţii, te vei înapoia înainte de cină. Bine'nţeles, aş putea să telegrafiez la Paris, dar prefer să te duci tu. Ia automobilul până la gară. In acelaş timp, ai să-l cnoduci pe doctor acasă la el.

Pe când bea cafeaua, Malaise se gândea la toate instrucţiunile şi la cuprinsul telegramei pe care o încredinţase lui

Walter în momentul plecării. Această telegramă cerea informaţiuni despre Jerome Raymond.

Sfârşind amândouă aceste treburi, lui Malaise nu-i mai rămânea în dimineaţa aceea decât o ţintă : Lupul roşu.

Poliţistul plecă în căutarea pădurarului. Il găsi stând în micul pavilion al lui Maxim, cu care locuia împreună.

Pădurarul era un om voinic, înalt, rumen la faţă ; sub fruntea-i joasă, ochii lui mici şi cenuşii aveau o expresie tainică de şiretenie.

Soarele palid de toamnă îşi ogîndea razele în ţeava carabinei lui pe care tocmai o curăţa.

— Bună ziua, Axel — i se adresă inspectorul. — Ai treabă ?

— Deloc... Bună ziua, domnule... Sper că v'aţi odihnit bine astă noapte...

Contrariu lui Maxim, bunăvoinţa şi râvna de a fi folositor erau cu mult mai vădite la pădurar. Incă dela prima lor întâlnire, ceruse să-l ajute pe Malaise, deaceea inspectorul merse de-a dreptul la ţintă.

— Axel, ce ştii despre Lupul roşu ?

La auzul acestui nume, omul lăsă arma jos şi înălţă spre interlocutorul lui, sprincenile-i încruntate.

— E o fiară, domnule! O adevărată fiară spurcată... Un tâlhar, în stare de orice, zău! Şi, dacă nu v'am spus mai înainte, pricina a fost că n'am avut un astfel de prilej.

— Pare-se că l-ar fi ameninţat pe d. Chaucray, în ajunul morţii sale... — zise Malaise.

— Fireşte... Adică, n'o ştiam, dar nu mă miră. Chiar şi pe mine m'a ameninţat acum câteva zile... Dar, drept să vă spun, i-am făcut-o de petrecanie !...

— Ce vrei să spui cu asta? — întrebă inspectorul.

— Uite : acest nemernic n'avea voie să pună capcane pe moşia noastră. Alaltăseară, — notaţi, vă rog, — în ajunul zilei în care a fost omorît d. Chaucray, l-am prins în flagrant delict. I-am poruncit să plece, însă el a făcut pe surdul. Instrucţiunile mele nu sufereau opunere, nu-i aşa? Cu două zile înainte, canalia îmi făgăduise că mă va lăsa lungit jos, la cel dintâi prilej. Spre norocul meu, în seara despre care vorbesc,

n'avea pușca cu el, iar eu, ca de obceiu, — da! Vedeți, chiar asta : o carabină, frumoasă și destul de bună, domnule. L-am luat atunci la ochi și, pentru ultima oară i-am poruncit s'o șteargă. El m'a trimis, ca să zic așa, dracului. Și atunci, am tras...

— Ai tras ? — exclamă Malaise.

— Negreșit... având grija să țitesc ceva mai sus și la o parte. S'a uitat la mine cu niște chii de diavol, apoi a fugit. Cred că după asta, l-am pus pe gânduri...

— Da... da... murmură Malaise. — Și lui îi da de gândit acel foc de armă. Își mai închipuia deasemenea că, după întâmplara asta, dorul de răzbunare al Lupului roșu trebuie să fi ajuns la culme. Și nu-i părea lucru atât de greu ca...

— Unde pot să-l găsesc pe Lupul roșu ? întrebă inspectorul.

— Oh ! — răspunse Axel, — trăește cu nevastă-sa și o droaie de copii într'un fel de cocioabă, la vreo două zeci de minute de aci, adică în inima pădurii. Singur însă, nu veți reuși să-l găsiți, dar dacă îmi dați voe, pot să vă conduc eu până acolo.

Malaise primi numai cu condiția ca să intre el singur în coliba braconierului. Pădurarul stărui să-i îngăduie a rămâne prin vecinătatea locului și nu-și ascunse îngrijorarea ce i-o pricinuia o asemenea vizită ; de aceea repetă de câteva ori sfaturile lui de prudență.

Inspectorul ar fi voit să ia automobilul dar însoțitorul lui îl îndemnă să renunțe. După aceasta, mașina nu i-ar fi fost de nici un folos, ba dimpotrivă...

Era mai nimerit, așa cum se spune,, să-și facă drum într'acolo.

Malaise, nedeprins cu umbletul pe jos, mormăi pe tot parcursul. Călăuza îl preceda cu câțiva metri, cu un pas ușor și elastic, pe care inspectorul se trudea în zadar să-l imite. Pentru el, fuse o adevărată ușurare când ajunseră într'o mică rariște unde se înălța coliba Lupului roșu.

Axel se ascunse, așa cum voise inspectorul și Malaise porni să bată la ușa care se deschise aproape instantaneu.

lăsând să treacă trei ţânci de copii cari alergară ţipând spre pădure.

Apoi, în prag, se ivi braconierul.

— Bună ziua... spuse Malaise — se poate intra?

— Dacă voiţi... — răspunse Lupul roşu, ridicând din umeri şi dându-se cu un pas înapoi ca să-i facă loc poliţistului.

Abia intrat în colibă, Malaise începu să tuşească. Era un aer înăbuşitor. Căută zadarnic un scaun. Pe jos drept pardoseală, era pământ bătătorit, apoi peste tot locul sdrenţe şi o lumină îndoelnică pătrundea anvoie printr'o deschizătură cârpită cu hârtie.

— Eu... — începu Malaise — sunt inspector de poliţie însărcinat cu ancheta asasinării d-lui Chaucray şi a menajerii sale. Se zice că în ajunul morţii castelanului, d-ta ai fi fost la Trembles şi l-ai fi ameninţat...

Spre marea surprindere a poliţistului, braconierul nu încercă să tăgăduiască. Istorisi în toate amănuntele vizita lui şi chiar cearta ce-o avusese în aceeaş seară cu pădurarul. Vorbi cu glas domol care nu începu să tremure decât atunci când îl numi pe d. Chaucray „om cu inima de piatră". Mânia lui isbucni mai vijelioasă, de oarece se stăpânise până atunci şi. bănuelile lui Malaise la început risipite în parte pentru sinceritatea aparentă a interlocutorului, găsiră în acest acces de întărâtare un element nou şi nebănuit.

De aceea se grăbi să întrebe:

— Spune-mi, ce-ai făcut în după amiaza zilei de opt Octombrie?

Lupul roşu rânji sgomotos.

— Din fericire — răspunse el — am fost în sat sa-l caut pe bătrânul Huchet...

— Cine este bătrânul Huchet?

— Ia, un vulpoi, şiret nevoie mare, puţin cam surd, dar încă pe picioare...

— Bun; — zise Malaise — îţi aminteşti la ce oră te-ai dus la el?

— Cred că era două — răspunse braconierul. După aceea,

l-am părăsit pe la ceasurile cinci ca să mă duc să beau un pahar la cafeneaua din gară..

Incepu să râdă din nou.

— Asta, vă cam supără puţin, nu-i aşa ? Dar trebue să ştiţi că dacă aş fi avut de gând să-l ucid pe castelan, mă purtam altfel....

Un asemenea cinism nu-l turbură de fel pe inspector. Dar braconierul avea dreptate şi tocmai faptul acesta îl întărîta mai mult. Dacă bătrânul Huchet avea să confirme alibiul Lupului roşu, trebuia să-şi îndrepte cercetările într'altă parte.

Pentru Malaise, ţinta de căpetenie, era să stabilească mai întâi cine intrase în castelul Trembles în după amiaza zilei de opt Octombrie ; într'un cuvânt, cine tăiase degetul d-lui Chaucray. Şi, deoarece pe parchetul sălii de mâncare, târîse urmele paşilor plini de noroiu, necunoscutul nu putuse să comită crima decât între trei şi cinci după amiază, singurul răstimp din ziua aceea când plouase.

Când inspectorul îl întâlni pe pădurar, acesta era cam îngrijat de lipsa lui prea îndelungată.

— Ne aflăm departe de sat? — se informă Malaise.

— Cam la un sfert de oră, luând drumul de-acurmezişul.

— Atunci, haidem..

Pe când mergeau, inspectorul îl întrebă pe călăuză câteceva despre bătrânul Huchet. Axel îi dădu unele informaţiuni nu tocmai favorabile.

— Cum s'ar spune — încheie el — e un bandit bătrân, capabil de faptele cele mai rele, cu condiţia neapărată ca să aibă vre-un folos..

Aceasta fusese impresia pe care Huchet o făcu şi lui Malaise. Bătrânul se mărginise să răspundă afirmativ din cap când poliţistul îl întrebase dacă Lupul roşu fusese la el în ziua crimei, dacă venise într'adevăr pe la ceasurile două şi se despărţiseră pe la cinci.

Inspectorul şi însoţitorul lui nu se întoarseră la castel înainte de amiazi. Acolo, îl aştepta o surpriză pe Malaise, în persoana d-lui Bouchon, judecătorul de instrucţie.

— Mi se pare că nu te aşteptai să mă vezi? — întrebă

acesta din urmă. — Dar încă de dimineaţă mă bătea gândul că era mai nimerit să lucrăm împreună... Apoi, în sat, mi-era peste mână să-mi concentrez ideile, deoarece mă deranjau în fiecare clipă...

In timpul mesei, luată împreună cu d. Bouchon, inspectorul goli câteva pahare cu bordo, cu scopul de a-şi ridica moralul, prea deprimat în ziua aceea, în primul rând pentru alibiul braconierului şi apoi pentru sosirea neaşteptată a judelui instructor.

La rându-i, Bouchon vorbi mai mult ca oricând. Era entuziasmat. Se temea în om se va bucura la castel de ospilitatea care-l înconjura la hotelul lui dar, precum spunea, datoria trebuia să fie mai presus de orice. Socotea să limpezească afacerea asta cât de curând şi punea mult temei pe destăinuirile Clarei Chaucray, căreia avea să-i ia un interogatoriu nou chiar în după amiaaza acelei zile. Apoi se plânse îndelung de mentalitatea unor anumite persoane care nu cruţă nimic ca să turbure reflecţiile serioase ale unui magistrat, venind să-i aducă la cunoştinţă tot soiul de prostii. De pildă, o oarecare văduvă Machoux, venise la dânsul să-l informeze că şeful gării din X.., dispăruse. Stăruia să fie primită, spunând că avea de făcut câteva destăinuiri grave. Bine înţeles, el îi trimise vorbă să se adreseze jandarmeriei. Ah ! cum nu cunoşteau ordinea şi legile oamenii ăştia !

Malaise, care era în toane rele, nu dădu atenţie acestei scurte povestiri şi astfel se întâmplă că făcu o a doua prostie în afacerea dela castelul Trembles.

In răstimp, d. Bouchon se urcase în camera Clarei. Inspectorul, amărât, se duse să stea într'un fotoliu din vestibul. Nu era nimic de făcut înainte de-a fi primit răspuns la telegrama pe care o trimisese acum câteva zile şi înainte să fi ascultat raportul lui Walter.

Malaise, aflându-se în sat, lăsase vorbă la hotel ca îndată ce avea să sosească Jean Armentin, acesta să fie înştiinţat să se prezinte la castelul Trembles spre a fi interogat cu privire la moartea d-lui Chaucray şi a menajerei sale.

Inspectorul tocmai căzuse într'o aţipeală dulce când auzi paşi grăbiţi pe scări şi, la câteva clipe după aceea, d. Bou-

chon, întărîtat din cale afară, venea să se aşeze lângă el.

— Poate că fata asta e nebună de-abinelea? — întrebă judecătorul când putu să respire în voie. Nu mi-a fost cu putinţă să scot nici un cuvânt la locul lui.. Mi-a vorbit de un fel de apariţie care ar fi făcut-o să tresară din somn în cursul nopţii trecute... Pretinde apoi, că ai intervenit d-ta... Ce-i cu povestea asta, inspectore ?

— Nimic rău — răspunse Malaise. Pe la miezul nopţii, d-şoara Chaucray a fost deşteptată din somn de un sgomot neobişnuit, s'a sculat, îndreptându-se spre fereastra camerei sale. Spune că a văzut un bărbat dând târcoale prin prejurul castelului.

Oricât ar fi părut de liniştit, inspectorul era departe de a lua faptul acesta în glumă. Intr'adevăr, alergând la ţipetele Clarei, avusese prilej să-l vadă el însuşi pe necunoscut. Eşise chiar afară din castel ca să-l urmărească mai de aproape şi astfel, isbutise să descopere că era chior de un ochiu. Din nenorocire, călcând pe o creangă uscată, Malaise îl făcuse să fugă.

— Nu trebue să dăm nici o importanţă acestui incident... — încheie inspectorul. După mine, d-şoara Chaucray a fost victima frigurilor de care zace...

— Friguri? — se miră d. Bouchon. Friguri! Are friguri cum am eu sau d-ta... Aminteşte-ţi ceeace ţi-am spus eri : fata asta ştie ce o ameninţă şi de aceea caută pe toate căile să ne încurce. Am fi nişte proşti dacă am cădea în cursa ei!...

— Şi, în cazul acesta, ce credeţi că e de făcut?— întrebă Malaise.

Domnul Bouchon se hotărî pe loc.

— Ce-am de gând să fac? strigă el cu glas ameninţător. — Ce-am de gând să fac? mă întorc îndată la ea ca s'o supun unui alt interogatoriu. Dacă nu mă'nşel, mâine seară... da!... mâine seară va fi arestată.

Malaise făcu un gest ca să-l reţie pe magistrat. Dar dacă gestul lui se opri la jumătate, pricina a fost că auzise pe cineva urcând treptele scării de afară şi această împrejurare îl făcu să presimtă noutăţi.

In caz că bănuiala lui se adeverea, prefera ca d. Bouchon să fie ocupat într'altă parte.

La o clipă după plecarea judecătorului uşa vestibulului se deschise. Intră Axel, pădurarul, care se apropie de inspector.

— Un domn... doreşte să vă vorbească... zise el în şoaptă.

— Ţi-a spus numele ?

— Mi-a dat o carte de vizită — răspunse pădurarul.

Malaise aruncă ochii pe ea şi citi : „Jean Armantin".

— Poftește-l înăuntru... — exclamă el.

*

— Aşteptaţi... iau o însemnare... — zise direcotrul închisorii. — Inspector Joseph Malaise, satul X... — Da... da... Se vor face cercetări. Chiar acum mă duc să dau ordine...

După ce directorul agăţă receptorul telefonului, sună clopoţelul.

Numai decât un tânăr intră în birou.

— Brandin, — îi spuse directorul, am avut adineauri o convorbire telefonică cu judecătorul. Trebue să căuţi în registrele noastre numele unui oarecare Jerôme Raymond, condamnat, după cât mi s'a spus, la cinci ani recluziune pentru rănire şi loviri. Dacă găseşti aceste informaţiuni, trimite-le apoi de urgenţă la adresa : „Inspector Joseph Malaise, castelul Trembles, satul X..." Dar înainte, te rog să mi le arăţi şi mie...

Am înţeles, domnule... — zise Brandin şi eşi.

Directorul se aşează din nou la lucru... După un sfert de oră, auzi câteva bătăi în uşă ; era Brandin.

— Am găsit informaţiile cerute — zise el. — Jerôme Raymond a fost liberat din închisoare în ziua de opt Octombre, la orele opt dimineaţa...

— Bine, — răspunse directorul — asta-i tot ?

— Nu, domnule. Nota mai poartă şi numele persoanei care l-a reclamat pe Raymond pentru agresiune şi răniri.

Brandin aruncă o privire pe hârtia ce-o avea în mână şi continuă cu glas domol :

— A fost d. Chaucray, castelanul din Trembles...

CAPITOLUL XIV
ARMENTIN VORBEȘTE

Jean Armentin intră în vestibulul castelului ca o vijelie.

— Unde-i Clara ? — întrebă el, de cum dădu cu ochii de inspector.

Malaise merse în întâmpinarea lui cu mâna întinsă.

— Nu dânsa te-a chemat, ci eu — îi zise zâmbind.

Jean Armentin aplecă privirea spre mâna pe care i-o oferia polițistul și acestuia îi păru că șovăia să i-o strângă.

Apoi repetă :

— Unde-i Clara ?

— Cred că în odaia ei — răspunse Malaise. — Ia loc, d-le Armentin. Trebue să vorbim amândoi.

— Sunteți sigur ? — întrebă cu răceală tânărul și rămase în picioare.

— Foarte sigur — replică inspectorul cu aceeaș răceală, așezându-se pe un scaun.

— Bine. Dar... cât mai de grabă, vă rog.

— Depinde de d-ta să mă părăsești peste zece minute, sau să te afli tot aci și peste două ceasuri, — zise Malaise. — Ești atât de bun să-mi spui ce anume ai făcut în ziua de opt Octombrie ?

— Ce spuneți ? — exclamă interlocutorul lui sărind de pe scaunul unde se așezase.

— Te întreb — repetă calm inspectorul — ce anume ai făcut în ziua de opt Octombrie, ziua în care a fost otrăvit d-l Chaucray și menajera lui.

— Dacă am înțeles bine... bolborosi Jean Armentin care îngălbenise — dv. îmi cereți... un alibiu ?

Malaise bătu din picior cu nerăbdare.

— Numește-l cum vrei — replică polițistul cu asprime. — Cuvintele nu schimbă lucrurile.

— Iertați-mă ; asta mă face să bănuesc...

— Ca să-ți ajut memoria, știu că în ziua aceea erai în tovărășia nepoatei d-lui Chaucray. Ceeace aș voi să aflu din gura d-tale este ce ai făcut dela ceasul unsprezece dimineața până la ora opt seara.

— Cred că d-şoara Chaucray v'a mărturisit răspunse Armentin cu sprâncenile încruntate. — Şi, în caz că n'a făcut acest lucru, cu atât mai bine !... nici eu nu văd nevoia să vi-l spun !

— Adevărat ? — exclamă inspectorul care începea să se aprindă. — Cu adevărat nu vezi această nevoie ? Şi dacă ţi-aş spune eşti foarte compromis în tragedia petrecută la castelul Trembles, tot n'ai vedea nevoia ?

— Nici atunci... — replică Armetin — descriind cu vârful ghetei desenuri imaginare pe parchet.

— Şi, dacă în sfârşit ţi-aş spune că nu eşti singurul compromos şi că de asemenea, este şi nepoata d-lui Chaucray, că în acest moment chiar, dânsa răspunde întrebărilor meşteşugite ale judecătorului de instrucţie, n'ai vedea nevoia ?

Jean Armentin se ridică.

— In orice caz — zise el — nu văd necesitatea de a vorbi cu dv. Deoarece Clara, precum aţi spus, este interogată chiar acum de judecător, mă duc s'o caut...

La rându-i, Malaise se ridică şi el ; clocotia de-o mânie abia stăpânită.

„Incearcă să scapi pe cineva : iată cum te răsplăteşte !"

— Vă rog, daţi-mi voe să trec — îi zise Jean Armentin, pe un ton aproape dispreţuitor.

— N'ai să treci de loc ! — strigă inspectorul. — Judecătorul instructor nu-i aci. Eu am însărcinarea să-ţi iau un interogatoriu şi... pe toţi dracii, ai să vorbeşti !

Nepăsător, Armentin înălţă din umeri şi făcu un pas înainte.

— Nu e un motiv, zise el, mai ales că judecătorul nu se află aci, la d-şoara Clara să mă împiedicaţi de a o vedea. Pentru ultima oară, d-le inspector, îngăduiţi-mi să trec...

Necazul care-l întărâta pe Malaise nu-l împiedică să citească limpede intenţiile tânărului. Acesta, mai înainte de a răspunde întrebărilor inspectorului, doria să se înţeleagă cu Clara, să afle de la ea ce fel de purtare avusese faţă de justiţie... Ori, asta, trebuia s'o împiedice cu orice preţ !

De aceea, recurse la un ultim mijloc spre a o scoate la capăt.

— Ascultă-mă... — zise el. — Văd că în loc de o înțelegere, iscăm vrajbă între noi. Poate, cumva, e și vina mea. Află că d-șoara Chaucray a destăinuit, fără șovăială, cum și-a petrecut acele ceasuri și d-ta îi vei face mult rău stăruind în refuzul de a ne confirma aceste mărturisiri. Cu drept cuvânt, din purtarea aceasta, eu voiu trage concluzii, iar judecătorul de instrucție, atunci când îl voiu informa despre cele petrecute între mine și d-ta, va conchide ca și mine, că amândoi aveți ceva de ascuns.

De rândul acesta i se păru că tânărul fusese mișcat. Un lucru era neîndoios: el n'avea decât o dorință: Clara să fie cât mai puțin chinuită de cercetările justiției. Malaise, cu arta lui, știuse să se folosească de această dorință.

— Bine... — zise Armentin — așezându-se din nou. — Trebue să știți, domnule, că am puține cuvinte de spus. Eu și cu d-șoara Clara ne-am plimbat ziua întreagă, am prânzit împreună și, după aceea ne-am despărțit, dânsa întorcându-se deadreptul la castel...

— „Ei! — își zise în sine, Malaise. — Tânărul și-a învățat bine lecția... Clara a spus că prânzise singură, iar nu cu el... Hotărît!... mint... mint amândoi!“

Această constatare îl mâhni mult pe inspector. Cum se putea ca doi tineri, atât de simpatici...

— Straniu... murmură el. — Nu-i așa, d-ta ești sigur că ai mâncat împreună cu d-ra Clara?

— Fără îndoială! — replică Jean, — însă vocea lui tremura.

Apoi adăugă:

— Ce vedeți straniu în asta?

— Numai atât, că d-șoara Clara, afirmă tot atât de sigură, că n'a prânzit cu d-ta...

Jean Armentin păli din nou.

— Ea?... v'a spus asta? — întrebă el.

— Da. — răspunse scurt, inspectorul.

Deodată, un plan îndrăzneț se făuri în mintea lui. Numai că stătu la îndoială, câteva clipe, dacă să-l pună sau nu în fapt. Bine 'nțeles, nu era dintre cele mai elegante, dar rezultatul ar fi îndreptățit mijloacele și Armentin trebuia să

spună adevărul, fără să mai aştepte. Altminteri, Bouchon avea să-l descopere şi să se servească de el, în toate chipurile.

Malaise, păru că se reculege o clipă, după care adăugă :

— Da... mi-a spus asta... precum şi alte... multe lucruri...

— ...şi alte... multe lucruri ?... îngână tânărul, ca şi cum n'ar fi înţeles.

Inspectorul, cu mâinile pe genunchi, se aplecă deodată spre el, fixându-l în adâncul ochilor.

— Destul cu minciunile ! — strigă el. D-şoara Chaucray ne-a mărturisit totul, azi dimineaţă !

— Ah ! — făcu Jean, asemeni unui luptător învins, şi se lăsă pe speteaza scaunului.

— Ai să vorbeşti acum... — bombăni Malaise. Iţi atrag luarea aminte că jocul e primejdios. A venit momentul să spui adevărul ! Numai el te poate salva şi s'o salveze pe d-ra Chaucray care în curând va fi arestată...

— Dar e o nebunie ! — exclamă Jean. — E odios ! N'am făcut nici un rău... şi dacă, ori cum, ar fi un vinovat, atunci vinovatul sunt numai eu !

— Şi eu sper... — zise inspectorul, pe un ton blajin. — Dar aş vrea să ştiu...

— Veţi şti totul ! exclamă Armentin însufleţindu-se. — Mai ales că n'avem nici un motiv să vă ascundem adevărul... Dar vedeţi, Clara se temea...

Făcu o mişcare bruscă, vrând parcă să îndepărteze un duşman nevăzut care-l ţinuse încleştat. Apoi zise :

— Cu două zile înainte de asasinarea d-lui Chaucray şi a menajerei sale, am venit să cer mâna d-şoarei Clara, unchiului ei. Bătrânul, a luat lucrul în batjocură, ne-a dat o probă gratuită a mâniei care-l cuprinsese, vorbi despre desmoştenirea nepoatei sale dacă ar fi stăruit într'un asemenea proect de căsătorie cu mine şi puţin a lipsit să nu-mi arate uşa...

— Pe urmă.. — îl îmbie Malaise.

— Pe urmă ? Bine înţeles. Clara e majoră şi putea să facă acest pas chiar fără consimţământul unchiului ei care nu-i era nici cel puţin tutore. Dar i se treziră fel de fel de scrupule, ca de altminteri şi mie. Ea se temea că-l va mâhni prea mult pe d. Chaucray pentru care simţea o milă adâncă,

ba începuse chiar să aibă o adevărată afecţiune. Din parte-mi, mă temeam ca unchiul ei să nu-şi pună în aplicare ameninţarea cu desmoştenirea. Până acum, Clara a trebuit să muncească din greu ca să-şi câştige viaţa şi ar fi fost o dovadă de prea puţină iubire, făcând lucrurile fără chibzuială, dată fiind încăpăţânarea lui Chaucray... Pe de altă parte, a renunţa să ne mai vedem şi, ceva mai rău încă, a zăbovi căsătoria noastră, mi s'a părut deopotrivă de imposibil...

— Atunci ? — întrebă Malaise, înfrigurat de nerăbdare, fiindcă începuse să întrezărească adevărul.

— Atunci... — reluă Jean Armentin — am hotărît o întâlnire. Acum câteva zile, chiar la 8 Octombrie, nu ştiu sub ce pretext, Clara anunţă că va lipsi de la masa de prânz şi cea mai mare parte din după amiază. Ea veni să mă găsească, la o mică depărtare de aci, ne-am suit într'un automobil pe care mi-l împrumutase un prieten — căruia am fost chiar eri să i-l înapoiez — şi... ne-am dus de ne-am căsătorit...

— D-zeule ! — strigă inspectorul. Aş fi trebuit să-mi închipui...

— Să vă închipuiţi, ce ? — întrebă Jean Armentin, tresărind fără veste.

— Că tocmai asta refuzase să mărturisească d-şoara... d-na Armentin !

— Ce ? — răcni tânărul, sculându-se de la loc şi începând să priceapă şiretlicul poliţistului. — Nu v'a spus-o ? Şi dv. m'aţi făcut să cred... Ah, domnule, e un abuz de încredere şi...

— Destul ! destul ! destul ! — zise Malaise. Linişteşte-te. Vorbind în chipul acesta, ai făcut un bun serviciu... soţiei d-tale şi mie. Pentru că...

Atunci, în grabă, îl puse pe tânăr în cunoştinţă cu starea lucrurilor. El spuse cât era de grea situaţia Clarei, cu câtă îndârjire o învinovăţia Bouchon şi în sfârşit, îi vorbi despre micul vicleşug pus la cale ca să zăbovească o clipă mai mult hotărîrea sinistră a judecătorului instructor de a o aresta pe Clara.

Când inspectorul sfârşi, Jean Armentin îi întinse mâna cu căldură.

— Vă multumesc din toată inima — îi spuse el, — şi vă

cer iertare pentru purtarea mea de adineauri. Se întâmplă adesea să ocolim chiar propriul nostru interes şi nu totdeauna e uşor să-i recunoaştem pe prieteni. Acum, vă rog să vă bizuiţi pe devotamentul meu.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră viguros mâna.

— Şi mai cu seamă — îl sfătui Malaise, — nici o vorbă despre astea toate, d-lui Bouchon. Dacă el ar şti acum că eşti soţul Clarei, numai decât ar deduce că ai luat-o de soţie din interes. Şi ar mai deduce, de asemenea, că această căsătorie secretă a dv. n'a ţintit alt scop decât să înlăture mânia d-lui Chaucray, de teamă să nu-şi desmoştenească nepoata. De altminteri între noi vorbind, orice magistrat ar vedea acelaş lucru... Numai eu pot să cred în nevinovăţia deplină a dv.

In aceste din urmă cuvinte era atâta mândrie încât Jean Armentin nu-şi putu reţine un zâmbet.

Deodată inspectorul se turbură. Auzise pe scări paşii d-lui Bouchon.

— Haide ! — zise el — pleacă ! Nu trebue ca judecătorul de instrucţie să te găsească aci. Te-ar interoga şi, tocmai lucrul acesta nu trebue să se întâmple... nu încă... Pleacă !

— Dar... — bâlbâi Jean — Clara... Nu pot s'o părăsesc pe Clara...

— Nu e vorba de părăsit — răspunse Malaise în şoaptă. — Am veghiat asupra ei până acum. Am să continui... Şi ai încredere în mine, căci am să-i spun că te-am văzut, că eşti sănătos, că o iubeşti...

— La nebunie ! — adăugă Jean.

Pasul lui Bouchon se apropia.

— Bine, la nebunie ! Dar pentru D-zeu, du-te !

— Da, da... — mai zise Jean pe când eşea. — Dar mă voi întoarce mâine.

Inspectorul nu mai avu vreme să protesteze deoarece judele instructor intra în vestibul chiar în clipa când Armentin închidea uşa.

—Ei, v'aţi convins, domnule ? — întrebă Malaise.

— Intr'adevăr, e răcită... — răspunse Bouchon, cu un aer

preocupat — și nu sunt departe de a crede... în gravitatea și teama de molipsire a bolii ei.

— Dece ? — stărui inspectorul. — Vă simțiți rău ?

— Aș ! la dracu ! — exclamă judele instructor. — Incă nu ! Incă nu !

— Cu atât mai bine... murmură Malaise. — Dar v'aș sfătui să fiți mai prudent, domnule... Nu uitați că în limpezirea acestui mister, avem nevoe, multă nevoe de dv.

— O știu ! — murmură Bouchon, dus pe gânduri. Dar vezi, nu sunt obicinuit să mă feresc de primejdie ; totuș, acum plec... să iau precauțiuni... Fata, spune că are tifos...

— Tocmai — adăugă inspectorul. — Asta nu mă sur prinde. Simptomele acestei boale sunt caracteristice. Trebue să vă păziți, d-le. Mâine, voiu continua cu interogatoriul d-șoarei Clara.

De bună seamă că judecătorul se simțea prea măgulit pentru frumoasele cuvinte ale subalternului său căci ele avură darul să-i trezească pofta de mâncare, atunci când se așează la masă.

Dejunul fuse mult mai însuflețit decât prânzul. Malaise își cântărea cuvintele, iar Bouchon era plictisit.

După cafea, cei doi bărbați trecură în vestibul, ca de obicei. Inspectorul era supărat, deoarece Walter zăbovea să mai dea semne de viață.

In momentul acela, se auziră câteva bătăi în ușa dela intrare și Malaise crezu, pe bună dreptate, că era el.

— Domnule... — zise Axel pădurarul, intrând în vestibul și adresându-se inspectorului — factorul dela telegraf mi-a încredințat aceste hârtii pentru dv.

Erau informațiile cerute asupra lui Jerôme Raymond.

După ce le citi, Malaise se simți nespus de înveselit. Ziua aceea, care începuse atât de rău părea că vrea să se închee cu mult mai bine : Armentin se hotărîse să spună adevărul, iar a doua pistă indicată de Clara, contrarie aceleia a Lupului roșu, părea că aduseae o lovitură de teatru.

Bouchon nu se putu stăpâni să nu-l întrebe pe inspector

ce fel de noutăți primise, noutăți despre care și el era convins că-i aduseseră o satisfacție deosebită. Dar Malaise îi răspunse că era vorba de niște lucruri strict personale și atunci judecătorul de instrucție se afundă iarăș în fotoliu.

Orologiul din vestibul sună zece și apoi unsprezece, fără ca cei doi bărbați să se fi mișcat câtuș de puțin.

Bouchon dormia. Malaise reflecta asupra acelora ce aflase în cursul zilei. Tot mai spera să-l vadă pe Walter intrând și aducând veșți despre Elvira Chaucray. Nu uitase întâmplarea stranie din noaptea trecută, astfel că socotea că nu e prudent să se retragă în camera lui înainte de a se lumina de ziuă.

La unsprezece și treizeci și cinci un sgomot neobișnuit se auzi pe scara de la intrare. Și încet, încet, ușa fu împinsă...

La lumina lunei care în noaptea aceea era în plină splendoare, Malaise îl zări pe pădurar cu carabina în mână.

Cu degetul pe buze, Axel se apropie în vârful picioarelor de inspector și, aplecându-se, îi șopti :

— Domnule... doi inși necunoscuți au pătruns în castel pe o fereastră de la etajul întâi, rezemând o scară de perete. Unul poartă barbă, iar celălalt, mi se pare, e chior de un ochiu...

CAPITOLUL XV

DOUA UMBRE...

Abia sfârșise vorba pădurarul și Malaise sări în picioare. Duse mâna la buzunar și scoase revolverul.

— Ascultă — îi zise — d-ta, Axel, du-te imediat și postează-te la capătul din fund al scării. Eu voiu încerca să-i surprind înăuntru, pe acești doi tâlhari. In orice caz, nu trebue să ne scape din mână !

— Bizuiți-vă pe mine, domnule — mormăi Axel, îndreptându-se cu iuțeală spre ușă.

— Ei ! încă ceva. Amenință-i, la nevoie, cu pușca, dar să nu tragi. Ai înțeles, să nu tragi !

Fața încruntată a bătrânului exprimă o părere de rău adâncă, totuși scutură din cap.

— Acum, haide repede ! — îl sfătui Malaise.

El se îndreptă spre scară, făcând cât mai puțin sgomot, pe când umbla.

Nu urcase nici cinci trepte și iată că d. Bouchon începu să se frământe în fotoliu. Magistratul scoase un scâncet de copil îmbufnat, își frecă ochii cu mâinile, căscă îndelung privind în juru-i, apoi exclamă cu voce răsunătoare :

— Inspectore, unde ești ?

Malaise înăbuși un blestem care-i venia pe buze și răspunse în șoaptă :

— Aici... dar pentru D-zeu, nu mai vorbiți !

— Pentru... pentru ce ? — întrebă judecătorul, venind lângă Malaise.

— Pentru că... — răspunse acesta pe un ton sălbatec — doi indivizi au intrat în castel pe fereastra primului etaj și eu mă duc să le pun revolverul sub nas !...

— Dar... nu se poate !... Nu-i adevărat ! — bâlbâi Bouchon, al cărui glas începuse să tremure, însă nu de frig !

— Ba da... — mormăi Malaise. — Vă rog dați-mi voe... nu e vreme de pierdut !

Judecătorul scrută vasta încăpere a vestibulului, plin de întuneric și se înfioră. O clipă, stătu în cumpănă ca să se întrebe dacă datoria îi impunea să-și urmeze inferiorul sau să rămână acolo, în fotoliu.

— Treci înainte, inspectore... — zise el în cele din urmă. — Viu după d-ta... Așa... cum spuneam adineaori, eu... eu... nu mă tem de primejdie...

— Știu... — îl asigură Malaise, continuând să urce scările. — Dar dacă nu vă supăr, v'aș ruga să-mi dați drumul la haină !

La cinci minute după aceea, amândoi se aflau pe coridorul etaiului întâi. Ne amintim că odăile ocupate de d. Chaucray și

d-na Raymond se aflau chiar pe acest coridor. Înăuntrul ultimei camere, Malaise deslușì un sgomot slab.

Se apropie de ușă, lipi urechea și-l auzi pe unul din cei doi necunoscuți scoțând o serie de înjurături. Apoi, aceeaș voce, mormăi:

— Cu atât mai rău !... aprinde lumina. Trebue să văd deslușit.

Inspectorul se aplecă mai mult și puse ochiul în dreptul broaștei. O rază de lumină spintecă întunericul și atunci el îi văzu pe cei doi musafiri nocturni. Acel care ținea lampa de buzunar purta o pălărie jerpelită și barba scurtă. Insoțitorul lui, care-l întrecea în înălțime cu un cap, era chior de un ochiu.

— Dragul meu — începu individul cu barba neagră — nu e prudent să...

— Puțin îmi pasă ! Până se luminează de ziuă trebue să pun mâna pe desmățata aia !

Malaise îl auzi răsturnând furios obiectele și dând o lovitură sdravănă de picior într'un dulap.

Apoi porunci:

— Deschide !... Nu e aci... Pe semne că și-a schimbat odaia. Dar o să vadă ea...

— Eu, însă...

— Ce e ? dacă ți-e frică, nu te țiu... Haide, deschide !

Omul cu barba neagră apăsă cu mâna pe clanța ușei.

— Stinge lumina !

Acesta o stinse și trase mânerul spre el.

— Ce dracu mai aștepți ? — bolborosi chiorul.

In clipa aceea o lumină orbitoare inundă odaia arătându-l pe inspectorul Malaise în picioare, pe prag, cu mâna stângă pe comutator, iar dreapta înarmată cu un revolver.

— Stați — le strigă el cu glas liniștit: vreau să vă fotografiez.

Dar individul cu barba neagră, după întâiul moment de zăpăceală, se desmetici. Cu o lovitură magistrală făcu să sboare arma din mâna polițistului, iar el sărind pe fereastră se făcu nevăzut...

— Triplu idiot ce sunt ! — îşi zise în gând Malaise, — trebuia să-i spun lui Axel să le ia scara !

Acesta văzând un om ivindu-se în capătul scării, întinse carabina spre el.

— Opreşte-te ! — îi strigă — sau trag. — Eşti, cum s'ar spune, un om mort !

Dar ameninţarea n'avu alt efect decât să-l facă pe necunoscut să coboare cu mai multă repeziciune, să se oprească la a şeasea treaptă şi de acolo, să sară cu multă agilitate în spatele pădurarului care se rostogoli la pământ, târându-l cu sine şi pe străin.

In clipa aceea, chiorul apăru pe marginea ferestrei, încălecă şi, după un minut, sărind pe de-asupra celor două corpuri, ale lui Axel şi complicelui, o rupse la fugă de-alungul grădinii.

Cu un pumn sdravăn îl trimisese pe Malaise sub pat, cu picioarele în sus. Dar inspectorul nu rămăsese multă vreme acolo.

Domnul Bouchon se apropie de el, plin de compătimire şi-l întrebă :

— Spune-mi ţi-a făcut mult rău, inspectore ?

Malaise nu răspunse ; se ridică în grabă, îl luă pe judecător de braţ şi-l târî cu atâta putere încât d. Bouchon se duse să ocupe locul unde cu o clipă mai înainte fusese subalternul lui.

Acesta, se aplecă pe marginea ferestrei, tocmai la timp ca să-l vadă pe Chiorul care străbătea în goană grădina. Sări şi el pervazul, coborî scara şi, fără a se mai îngriji de pădurar şi de insul cu barba neagră cari se tăvăleau pe jos, se repezi pe urmele fugarului.

Acesta se apropia cu iuţeală de portiţa parcului pe care el şi complicele avuseseră grijă să o lase deschisă, atunci când intraseră. Malaise îşi dădu seama, că ori cât de bune picioare avea, dacă nu-i venea un ajutor providenţial, în cinci minute necunoscutul ar fi scăpat.

Ajuns la poartă, chiorul se întoarse şi inspectorul, gâfâind îi deslusi rânjetul batjocoritor.

Dar rânjetul lui se înecă într'o înjurătură furioasă.

Dintr'un tufiş se repezise ca o panteră o formă neagră printre picioarele fugarului, trântindu-l la pământ. Când se sculă era cu cătusele la mâini.

Malaise alergă într'un suflet.

— Bravo, Walter! — strigă el — Asta-i una din loviturile tale de maestru, băiatule!

— Fără să am prea mult merit, — răspunse poliţistul. — De aproape un ceas stau la pândă. L-am văzut pe acest tâlhar şi însoţitorul lui, în momentul când se pregăteau să intre în castel. Mi-am închipuit că dv. le veţi face de petrecanie, dar, pentru mai multă siguranţă, era mai bine să mă postez aci... Pe celălalt l-aţi prins?

— Du-te şi vezi — răspunse Malaise. L-am lăsat luptându-se cu Axel... Fugi... Intre timp, eu am să-mi conduc musafirul la castel.

După un sfert de oră, d. Bouchon care avea un aer triumfător, Malaise, Walter şi chiorul, erau adunaţi în vestibul. Cu toate sforţările pădurarului acesta nu putuse să împiedice fuga omului cu barbă neagră.

— Cine eşti? întrebă d. Bouchon pe necunoscut.

Şi cum necunoscutul tăcea, el se grăbi să adauge, semeţ:

— Eu sunt judecător de instrucţie şi... Malaise îl întrerupse.

— Dacă-mi daţi voe — zise el — aş dori să iau eu interogatoriul omului acesta. Cred că am despre el câteva informaţiuni pe care nu le cunoaşteţi.

— Bine!... bine!... încuviinţă Bouchon.

Inspectorul se întoarse către prizonier care, liniştit la înfăţişare, da să se înţeleagă intenţia că va răspunde prin mutenie întrebărilor ce i s'ar fi pus.

— Poate nu ştii — începu Malaise, — dar d-ta te-ai introdus într'o casă unde acum câteva zile au fost otrăvite două persoane...

Pe chipul chiorului se zugrăvi o uimire neprefăcută. Apoi bâlbâi:

— Se poate?... D-nul Chaueray... nu-i aşa?

— Da.., răspunse inspectorul — d-nul Chaucray şi menajera lui...

La auzul acestor vorbe, necunoscutul se înfiorã. Ochiul lui căpătase o expresie de sălbăticie fioroasă. Cu glas tremurător, întrebă :

— Poate... poate... că despre d-na Raymond, îmi vorbiţi?

— Da. Ce ai ?

— Eu sunt Jerôme Raymond — răspunse omul.

Apoi se prăbuşi într'un fotoliu.

Malaise se aştepta la acest răspuns ; de aceea, înainte — ori ce alt lucru, înainte de a-l întreba ce anume căutase la castel, el îi anunţase prizonierului moartea menajerei. Acum se putea prea bine ca individul să joace o comedie şi să fi fost informat despre asasinat mai bine decât ori care altul.

— D-ta ai eşit din închisoare în ziua de opt Octombrie, la ceasurile opt dimineaţa, — urmă inspectorul cu glas domol. D-nul Chaucray şi doamna Raymond, au fost otrăviţi în ziua de opt, la amiază. Prin urmare, cred că ţi-ar fi fost cu putinţă să săvârşeşti crima...

De rândul acesta el se miră, deoarece chiorul nu trăda nici o urmă de indignare pentru presupunerea aceasta aruncată prin surprindere şi făţiş.

După un răstimp, chiorul scutură din cap.

— Nu înţeleg... — zise el. — Sunteţi bun să mă informaţi despre împrejurările exacte ale dramei ?

Dorinţa aceasta, putea deasemenea să fie un şiretlic, însă Malaise, cu toate că d. Bouchon se frământa nebuneşte în fotoliul lui, consimţi să i-o îndeplinească.

— Bine... — răspunse prizonierul când inspectorul sfârşi vorba. — Am să vă spun îndată pentru ce venisem la castel, în noaptea asta. Venisem să-i sucesc gâtul nevestei mele !

Avu satisfacţia să-şi vadă ascultătorii rămaşi cu gurile căscate : apoi urmă :

— Era o drăcoaică, domnilor. Ei îi datoresc cinci ani de suferinţe nemai pomenite. Căci o iubeam pe desmăţata asta !

Respiră adânc, asemenea unui înotător gata să se afunde în apă.

— Vedeți — urmă el — într'o vreme cu eram pădurar aci... Cu doi ani înainte o luasem pe Gabriella și o iubeam... cum o iubesc și acum. Intr'o zi, ea'mi vorbi despre bogățiile d-lui Chaucray și bijuteriile prețioase pe care acesta le ținea închise în casa de fier. Stărui, sfătuindu-mă să le fur. Ami fi putut cumpăra o căsuță, am fi fost fericiți. La început, m'am împotrivit, o socoti nebună, începui să văd instinctele ei rele... Din momentul acela, ea nu-mi mai vorbi, mă ținu de-o parte ca pe un ciumat. Starea aceasta de învrăjbire intre noi ținu aproape trei luni, după care m'am dat învins. Intr'o seară, pătrunsei în biroul bătrânului. Din nenorocire, am făcut asgomot. D. Chaucray se trezi și mă surprinse. In loc să dea alarma, îmi spuse liniștit să pun la loc ceeace luasem din cassa de fier și că nu avea să mă denunțe poliției dacă a doua zi părăseam castelul. Dar eu, domnilor, par'că eram turbat!... O văzui pe Gabriella, în fața mea, dojenindu-mi neîndemânarea și lașitatea. Atunci, îndată ce d. Chaucray se întoarse, luai drugul pe care-l adusesem ca să deschid cassa de fier și mă năpustii asupra lui. Bătrânul se prăbuși jos. Din fericire, țintisem greșit și, în ultima clipă, o forță misterioasă mi-a [illegible] par'că mâna, făcându-mă să isbesc fără prea multă violență. Cu toate acestea, d. Chaucray stătu o lună în pat, iar eu am fost condamnat la cinci ani...

— Și nevasta d-tale? — întrebă Malaise.

— Inaintea judecătorilor, a fost cu totul alta. Desmățata aceia a declarat că făcuse tot ce-i sta în putere ca să mă împiedice dela nelegiuirea făptuită, adăugând că dacă ar fi bănuit că aveam de gând să-mi pun în practică planurile sinistre, ea l-ar fi înștiințat pe domnul Chaucray! „Ce voiți! — a spus ea, în cele din urmă, — când cineva are instincte rele ca ale lui, nu mai e nimic de făcut!“ Aș fi omorît-o! Am blestemat-o și am jurat acolo, între cei doi jandarmi, că am s'o gâtui. Cred că și pentru asta am căpătat o osândă atât de aspră, deoarece, la urma urmei, nu furasem nimic. Indată ce-l văzui pe stăpânul meu la pământ, cu fruntea însângerată, m'a cu-

prins o descurajare fără seamăn. Convins, ca și judecătorii, că Gabriella era o sfântă legată de un demon, d. Chaucray a ținut-o mai departe lângă el... Zău, dacă n'ar fi fost și ea moartă, aș spune că numai ea l-a omorît pe bătrân!..

Plecă în jos capul și adăugă:

— Mi-e greu, firește, dar sunt aproape mulțumit că e moartă. Ba, chiar foarte mulțumit! Am venit aci, s'o strangulez, nu-i așa? Bine, dar poate că, zâmbind și punându-mi mâinile pe frunte, cum făcea la început... poate că aș fi iertat-o...

Urmă o lungă și adâncă tăcere.

Malaise se gândea la ceeace spusese doamna Raymond despre soțul ei vorbind cu Clara: „între zidurile unei celule îi vin omului toate gândurile rele... Totdeauna m'a chinuit cu gelozia lui smintită. Mă aștept acum să mă învinuească de toate păcatele cu putință... Înțeleg că e un ticălos, dar eu totuș îl iubesc!“ Unde era născocirea și unde minciuna?

— Cine era însoțitorul d-tale? — întrebă inspectorul.

— Un fost deținut, ca și mine. Ne-am cunoscut în închisoare... Bănuesc că a venit în mai multe rânduri la castel ca s'o înștiințeze pe nevastă-mea și s'o sfătuească să ia seama.

— Da... — îl asigură Malaise, — a și făcut-o.

Fără îndoială, complicele lui Raymond era omul pe care Clara îl văzuse stând de vorbă cu menajera. Nepoata d-lui Chaucray care fusese martoră, dela fereastra ei, la lupta pădurarului cu necunoscutul, confirmă în urmă părerea inspectorului.

— Firește — întrebă acesta — nu cunoști nici un dușman al d-lui Chaucray și al soției d-tale... Nici nu bănuești cine ar fi putut să-i otrăvească?

— Nu... — răspunse gânditor Jerôme Raymond, — nu pot să vă dau nici o deslușire sau indicație în această privință... Ce aveți de gând, acum, să faceți cu mine?

Atunci, d. Bouchon se ridică în picioare ca să-și desfășoare elocința. Dovedi că două și cu două fac patru, că Raymond, cu incursiunea lui nocturnă călcase cel puțin o duzină de legi polițienești. Negreșit, judele instructor nu-i erta pri-

zonierului spaima ce i-o pricinuiseră el şi complicele lui. Când sfârşi de vorbit, porunci lui Walter să-l conducă a doua zi, dis de dimineaţă, pe Raymond, în satul X... şi să-l dea în paza jandarmilor de acolo. După aceea, avea să vadă ce mai trebuia făcut...

— Şi până atunci ? — întrebă Walter.

— Până atunci — răspunse Bouchon, — vei rămâne, acl în vestibul, cu prizonierul... Şi păzeşte-l bine... răspunzi cu capul d-tale ! Eu plec să mă culc... Cred că merit...

Nimeni nu-i puse la îndoială vorbele.

Malaise, Walter şi chiar Jerôme Raymond socotiră că odihna judecătorului ar fi fost cel mai bun lucru, — pentru ei, se înţelege.

Magistratul abia ajunsese în camera lui şi Malaise îl trase de-oparte pe Walter.

— Dar cu Elvira Chaucray, ce se aude ? Ce-ai făcut cu ancheta ?

— Numai decât, — răspunse Walter. — Frumoasa Elvira se numeşte acum d-na Renoux. Acum doi ani, soţul ei a demisionat din armată şi au deschis, împreună, o prăvălie de mode, la numărul 22 din rue Richelieu...

— I-ai văzut ? Ai vorbit cu ei ?

Walter tăgădui cu capul.

— Şi de ce ? — strigă Malaise. Ai fi trebuit...

— Păsărelele au sburat din colivie, îl dumeri Walter. Au cedat magazinul de îndată ce au făcut oarecare avere şi au plecat fără să-şi lase vreo adresă...

— Prostii !

— Este aşa cum vă spun. Acum, iată informaţiile căpătate dela noua proprietară. Ştii... foarte gentilă... Spune că, după părerea ei, soţii Renoux, se pregătesc dela o zi la alta să plece în America...

Malaise bufni într'o serie de înjurături. Elvira Chaucray, vinovată sau nu, mâine avea să fie în siguranţă !

— Bine'nţeles — reluă Walter — am fost şi la siguranţă. Domnii de acolo mi-au făgăduit că vor face de asemenea cercetări, dar am prea puţină nădejde în ei...

Câteva clipe, cei doi bărbaţi rămaseră pe gânduri. Malaise era iarăş în toane rele. Din trei piste dela care spera — chiar cu o zi înainte să vie lumina...

— Noapte bună... zise el deodată. Imi pare rău că trebue să te las singur de veghe, dar sunt prea ostenit. Mă duc la culcare... Poate că mâine...

— Noapte bună ! — răspunse Walter.

Abia urcase cinci trepte când Malaise se auzi chemat.

— Ce e ? — întrebă el.

— Aş vrea... — începu cu glas şovăelnic Jerôme Raymond — să vă spun numai câteva cuvinte...

Inspectorul se apropie de arestat.

— Te ascult.

— S'ar putea întâmpla... s'ar putea întâmpla ca eu să nu vă mai văd, d-le inspector. Fără îndoială că voi avea de ispăşit două sau trei luni, dacă nu cumva... „acest Bouchon" nu mă va recomanda în mod deosebit şi atunci va fi dublu, triplu şi poate chiar mai mult... In orice caz, nu se va dovedi nimic în sarcina mea, în afacerea dela castel. Şi atunci, ca să vă ajut, aş vrea...

El se opri.

— Ai vrea, ce ? — întrebă Malaise — ai să-mi destăinueşti vreun secret ?

— Nu, nu asta... Ceeace vroiam... Jerôme Raymond îşi aţinti privirea într'aceea a inspectorului — este de a vă jura înaintea lui Dumnezeu că adineauri am spus adevărul, întregul adevăr !

Apoi imploră :

— Mă credeţi ?

— Te cred — îi zise Malaise. Noapte bună !

Apoi urcă în grabă scările, mai necăjit ca ori când, deoarece; înclinând să-i creadă pe toţi, el ştia acum mai puţin de cât în ajun !...

CAPITOLUL XVI

INTRE MALAISE ŞI MINE

Malaise mă privi lung şi zise .

— D-ta, iubit prieten, ai ajuns până la acest punct al povestirii, fără să-ţi fi făcut o părere. Vreau să spun că printre oaspeţii castelului Trembles, pe unii îi vei găsi simpatici, pe alţii chiar nesuferiţi. In cazul acesta, — ia seama, — nu pot decât să te plâng. Aş fi curios să ştiu pe cine bănueşti ?...

— Mi-ai prezintat toate personagiile ?

— Toate, — mai puţin unul.

— Dumnezeu mă va feri să am bănueli înainte de a-l fi cunoscut pe acesta.

— Cum vrei... — răspunse Malaise. Şi în momentul acela îmi păru că avea un aer batjocoritor.

Faptul acesta mă răni atât de mult încât exclamai :

— Dacă nu mă încumet să acuz la întâmplare, dragul meu, cel puţin am să-ţi spun că, după părerea mea, s'ar putea să nu fie vinovat...

— Haide... vorbeşte — mă îndemnă inspectorul umplându-şi pipa.

— Nu poate să fie nici Clara Chaucray nici Jean Armentin — începui eu.

— Zău ? Şi de ce ?

— Fără a lua în seamă faptul că d-a i-ai introdus aci numai spre a face pe eroina şi eroul romanului, ei sunt prea simpatici...

— Ei, dragul meu... — mă întrerupse Malaise. Nu trebue să uiţi că aceasta este relatarea unui fapt criminal, iar nici de cum o povestire !

Ce-ai zice dacă Jean Armentin ar fi avut o prietenă, îndrăgostit nebuneşte de ea, şi nu s'ar fi însurat cu Clara decât din interes ? Şi dacă Clara, în loc de a fi fata curată pe care o crezi, ar fi avut toate calităţile unei aventuriere ?

— Am să-ţi răspund ca romancier... — zisei. — In cazul acesta, povestea mea ar cade... sau d-ta nu mi-ai fi istorisit-o,

deoarece ai o noţiune prea exactă de cerinţele meşteşugului meu.

Malaise ridică din umeri.

— Atunci, care sunt ceilalţi nevinovaţi, după d-ta ? Şi dece ?

— Maxim şi Lupul roşu pentru alibiurile lor...

Malaise zâmbi.

— Dar nimic nu-ţi spune că aceste alibiuri ar fi exacte, mai cu deosebire al celui de al doilea !

Fără să mă turbur, continuai :

— Nu poate fi vorba nici de Jerôme Raymond. El a jurat înaintea lui Dumnezeu !

— Zilnic se fac mii de jurăminte false... — zise inspectorul. Urmează !

— Asta-i tot... — declarai eu.

— Tot ? — se miră Malaise. — Şi Axel, pădurarul ?

— Imi inspiră prea puţină încredere...

— Dar frumoasa Elvira ?

— Femeea asta nu-mi place.

Inspectorul se aplecă spre mine şi clipi din ochiu.

— Te-ai gândit bine... — întrebă el la cazul lui Jean Armentin ? De unde vine acest tânăr ? Dacă ar fi avut o prietenă?

— Jean Armentin nu-i în stare să făptuiască o asemenea tâlhărie ! exclamai eu. — Lasă-l în pace pe Jean Armentin !

— Bine !... — consimţi Malaise. Dar vreau să-ţi spun, numai atât dragul meu, că printre „nevinovaţii“ d-tale el era o persoană cu conştiinţa nu tocmai curată... Şi cine crezi să aibă degetul d-lui Chaucray ?

— Ajunge ! — spusei eu supărat — nu voiu mai răspunde întrebărilor d-tale...

Malaise pufni de râs.

— Ajunge cu misterul !... — strigă el. Toate silinţele mele vor tinde de-acum încolo să te facă să descoperi singur adevărul...

— Mulţumesc.., mormăi eu, tot îmbufnat. Dar d-ta, Malaise, spui totdeauna lucruri atât de misterioase...

CAPITOLUL XVII

DISPARIȚIA ȘEFULUI DE GARA

Pe tava adusă de d-na Ecacheur, în afară de cafea, lapte și câteva felii aurii de pâine, mai era o telegramă și o scrisoare adresată inspectorului Joseph Malaise.

— Telegrama a sosit acum un ceas, — zise femeia. Dar dormiați ca un înger... și n'am avut curaj să vă trezesc... Veștile rele le aflăm totdeauna prea curând...

— Dar o telegramă nu aduce totdauna vești rele ! — replică Malaise.

— Cele bune n'au nevoie să meargă atât de repede... răspunse doamna Ecacheur, închizând ușa.

In realitate, telegrama conținea o noutate proastă. Dar Malaise nu o află îndată, deoarece scrierea de pe plic îi atrase atenția. Era o caligrafie femeiască, înaltă și subțire. Era scrisul Elvirei Chaucray, actualmente Elvira Renoux.

Inspectorul citi următoarele :

„Scumpe domn,

Am aflat din ziare sfârșitul tragic al fostului meu soț și al menajerei sale. Pe aceeași cale, aflu acum și numele inteligentului inspector însărcinat să limpezească misterul morții lor.

Felicitări! Dar îmi pare nespus de rău că v'ați pierdut vremea bănuindu-mă și pe mine. Am știut lucrul acesta, venind aseară, pentru ultima oară, să văd prăvălioara unde mi-a surîs norocul și să-i salut pe prietenii dragi rămași acolo și cărora le-am cedat negoțul meu.

D-voastră ați trimis un coleg să facă cercetări pe seama mea. Ce ați crezut, aflând că nu-mi lăsasem adresa și că mă pregăteam să plec în America ? Singură tremur, gândindu-mă.

Dacă aș fi cât de puțin răutăcioasă și răzbunătoare, aș lăsa ca bănuelile să vă turbure somnul încă multă vreme. Dimpotrivă, vreau să vă pun, în situația de a-mi cere scuze, ori cât mi-ar fi de greu.

In ziua de opt Octombrie, — aflați-o fără întârziere —

am făcut o plimbare la ţară, împreună cu soţul meu şi cu d-l şi d-na Guillepret, cari locuesc la Chaton-Crossy, rue Lacroix, 3.

Imi lipseşte timpul spre a vă preciza ţinta plimbării noastre, itinerarul urmat şi împrejurările de ceasuri şi loc... dar vă puteţi adresa soţilor Guillepret. Ei vor fi bucuroşi să vă dea aceste deslușiri şi, în acelaş timp, să mă desvinovăţească.

Elvira Renoux"

De patru zile în şir, inspectorul Malaise blestema şi afurisea la fiecare pas, dar toate blestemele din lume nu preţuiau nimic pe lângă potopul de mânie care-l cuprinse când sfârşi de cititt scrisoarea. Se sculă, răsturnând scaunul cu mâinile afundate în buzunare începu să măsoare odaia cu paşi mari, până ce telegrama îi atrase din nou privirile.

Se apropie cu îndoială, o privi îndelung înainte s'o desfacă, dar vestea neplăcută nu fuse mai mică.

Telegrama, semnată, Trepied, numele şefului siguranţei din Bruxelles, era astfel concepută :

„Intoarce-te, părăsind orice treabă. Absolută nevoie de d-ta. Afacere urgentă. Telefonează sosirea"

Simţi că picioarele i se înmoaie şi se lasă să cadă pe pat. Era trăznit, literalmente trăznit. In momentul în care pierdea şi ultima pistă, chemarea aceasta imediată îi smulgea orice nădejde de-a mai limpezi vreodată misterul morţii d-lui Chaucray şi a menajerei sale.

Şi, vai ! ordinele domnului Trépied erau dintr'acele care nu sufereau opunere. Din moment ce-l chema, trebuia să plece, să plece fără întârziere.

Aşa că, fără a mai pierde vremea, — începu să orânduească în valiză puţinele lucruri pe care le adusese cu sine. Intărîtarea inspectorului nu mai cunoştea margini. Avusese un „şah-matt" şi acum era împiedicat să-şi ia revanşa !

Ah ! de bună seamă că d. Bouchon putea să fie încântat ! Ori când ar fi voit, putea s'o aresteze pe Clara, să-l aresteze şi pe Jean Armentin. La urma urmei, dacă ar fi dorit, putea să-i aresteze pe toţi ! Ce plăcintă frumoasă !

Gândindu-se la această plăcintă, un zâmbet înflori pe buzele inspectorului ; dar el nu era egoist. Surîsul fi fuse de scurtă durată. Se gândi la mișcătoarea imagine a Clarei și simți că-l năpădește o tristețe adâncă. De aci înainte, cum ar mai fi putut să salveze fata de primejdia care-o amenința ?

Inspectorul încuie valiza. Se apropie de fereastră, sprijinindu-și fruntea de geam. Un soare palid însufleția frunzișul auriu de toamnă. Ce frumos ar fi fost să lucreze pe o asemenea vreme la descoperirea adevărului !

Dar cum să lucreze ! Lupul roșu și frumoasa Elvira prezentaseră câte un alibiu. Jerôme Raymond spunea adevărul, pe neocolite... Și nu mai era altă pistă de urmat !

Malaise coborî capul în jos. Plecarea lui era o retragere, aproape o fugă. Suferise înfrângerea cea mai cumplită. Prețuia tot atât cât și d. Bouchon...

Coborî în vestibul, cu valiza în mână, unde se întâlni cu judele instructor și cu Walter care se întorcea în acel moment din sat unde-l dusese pe Jerôme Raymond.

Văzându-l pe inspector, exclamară amândoi :

— Ce ? Ne părăsiți ?

Malaise le vorbi arătându-le și telegrama care-l chema la Bruxelles. Chipul lui Walter se umplu de amărăciune, pe când al magistratului oglindea o mulțumire discretă.

— Du-te... du-te... liniștit, inspectore. Înțeleg mâhnirea d-tale că ești nevoit să lași baltă această afacere, totuș conștiința trebuie să-ți fie împăcată, deoarece ai făcut tot ceeace ai putut...

— Dar nu și ceeace aș fi voit, d-le judecător !

— Vezi-ți de treabă. Increde-te în mine în ceeace privește sfârșitul anchetei. In cel mult o săptămână, vei avea noutăți, inspectore !

— Nici nu mă îndoesc... — răspunse Malaise. Dar se feri să adauge ceeace gândea : „Tocmai asta mă doare !“.

— Te voiu însoți până la gară... — zise iarăși Bouchon. Walter, îți încredințez paza castelului până la înapoierea mea !

„Și în ultimul moment trebue să-mi sfâșie inima, dobitocul ăsta ! — își zise Malaise.

Se lăsă să cadă — bine 'nțeles pentru ultima oară — pe brațele neobosite ale unui fotoliu din vestibul.

Inspectorului i-ar fi plăcut să se ducă să-și ia rămas bun dela nepoata d-lui Chaucray, dar îi lipsi curajul și apoi se temea de întrebările ei.

Se scurse un sfert de oră până să se coboare d. Bouchon. Era îmbrăcat cu un pardesiu de toamnă, stacojiu, de o crcială desăvârșită și purta o pălărie moale de pâslă, de aceeaș culoare.

După ce strânse mâna lui Walter, Malaise porni să scoată din garaj automobilul d-rului Merlot ; îl aduse la scară, puse valiza alături, apoi îl invită pe judecător să se urce.

In clipa aceea, se deschise o fereastră dela etajul al doilea și o voce tânără strigă :

— Un minut, d-le inspector. Viu cu dv !

Apoi fereastra se închise.

Malaise, galben la față, se întoarse către d. Bouchon care la rându-i, se făcuse roșu.

— E minunat ! — mormăi judecătorul de instrucție după trecerea primei clipe de nedumerire. E minunat pentru o persoană care până eri se temea să n'aibă tifos !...

Inspectorul nu răspunse. Mâinile lui tremurau pe volan. De-acum, Clara se pierdea pentru totdeauna în ochii judecătorului !

In acel moment, fata se ivi pe peronul dela intrare și, în trei salturi ajunse la mașină. Imbrăcase o rochie subțire, cu flori primăvăratece. Ochii îi scânteiau de vioiciune, iar obrajii oglindeau cea mai frumoasă culoare a bujorului.

— Bună ziua, domnilor... — exclamă ea : Sunteți puțin cam mirați, văzându-mă, nu-i așa ? Dar m'am simțit atât de bine azi dimineață... iar timpul e atât de frumos !

— Da... da... — mormăi Bouchon, — așa că după masă, d-șoară, vom putea relua interogatoriul nostru !

Vocea lui se făcuse amenințătoare, pronunțând aceste ultime cuvinte. Se strânse în pardesiu, ca și cum l-ar fi jignit cineva și se ghemui în fundul mașinei lângă valiza pe care

Malaise se grăbise s'o treacă în spate spre a-i lăsa Clarei locul de lângă el.

De-abia trecuseră de poarta parcului și inspectorul o întrebă cu jumătate de glas :

— De ce ai făcut imprudența asta, doamnă ?

Clara holbă ochii.

— Doamnă ?

— Da... da... — însă din nenorocire, n'am vreme să-ți spun cum se face că știu... — Apoi, în șoaptă : — De ce te-ai sculat ? Doar ne înțelesesem...

— Fiindcă plecai d-ta ! — răspunse Clara.

— Cine ți-a spus ?

— D-na Ecacheur, care te-a văzut în vestibul cu valiza. S'a grăbit să mă înștiințeze, iar eu atunci m'am grăbit să mă îmbrac...

— Ai făcut o mare prostie ! —zise Malaise supărat. Speram să mă înapoiez și să-l scot definitiv de aci pe acest câine de Bouchon. Acum, acum ești cu totul în puterea lui și fără nici un sprijin !

— Este prea adevărat... dar n'are aface ! exclamă Clara. M'am plictisit făcând-o pe bolnava contagioasă, m'am plictisit stând în pat, m'am plictisit, plictisit ! E ușor, sunt tânără, am un soț ideal care, din vina mea trebue să stea ascuns ca un răufăcător.. L-ai văzut, nu-i așa ? Cum ți-a părut ? Ce zici ? Poate...

Drumul dela castel până la gară nu fuse destul de lung ca să satisfacă curiozitatea aprinsă a Clarei.

— Viu și eu pe peronul stației — se hotărî nepoata d-lui Chaucray, pe când inspectorul strângea în silă mâna lui Bouchon.

Acest fapt unic în aparență fuse semnificativ ca să evite arestarea Clarei și s'o facă pe ea și soțul ei fericiți, chiar din ziua aceea : acest fapt unic, în mai puțin de două ceasuri, dădu deslegarea misterului castelului Trembles.

Malaise era în compartiment, când o auzi pe Clara strigând :

— L-au schimbat pe șeful gării !

— Şeful gării... şeful gării... Aceasta trezi un noian de gânduri în mintea inspectorului. Unde mai auzise el vorbindu-se despre acest şef de gară ?

Işi aminti numai decât. Faptul se petrecuse la eşirea din biroul d-lui Lajusse când întâlnindu-l pe doctorul Merlot, îl auzise spunând : — „O întâmplare tragi-comică, inspectore : nu mai avem şef de gară !“ Işi aminti de asemenea tânguirile d-lui Bouchon pe care-l plictisise o oarecare văduvă Machoux, venind să-i vorbească despre această dispariţie.

Cuprins deodată de teama ca nu cumva Clara să se urce în acelaş tren cu inspectorul Malaise — cu care părea că se înţelege de minune — judecătorul se apropie în clipa aceia şi el.

Malaise îi strigă :

— Vă mai amintiţi oare ce anume voia acea doamnă Machoux care venise eri la dv ?

— Negreşit... — răspunse Bouchon. Era vorba despre dispariţia...

Malaise nu-l lăsă să sfârşească.

— Ştiţi câtă vreme este de când a dispărut ?

— Aşteaptă... aşteaptă... Să-mi aduc aminte — mormăi judecătorul.

„In vagoane ! In vagoane !“ se auzi strigând o voce aspră.

— Gata ! — gâfâi Malaise.

— Cred... să fi fost... în... opt Octombrie... Dar ce faci ?

Inspectorul, cu vailza în mână, sărise jos din compartiment.

— Ce-i asta ? Nu mai pleci ?

— Nu ! — îi răspunse Malaise, — nu mai plec... Sau, cel puţin, nu mai plec cu trenul de acum !

Bouchon ridică braţele spre cer.

— Dar... dar pentru ce ?

— Pentru că a sosit vremea să ne ocupăm şi de acest şef de gară ! —răspunse inspectorul.

Judecătorul îşi închipui că subalternul lui înebunise şi, nemulţumit de gândul acesta, i-o spuse :

— Poate aveţi dreptate... — zise Malaise cu aer îngrijiat.

Sunt nebun şi am fost chiar nebun. Dar nu va trece mult şi vom vedea... Unde locueşte această doamnă Machoux?

— Strada Poştei, numărul cinci.

— Haidem acolo! — strigă Malaise.

CAPITOLUL XVIII

AL DOILEA TESTAMENT

După zece minute, Clara Armentin, inspectorul Malaise şi d. Bouchon se aflau în faţa casei cu numărul cinci, din strada Poştei. Sunară de patru ori până ce văduva Machoux, una din acele cumetre cu obrajii rumeni visate de bărbaţii mici şi plăpânzi de constituţie, veni să le deschidă uşa. Ceeace o deosebea de celelalte semene ale ei, era expresia de seninătate şi voioşie a chipului şi ţinuta mândră, fapt care l-ar fi îndemnat pe un pictor respectuos de tradiţii s'o aleagă ca model pentru o Melpomenă vrednică de zugrăvit pe faţada unui teatru provincial, sau pentru un simbol, întruchipând vara cu belşugul ei, destinat să împodobească peretele unei cârciumi. In orice caz, făcu asupra judecătorului o impresie plăcută.

— Doamnă... — i se adresă el — mi se pare că aţi venit acum două zile la mine spre a-mi vorbi.

— ...de dispariţia d-lui Vadeboncoeur, şeful gării noastre.. Da, domnule. Insă dv. nu m'aţi primit...

— Oh! Doamne.., cum puteţi să spuneţi... — exclamă d. Bouchon roşindu-se. — Adevărul este că în acel moment aveam prea multă treabă şi...

— Doamnă Machoux — zise Malaise — am dori să ştim ce aţi putea să ne spuneţi cu privire la dispariţia d-lui Vadeboncoeur, dispariţie care a avut în ziua de opt Octombrie, dacă nu mă înşel...

— Nu vă înşelaţi — răspunde doamna Machoux. Acest domn — ea îl arătă pe judecător cu o mişcare din umeri — mi-a trimis vorbă să mă adresez jandarmilor. N'am făcut-o şi aveam motivele mele... motive grave. Acum pot să vorbesc, fiindcă sunteţi aici... Poftiţi, vă rog...

— Firește... — începu inspectorul când se aflară într'un fel de antreu. — dv. nu știți unde se află acum șeful stați ?

— Oh ! ba da, — răspunse calmă d-na Machoux... — Este aci...

— Aci ?

Judele instructor și subalternul lui schimbară câte o privire mirată.

Atunci — exclamă Malaise — dacă e aci, n'a mai dispărut !

— Nu... — zise d-na Machoux — n'a dispărut...

— Și... e aici... din propria lui voință ? — întrebă Bouchon.

D-na Machoux îl măsură pe magistrat din cap până'n picioare.

— Firește !... Nu cumva credeați că l-am sechestrat eu !?

— Nu, nu — se grăbi să spună judecătorului — nu cred așa ceva. Dar... pentru ce se află aci ? Dece face să se creadă că a dispărut ? Căci se ascunde, nu-i așa ? Ori, a săvârșit ceva și se teme ?

Doamna Machoux întoarse spatele cu dispreț și deschise ușa bucătăriei.

— Voiți să intrați aci, domnule, domnișoară ? — Ea nu se adresa lui Bouchon — am să vorbesc cu de-amănuntul...

Când se aflară în mijlocul vaselor de aramă care luceau pe pereții albi și pe cămin, d-na Machoux se uită o clipă la musafirii săi, apoi începu :

. . . . . .

In ziua de opt Octombrie, d-na Machoux se întorcea acasă, când pe cărarea din spatele grădinei sale, auzi doi bărbați certându-se. Păreau băuți amândoi. Fără să se sinchisească de ei, femeia intră în casă și se duse în odaia de jos spre a închide o fereastră care răspundea chiar în grădină și prin care intra frig. Tocmai voia să închidă obloanele, când de dincolo de gard văzu ridicându-se un braț înarmat cu un baston. Obiectul lovi în plin și d-na Machoux auzi un fel de horcăit, apoi căderea unui corp la pământ.

Eşi în grabă în grădină, pe uşa bucătăriei şi apoi în alee printr'o portiţă de lemn care era în gard :

Un bărbat zăcea jos cu braţele încrucişate pe piept. Il recunoscu imediat şi inima începu să-i bată cu putere.

Pentru că, Vadeboncoeur, şeful staţiei de curând numit la X... nu-şi pierduse vremea în zadar, până atunci. El făcuse o curte strașnică d-nei Machoux ale cărei graţii îl cuceriseră pentru vecii vecilor. Din parte-i, d-na Machoux, pe care văduvia începuse s'o apese nu rămăsese rece faţă de înfăţişarea nobilă şi chipeşă a şefului de gară, ba rămăsese chiar înduioşată de statornicia lui.

Dar fusese o înduioşare cu totul de altă natură aceia pe care o simţi în faţa corpului neînsufleţit al lui Vadeboncoeur. Ea se aplecă asupra lui şi constată înfiorată că părul îi era îmbibat de sânge.

O clipă o munci gândul să cheme ajutor. Dar se răsgândi numai decât. Cea dintâi persoană pe care-ar fi atras-o strigătul ei putea să fie chiar agresorul, ascuns poate la o distanţă de câţiva metri.

Doamna Machoux era o femee voinică. Frumoasele ei braţe rotunde ar fi suportat sarcini cu mult mai grele decât acele pe care erau în stare să le ridice unii din admiratorii ei. După o jumătate de oră, târându-l, împingându-l reuşise să-l culce pe Vadeboncoeur în patul ei.

Atunci se gândi la ceeace era de făcut. Să vestească poliţia ? Pe lângă sila ei înăscută pentru biurocraţia justiţiei, îşi mai spuse că n'ar fi avut nici un folos, făcând aşa ceva.

Ce deslușiri putea să dea şefului jandarmeriei despre agresor ? Nici una. In primul rând, nu luase seama la cei doi inşi care se certau în spatele casei sale şi, atunci când se amestecase, omul cu bastonul dispăruse. Pe de altă parte, cum Vadeboncoeur era becher, ar fi venit să-l ia şi să-l ducă la spital spre a fi îngrijit. Dumnezeu ştie cum... pe când aci !

Ea se apuca în grabă să-l îngrijească pe rănit, spălându-i rana şi pansându-l. Faţa acestuia, schimonosită, exprima o durere cumplită. Inainte de a-şi fi pierdut simţurile, s'ar fi zis că Vadeboncoeur văzuse cine ştie ce spectacol înfricoşător.

D-na Machoux, cu riscul de a fi bârfită de vre-o vecină și să vadă pătată o reputație până atunci perfectă, hotărî să nu spue nimănui nimic, până când rănitul ar fi fost în stare să vorbească, și să petreacă nopți întregi într'un fotoliu hodorogit, în așteptarea tămăduirei.

Dar cu toate îngrijirile ei, Vadeboncoeur continua să stea cu ochii închiși, gemând aproape neîntrerupt și respirând anevoie, în vreme ce somnul îi era presărat cu vorbe lipsite de orice legătură și, în aparență, smintite...

De aceea, în ajun, doamna Machoux, îngrijată peste măsură, se dusese la judecătorul de instrucție cerând să fie primită. Dar precum se știe, nu reușise.

— Și acum, — întrebă Clara — cum îi e bolnavului ?

— Cred că e în afară de orice pericol. Doar l-am îngrijit atât de bine !... — răspunse cu mândrie doamna Machoux. — Eri seară, mi-a mulțumit și a petrecut o noapte liniștită. Pe când la început voia să se ridice cu orice preț și să se ducă la castel....

— La castel ? Ce să facă acolo ? — întrebă d. Bouchon.

Și, cu prețul chiar de a-și pierde definitiv simpatiile văduvei, nu putu decât să adauge :

— Este o răspundere gravă, doamnă, faptul că l-ați ținut în casa dv. pe d. Vadeboncouer fără să înștiințați poliția...

Doamna Machoux înălță din umeri și răspunse numai la prima întrebare a magistratului :

— Ce voia să facă la castel ? Să vă vadă pe dv. domnule, să vă vorbească... Tot așa cum aveam și eu intenția eri dimineață...

— Ca să-mi vorbească ? Și de ce mie și nu jandarmilor ?

— Pot să știu eu ? Spune că are de făcut niște destăinuiri grave cu privire la moartea d-lui Chaucray și a menajerei sale...

Cei trei ascultători fură în picioare dintr'un salt.

— Ah ! — exclamă triumfător Malaise. Vedeți, d-le judecător, că nu sunt nebun cum credeați adineauri ? Se poate să fi fost, dar acum nu mai sunt ! Ah, de ce nu l-am întrebat pe

doctorul Merlot, în ziua citirii testamentului, când dispăruse şeful gării. M'aşi fi luminat de atunci !

Se întoarse către d-na Machoux.

— Vă rog, doamnă, spuneţi-mi cuvintele pe cari le vorbia în somn d. Vadeboncoeur.

— E cu neputinţă, domnule... Precum am zis, erau lipsite de legătură, aproape smintite.

— Dar ce anume repeta de cele mai multe ori ?

— Vedeţi...

— Bine... spuneţi... vorbiţi mai repede !

Doamna Machoux scutură din cap.

— Vă repet : erau aiureli... — zise ea. Când şi când, murmura : degetul !... degetul ! degetul !...

— Degetul ? răcni Malaise.

Şi ca un nebun se repezi pe scările cari duceau la camera rănitului.

. . . . . .

— Când se aşeză la masa unde stam eu — istorisia Vadeboncoeur ridicându-se pe perină — mi-am dat seama, dintr'o privire, că nu era în stare normală. Dar îl cunoşteam prea puţin şi până în ziua aceea, nu cred să-i fi adresat cuvântul mai mult de patru sau cinci ori. Porunci de băut, pentru el şi mine apoi, cu capul în mâini, păru că se cufundă în gânduri adânci. Tovărăşia lui nu prea îmi plăcea ; aş fi voit să-l las, dar ştiam că e o fire arţăgoasă şi nu doriam de loc să am de-a face cu el. Astfel că, de voie-de nevoie, începui să fac glume pe seama preocupărilor lui. Răspundea repede şi înţepat, însoţindu-şi cuvintele cu câte un rânjet scurt şi sforăitor. Intre timp, nu uita să bea şi stăruia ca şi eu să golesc paharul. In cafenea, în momentul acela, nu eram de cât eu, Maxim grădinarul castelului şi fratele acestuia. Paul, cari jucau cărţi lângă fereastră. Mie nu-mi plac băuturile alcoolice dar când am voit să mă opresc, era târziu.

In scurtă vreme, veni vorba despre castelul Trembles şi oaspeţii lui. Avui impresia că faţa comeseanului meu se înăs-

prise deodată când pronunță numele Castelanului și imediat începu să vorbească despre el în termeni cari m'ar fi îngrozit dacă rachiul nu mi-ar fi amorțit toate simțurile precum și judecata. După el, domnul Chaucray era un călău pentru lumea nevoiașă, un adevărat asupritor, un om fără inimă și fără c - știință. Se înflăcăra vorbind, iar ochii îi scăpărau în chip straniu ; simțeam că avea un fel de ușurare, că e mulțumit de a-și putea vărsa ura lui sălbatică, adunată în suflet de luni de zile — și poate și altceva. Apoi, împroșcă o sumedenie de amenințări și jură pe toți dracii că avea să se răzbune pe castelan și pădurarul lui. Imi istorisi cum acesta din urmă încercase să-l omoare cu o zi înainte, fără îndoială, ca să împlinească ordinele stăpânului său. Era turbat ! Atunci căutai să-l liniștesc ; dar nu numai că silințele mele spre a-l îmbuna îl iritau mai mult, dar nu mă simțiam nici eu în stare să spun cuvintele ce-ar fi trebuit. In sfârșit, el sări în picioare, lovind cu pumnul în masă : — Stai aci, — îmi zise — mă duc să-i spun două vorbe... d-lui Chaucray și, dacă nu-mi dă voie, odată pentru totdeauna, să vânez pe moșia lui... hei ! ai să afli ce i s'a întâmplat !...

Cu toată starea mea, cuvintele și tonul lui începură să mă neliniștească. Braconierul părea cu totul scos din fire. Voiam să-l opresc, dar el eși ca o furtună din cafenea, trântind furios ușa.

— Ce oră putea să fie ? — întrebă Malaise.

— Exact, n'aș putea să spui. Dar știu sigur că ploua de vreun ceas. Plăti ceeace băusem și, dornic să-l văd numai de cât pe Lupul roșu, eram să ies din local când intrară trei prieteni și-mi propuseră o partidă de cărți. Persecutat de un ghinion strașnic, amețit de prea multă vorbă, mă sculai să plec din cafenea, cu câteva minute înainte de șapte. Pe când ocoleam colțul străzii mă întâlnii cu doi bărbați. Ii privii mai cu luare aminte și într'unul din ei îl recunoscui pe braconier... La câțiva pași mai încolo, se despărți de însoțitorul lui și porni să meargă alături de mine. Câteva minute nu scoase o vorbă apoi, îndată ce ne aflarăm pe poteca din spatele acestei case, îmi apucă brațul cu mâna, întrebându-mă cu glas sugrumat :

— Dela cine crezi că am luat asta ? Tonul lui mi se păruse atât de straniu în cât îl privii drept în faţă : era spăimântător ! Orbii holbaţi, gura schimonosită, părul vâlvoi... părea un scos din minţi !

— Da... — zise Malaise, pe gânduri, — nebunie alcoolică !

— El repeta : „Dela cine crezi că am luat asat ? „şi-mi puse ceva sub nas. Părea de necrezut, domnule şi, bănuind atunci că mintea mi se întunecase, am îndepărtat mâna aceia, îngrozit. Nu sunt frumoase ? — mă întrebă el. Intr'adevăr, inelele care străluciau în mâna lui neagră erau destul de frumoase. Dar nu pentru asta îl priviam. Printre juvaere era... un... un...

— Un deget tăiat, nu-i aşa ? — grăbi să întrebe inspectorul. Degetul mic al d-lui Chaucray, tăiat de acel mizerabil cu o lovitură de secure !

— Da... da, — bâlbâi Vadeboncoeur, încă înfiorat de amintiri.

— Am fost un adevărat dobitoc ! — îşi zise Malaise.

Pe când îl conducea la castel pe doctorul Merlot, inspectorul se gândea că tot aşa precum făceau piraţii, şi asasinii au putut să tae degetul castelanului spre a-i lua inelele. Ar fi trebuit să-l întrebe pe Lupul roşu despre inel şi despre deget încă de atunci, când fusese în coliba lui. Negreşit că braconierul n'ar fi fâstâcit şi n'ar mai fi tăinuit multă vreme adevărul...

— Nu-i aşa că degetul avea un inel ? întrebă poliţistul.

— Da, un inel cu o piatră de rubin — răspunse şeful gării. Apoi istorisi în grabă sfârşitul aventurei lui. Scos din fire, se năpusti asupra brconierului care-l lovise cu un baston ; îşi revenise în casa doamnei Machoux care dimineaţa îi spusese vestea asasinării d-lui Chaucray şi a menajerei sale precum şi dispariţia extraordinară a degetului castelanului.

— Voiam cu tot dinadinsul să mă scol ca să vă aduc la cunoştinţă cele ce ştiam — încheie Vadeboncoeur cu naivitate, dar acest înger coborît pe pământ nu m'a lăsat...

— Foarte bine... zise Malaise, — de acum, nu trebue să mai pierdem nici o clipă. Intr'o jumătate de oră, Lupul roşu va fi arestat.

— Păziţi-vă pielea !... — îl sfătui şeful gării. — Nu vă duceţi singur. V'ar omorî ca pe un epure de casă !

— Fie ce-o fi ! — răspunse hotărît Malaise... Trebue să risc orice ; domnule Bouchon, e mai bine pentru dv. să aşteptaţi aci cu d-şoara Clara...

— Nu, nu !... viu cu d-ta — protestă judecătorul cu un avânt eroic de operetă. — Bine'nţeles, dacă ţii neapărat, poţi să intri singur în colibă, totuş n'ar fi rău dacă aş sta şi eu prin apropiere... în spatele unui copac, de pildă...

Cei doi bărbaţi coborîră în grabă în camera de mâncare unde-i aştepta Clara Chaucray. Indată ce aceasta află scopul întreprinderii, declară cu energie că avea să-i însoţească. Judecătorul de instrucţie nu se lăsă mai prejos adăogând cu o aceaş energie că hotărîrea ei era o nebunie curată. Dar Clara bătând din picior, spuse că trebuiau s'o lege ca să rămână în camera aceea unde simţia că se înăbuşe.

Malaise, fără să mai aştepte sfârşitul discuţiei, se strecurase încetişor, dar nu făcuse nici zece paşi pe strada Poştei că văzu doi inşi venindu-i în întâmpinare.

Unul era Maxim grădinarul, iar celălalt un domn strein, înalt şi slab, elegant şi necunoscut inspectorului.

Dată fiind graba ce-o avea, acesta căută într'adins să-i ocolească, însă Maxim îl opri, în vreme ce domnul slab scoţându-şi pălăria cu un gest larg, se înclină curtenitor.

— Inspectorul Malaise, probabil... ?

Şi după un semn afirmativ al acestuia :

— Domnule, vă caut de azi dimineaţă. Daţi-mi voie să mă prezint : Leon Menry, impresar. D. Chaucray era unul dintre prietenii mei cei mai buni...

— Da... — zise Malaise.

— Am sosit la X... azi dimineaţă. Am întrebat ce drum trebuia să iau ca să ajung la castelul Trembles dar nu şi timpul necesar până acolo. Din această neprevedere, am făcut două ceasuri de drum, unul pentru dus, altul pentru întors. Intr'un anumit fel, am mers pe urma dv. Intors la gară, nu ştiam ce să fac, când norocul mi l-a scos în cale pe acest domn...

Şi-l arătă pe Maxim.

— M'am gândit să-l întreb. El vă cunoştea şi, ajutându-ne reciproc, l-am găsit pe şeful staţiei. Lucrurile, au mers, după acea, mai uşor. El auzise adresa ce v'a dat-o judecătorul de instrucţie, iar pe dv. vă auzise spunând: „Haidem acolo!".

— Da... da... — făcu Malaise — care nu-şi mai găsea astâmpăr.

— Ţineam să vă văd cu orice chip — urmă d. Menry, fără să se turbure. — Puteam de asemenea să mă adresez şi notarului sărmanului meu prieten, dar cum moartea lui era înfăşurată în mister...

Incântat de frază, repetă: „înfăşurată în mister..." — apoi — mi-am închipuit că poate aţi găsit în testamentul d-lui Chaucray indicaţiuni precise...

Inspectorul Malaise care în acel moment se gândia la arestarea protivnicului său, se opri cu gura căscată.

Apoi întrebă neliniştit:

— Care testament?

— Acel pe care d. Chaucray mi l-a trimis prin poştă, în ajunul morţii sale... — răspunse d. Menry.

CAPITOLUL XIX

INELUL CU RUBIN

Acele zece minute următoare fură folosite de d. Menry ca să dea inspectorului un supliment de deslușiri. Plecase în turneu, prin provincie cu trupa lui, astfel că impresarul găsise scrisoarea d-lui Chaucray abia cu o seară în urmă, la înapoierea sa în Bruxelles.

Castelanul scria vechiului său prieten:

„Presimţiri sinistre mă apasă. Am făcut un testament nou acum un ceas, şi sfârşindu-l neliniştea mea sporeşte. Inainte de a-l duce la notarul meu, aci se pot petrece lucruri grozave. Să-l ţin mai multe luni, nici nu e de gândit. Factorul va trece dintr'un minut în altul: i-l voi încredinţa lui. Dacă întâmplător ai să afli moartea mea, nu pierde nici o clipă ca să te pui în legătură cu d. Lajusse, notar la X...

Recurg la tine în baza prieteniei vechi care ne leagă şi-ţi exprim întreaga recunoştinţă care nu se va sfârşi de cât cu viaţa mea..."

Ultimele cuvinte erau scrise şovăelnic, dar nu atât ca să nu se poată citi.

„De aceea mă tem că în curând..."

Când sfârşi, d. Menery scoase din buzunar un plic sigilat pe care-l întinse lui Malaise.

Acesta îl ascunse cu grabă într'un buzunar şi, punând mâna pe braţul impresarului :

— Sunt nevoit să plec imediat spre a face o arestare — Timpul mi-e preţios. Sunteţi atât de bun să nu vorbiţi nimic despre acest testament, înainte... înainte ca eu să nu vă fi cerut ? Dacă voiţi, puteţi să mă urmaţi de departe cu judecătorul de instrucţie care... iată-l... vine, împreună cu d-ra Chaucray, pe care dv. nu cred s'o cunoaşteţi...

In adevăr, d. Bouchon eşia dela numărul cinci urmat de Clara care avea un aer triumfător.

Fără să se mai îngrijească de ei, inspectorul ocoli colţul străzii şi se îndreptă cu pas vioiu pe drumul care ducea la coliba Lupului roşu. Deodată prinse de veste că Maxim îl urma, mergând aproape de el.

— Ce-i, Maxim ? — întrebă el. — Nu cumva ai intenţia să mă ajuţi ?

— Negreşit, domnule, — răspunse grădinarul, pe un ton voios. Numai dacă nu vă supără ajutorul me

— Nici de cum ! — îl asigură Malaise.

— D-voastră, v'aţi purtat cu mine cam vitreg, dar cred că şi eu am fost uneori nedrept. Aş fi trebuit să vă spun dela început ceeace ştiam. Aşa că dacă mi-aţi da acum câteva clipe de ascultare, v'aş spune ceva care...

— Foarte bine... — răspunse inspectorul încântat. — Dar deocamdată, să ne ocupăm de Lupul roşu. D-ta, Maxim, ai să stai afară, gata să alergi la un semn al meu...

Când Malaise împinse uşa colibei, aproape toţi însoţitorii ajunseseră în vecinătatea rariştei : judecătorul de instrucţie, Clara Armentin cu soţul ei, întâlnit în ultimul moment şi d. Menry.

De cum intră în colibă, Malaise îl văzu pe Lupul roşu stând jos, ghemuit într'un colţ. Acesta, ridică în sus capul şi scoase un mormăit care putea să fie un blestem sau o urare de bun venit.

Socotind că acest din urmă joc era cel mai nimerit, inspectorul se aşeză lângă braconier spunându-i :

— L-am văzut pe bătrânul Huchet.

Lupul roşu îl iscodi cu multă luare aminte dar nu se hotărî să-i pue nici o întrebare.

— L-am întrebat... — continuă Malaise — cât timp ai petrecut cu el în ziua de opt Octombrie... Şi, ştii ce mi-a răspuns ?

Braconierul nu se mişcă.

— Mi-a răspuns că nu te-a văzut toată ziua...

Lupul roşu tresări dar zise aproape nepăsător :

— Minte !

— Pe de altă parte — adaogă Malaise, ca şi cum n'ar fi auzit — pe de altă parte am văzut o altă persoană care spune că a petrecut mai multe ceasuri în tovărăşia d-tale...

— Şi cine e ?

— Vadeboncoeur !

Inspectorul făcu un salt tocmai la timp ca să evite pumnul întins al braconierului. Scoase apoi revolverul din buzunar, cu o mişcare instinctivă.

— Mâinile sus ! — strigă el — sau eşti mort, prietene !

Dar Lupul roşu nici nu auzise. Se repezi ca o fiară asupra inspectorului, îl trânti sub el şi-i încercui gâtul cu mâinile amândouă.

Malaise, cu un admirabil sânge rece, deşi pe jumătate sufocat, svârli revolverul şi profitând că mâinile protivnicului erau împreunate, îi puse cătuşele ! După care se descotorosi de braconier cu un pumn zdravăn în faţă.

Ridicându-se în picioare, inspectorul îi zâmbi batjocoritor. Fusese o lovitură măiastră de care putea; cu drept cuvânt, să se mândrească.

Dar în loc să se ducă spre uşa colibei spre a se încredinţa că toţi acei cari îl aşteptau şi cari erau îngrijaţi de soarta lui, erau încă acolo, Malaise se plecă asupra prizonierului şi-i strigă :

— Acum, vorbeşte !

Lupul roşu îşi privi mâinile încătuşte, strânse buzele într'o schimonoseală groaznică şi, văzând că totul era pierdut, răspunse :

— Intrebaţi-mă... răspund.

— Foarte bine — îl încurajă Malaise, — e cel mai sănătos lucru pe care-l poţi face... Tu ai tăiat degetul d-lui Chaucray ?

— Da.

— De ce ?

— Ca să-i iau inelul, acela cu piatră roşie. Ii mai luasem încă alte trei, însă pe acesta nu-l puteam scoate şi atunci...

— Erai beat în ziua aceia. Nu ţi-ai dat seama că astfel grăbeai moartea d-lui Chaucray ? Cine ştie ! Dacă n'ar fi pierdut atât sânge din vina ta, poate că ar fi fost salvat...

Braconierul făcu o mişcare bruscă.

— Nu ştiam că era încă în viaţă ! — exclamă el. — Când am intrat în sala de mâncare, el se afla în fotoliu, iar menajera întinsă cu faţa la pământ. Eu l-am crezut mort, de aceea...

— Nu-i aşa, tu juri că n'ai asasinat ?

— Sigur, pot să jur... — răspunse Lupul roşu. — Cum aş fi putut să-l omor ? In dimineaţa aceea, nu plecasem din sat, poate s'o spună şi alţii. Alibiul de după amiazi, e altceva... Plătindu-l, bătrânul Huchet e în stare de orice...

— Da... zise Malaise.

El se rezemă gânditor de peretele colibei... Zadarnic se trudea să-şi adune ideile. In cursul dimineţii evenimentele se desfăşuraseră cu o repeziciune atât de uluitoare încât el nu mai era în stare să se orienteze şi căuta fără succes să-şi pună o întrebare al cărei răspuns să-i fi arătat mijlocul de-a vedea limpede în el însuş.

Acum, bănuelile se schimbaseră cu desăvârsire.

In acel moment, Maxim intră în colibă. Grija care-l împinsese să calce întrucțiunile polițistului se risipi la vederea braconierului lungit la pământ și încătușat, ceea ce-l făcu să isbucnească într'un hohot de râs batjocoritor.

— Acum, pot să-i chem pe ceilalți, nu-i așa ?

— Nu, răspunse Malaise. — Nu mai înainte de a-mi spune ce voiai să-mi destăinuești adineauri, pe drum.

— Ei !... dar nu e ciñe știe ce... — exclamă grădinarul, vădit plictisit. — Nici nu știu dacă...

— Spune orice ar fi, stărui inspectorul. — Nouă polițiștilor, trebue să ne spuneți chiar cele mai mari prostii. Dacă toți ar pricepe lucrurile astea, dacă toate persoanele care trebue să vorbească ar vorbi, n'ar mai fi mistere !

— Fie !... se hotărî deodată Maxim — voiam să vă spun numai că d. Chaucray și menajera lui s'au certat cu o zi înainte de a fi omorîți...

— Numai atât ? — întrebă Malaise, privindu-l stăruitor...

— Imi închipui că asemenea neînțelegri se întâmplau des...

— Negreșit, mai des de cum vă închipuiți. Uneori păreau că se iubesc, alteori aveau aerul că ar vrea să se mănânce unul pe altul... Dar, să mă ierte D-zeu, nu i-am auzit niciodată țipând ca în seara aceia...

După un scurt răgaz, urmă :

— Eram în parc... lângă fereastra sălii de mâncare, fereastră care d. Chaucray dorea să fie totdeauna deschisă. Doamna Raymond, după cât mi s'a părut că înțeleg, îl mustra încă odată pe stăpânul ei pentru că se gândea neîntrerupt la fosta-i soție. Ea spunea că ființa aceea nu merita atâta osteneală, că era o canalie, o stricată, și multe alte asemenea lucruri. Atunci d. Chaurcay a strigat pe un ton îndărjit :

— „Cu toate astea, d-ta ai înarmat brațul altuia ca să mă omoare ! Dar s'a sfârșit, diavol cu chip de om, la moartea mea nu vei avea nici un ban, nici un ban !“ Atunci, unul din ei închise fereastra, — cred să fi fost d-na Raymond — iar eu n'am mai auzit nimic...

— E grozav... — zise Malaise. — Du-te și-i cheamă pe ceilalți...

Indată ce eşi Maxim, poliţistul se aplecă iarăşi asupra braconierului.

— Unde ai ascuns inelele furate ?

— Le-am îngropat în colţul de colo... — răspunse Lupul roşu. — Dar... lipseşte unul...

— Care ?

— Inelul cu piatra roşie.

— Ce-ai făcut cu el ?

— Degetul acela... parcă mă ardea... şi l-am aruncat împreună cu inelul pe care mi-era groază să-l mai scot...

— Minţi !

— Nu, vă jur că spun adevărul ! Nu mai puteam să-l ţiu...

— Unde l-ai aruncat ?

— Nu ştiu.

— Cum, nu ştii ?

— Eram în pragul colibei şi l-am asvârlit departe, fără să iau seama încotro.

Malaise aruncă o privire spre uşă. Judele instructor şi însoţitorii lui se apropeau cu paşi mari.

Atunci inspectorul scoase din buzunar plicul sigilat pe care i-l încredinţase d. Menry şi-l desfăcu.

Când Clara şi Jean Armentin, d. Bouchon, d. Mnery şi Maxim intrară înăuntru, o flacără stranie lucea în privirea lui.

Adevărul, pe care-l întrevăzuse de mult, era uluitor, era formidabil.

In sfârşit, d. Bouchon zise :

— Toate acestea sunt foarte frumoase, d-le inspector... Eşti omul cel mai destoinic şi inteligent pe care l-am întâlnit în viaţa mea... In sfârşit, furtul degetului d-lui Chaucray este limpezit. Dar nu-l cunoaştem încă pe asasinul d-lui Chaucray şi al menajerei sale, nu-i aşa ?

— Ca să încerc dumirirea dv., a tuturor — răspunse cu răceală Malaise — vă rog să nu mai spuneţi „al d-lui Chaucray şi al menajerei sale". Pentru ce, vă întreb, ne-am pus în gând să căutăm un asasin ?

— Dar...

— ... din moment ce sunt doi?

Aceasta făcu impresie. Dar după trecerea primei senzații, d. Bouchon îl întrebă cu glas tremurător, deoarece își da seama că tot meritul de-a fi descâlcit această afacere i se cuvenea subalternului său:

— Doi asasini... e ceva mai complicat decât unul singur... apoi... după felul cum vorrbești, d-ta, inspectore, știi ceva în privința acestor doi asasini!

Malaise zâmbi.

— La drept vorbind, știu cine este unul din acești doi... și... pot să mi-l închipui cine e celălalt...

— Să ți-l închipui numai? — d. Bouchon scoase un suspin de ușurare, — numai să ți-l închipui! Ce lipsește ca să-ți întărească bănuiala?

— O mică dovadă materială și nimic altceva...

— Care?

Zâmbetul lui Malaise se făcu mai pronunțat.

— Un inel... un inel cu o piatră de rubin.

Clara făcu un pas înainte și întrebă sfioasă:

— Poate acel pe care-l purta unchiul la degetul mic?...

— Da — răspunse Malaise.

— Bine... — îngână Clara — iată-l!

Ea întinse inspectorului inelul care împodobea degetul furat.

Malaise învârti obiectul printre degete câteva clipe, apoi întrebă:

— Unde l-ați găsit?

— O fetiță se juca cu acest inel ceva mai departe de copacul în spatele căruia, mă ascunsesem. Razele soarelui, făcând să scânteieze rubinul, m'a îndemnat să viu să văd obiectul mai de aproape. Recunoscui inelul furat unchiului meu și atunci l-am luat...

Malaise se întoarse și, scuturat de un fior pe care căuta în zadar să-l ascundă, cercetă inelul cu repeziciune.

— D-zeule !... — bolborosi el. — In sfârşit ! In sfârşit !...

Scoase testamentul din buzunar.

— Acesta... — zise el — explică moartea d-lui Chaucray... si acesta...

Ridică inelul între degete :

— ...pe aceea a doamnei Raymond !

CAPITOLUL XX

INTRE MALAISE ŞI MINE

— Asta e !... — zise Malaise.

Scuturâ cenuşa din pipă şi-mi adresă un surîs îngeresc.

— Ce fel de „asta e“ ?

— Intreaga poveste... — răspunse Malaise.

El interpreta într'un anumit fel uimirea zugrăvită pe chipul meu.

— Te mai îndoeşti că ei au fost ?

Atunci eu sări în sus.

— Iartă-mă, dragă, — încercă să mă liniştească inspectorul, — şi ascultă-mă până la capăt... Totus, eu credeam că ai înţeles limpede de tot...

— Limpede de tot ? In ce fel ?

— Nu te necăji... — îmi luă el vorba. — Am să-ţi spun ceeace conţinea testamentul...

— Spune-mi mai bine...

— Am să-ţi spun ceeace conţinea testamentul — repetă prietenul meu. O numea pe Clara legatară universală a unchiului ei...

— Ei, şi ?

— In ajunul morţii sale, d. Chaucray se hotărîse s'o desmoştenească pe menajera lui. Nemulţumit numai cu faptul că-şi scrisese această hotărîre, el socoti nimerit — aminteşte-ţi declaraţia lui Maxim — s'o înştiinţeze pe d-na Raymond cu cele ce avea de gând să facă.

— Dar...

— Am să-ţi spun şi ce conţinea inelul cu piatra de rubin...

— Conţinea ceva ?

— Da, încă ceva... încă puţină cianură !

— ?

— Aşa... acum ai înţeles ?

— Nu, — răspunsei eu.

Malaise îşi întinse picioarele.

— Văd că n'ai meditat în de-ajuns asupra duşmăniei, — zise el — sau nu prea ai fost atent la prezentarea personagiilor mele...

— Spune-mi odată pe cine l-ai arestat ca asasin, şi atunci îmi va fi mai uşor...

— N'am arestat pe nimeni... — răspunse Malaise, râzând. — Morţii nu se arestează !

Eu făcui un salt în fotoliul meu.

— Cum ? Aşa dar afirmi...

— ...Simplu strigă inspectorul — că d-na Raymond a otrăvit pe d. Chaucray cu ciuperci vătămătoare, iar d. Chaucray a otrăvit-o pe menajera lui cu cianură... Asta e !

— Pentru care scop ?

— Intâia, din interes. Al doilea, din răzbunare, sau, mai bine zis, ură. Ţi-am spus : n'ai chibzuit în de-ajuns asupra urei !

— E formidabil ! exclamai eu.

— La prima vedere, da. Reflectând însă, e mai puţin. Infăţişează-ţi-le pentru cinci minute pe aceste două fiinţe, în viaţă, unul lângă altul, cu desăvârşire singure în acel sinistru castel din Trembles. Singuri şi în doi ! Maxim nu conta. Clara, nici atât şi apoi, sosise mai târziu. Dintr'o parte, castelanul nebun de dragoste pentru femeia care-l trădase, dar pe care o respinge când aceasta vine să-şi ceară iertare. Din oboseală, dintr'o gelozie rău înţeleasă şi calcule greşite, el merge până acolo încât cere mâna menajerei sale. O fire destul de complicată, nu-i aşa ? Cu asemenea temperamente, totul e posibil... Pe de altă parte, făptura aproape demonică : d-na Raymond...

Știm că și-a îndemnat soțul să fure, cât pe ce să asasineze. După aceasta, ca a cotinuat să vieţuiască împreună cu castelanul și pare un astfel de înger încât de Chaucray îi face testamentul în favoarea ei ; dar într'o bună zi, Gabriella nu mai are tăria să-și joace rolul de înger ; ea isbucnește in blesteme și amenințări, pe semne în legătură cu frumoasa Elvira. Se naște bănuiala că Gabriella a călăuzit și înarmat mâna soţului ei. D-na Raymond începe să pună grabă în moștenirea patrimoniului d-lui Chaucray, cu atât mai mult că aflase despre apropiata liberare din temniță a lui Jerôme... Și apoi, vine Clara, care-i înzestrată cu toate însușirile ca să subjuge inima bătrânului. Trebuia să se grăbească să-l suprime pe d. Enric, să lucreze în așa fel încât să se creadă într'o nenorocire. De altminteri pădurea era plină de ciuperci otrăvitoare... Amintește-ți vorbele doctorului Merlot : „sau cineva care a cules ciuperci pentru întâia oară, sau cineva care le cunoaște tot atât de bine cum le cunosc și eu...“. Și cine putea să fie, dacă nu menajera ?

— Da... da — zisei eu — da ceeace mi se pare straniu este tocmai această otrăvire reciprocă la aceeaș oră...

— Ce găsești straniu ? — întrebă Malaise. — La șapte Octombrie, a evocat încă odată, faţă de nepoata lui, amintirea femeei iubită — pe când îndărătul ușii, asculta cealaltă... Clara se urcă în camera ei, menajera împinge ușa biuroului, îl înfruntă pe d. Chaucray cu vorbe grele de dojană și poate chiar de amenințare. El din parte-i, îi aruncă o învinuire precisă : înarmase braţul bărbatului ei, împotriva lui. Și orbit de mânie, adaugă : „Dar s'a sfârșit, diavol cu chip de om ! La moartea mea, nu vei avea nici un ban, nici un ban !“.

Gabriella se hotărăște pe loc : nu trebuia să-i lase vreme d-lui Chaucray ca s'o desmoștenească. A doua zi, el avea în farfurie ciupercile otrăvite !

Și d. Chaucray, în cele din urmă, vede în Gabriella pe dușmana de toate zilele, dușmana care chiar în ziua următoare i-a dat lovitura supremă. De aceea, la prânz, în sticla cu apă minerală a doamnei Raymond se afla cianură de potasiu...

— E înspăimântător numai când te gândeşti... — zisei eu.

— Dimpotrivă, — mă întrerupse Malaise — gândeşte-te la întâmplarea providenţială care a dus la descoperirea adevărului... şi la fericirea lui Jean şi Clara Armentin...

Urmă o tăcere lungă, apoi Joseph Malaise se aplecă spre mine, arătându-mi un carton alb.

— Citeşte... — mă sfătui el.

„Familia Jean şi Clara Armentin — era tipărit — au plăcere să vă anunţe naşterea fetiţei lor...

— N'ai citit tot... — bombăni inspectorul. — Uită-te în colţ...

In colţ era un nume: Josefina.

— Foarte gentili, nu-i aşa? — încheie Iosef Malaise.

SFÂRŞIT

A apărut

PRIMEJDIE...

de Edgar Wallace

şi se află de vânzare la toate chioşcurile

Cine este Kupie?
Taina milionului de lire
Rex Walton a dispărut
Dora Coleman iubeşte...

Cel mai bun roman de aventuri al lui

Edgar Wallace

ÎN CURAND
APARE

IDOLUL DE BRONZ

de G. P. SAPPER

UN ROMAN CU
ACȚIUNE ULUI-
TOARE

O AVENTURA DE
UN DINAMISM
COPLEȘITOR

EDITURA „LUCIFER”
Depozit General
LIBRĂRIA PROMETEU
str. Brezoianu 19
Telefon 3.85.06

TIPARUL ROMANESC, SED. SECUND. INDEPENDENȚA
„Colecția Amprenta“, — publicație periodică difuzată
în provincie prin „Centrala Presei“